

Dersim Kültür Derneği halkın 'gağan'ını kutladı

Dersim Kültür Derneği üyeleri yeni yıl dolayısıyla halkın 'gağan'ını kutlayarak halkın kendi kültürüne sahip çıkmasını istedikler. Dersim'de yaşayan halkın kültürüne göre geleneksel olarak her yılın sonunda yeni yıl kutlaması olan 'gağan' kutlanıyor.

6 Ocak tarihinde Dersim Kültür Derneği'nde bir araya gelen dernek üyeleri,

derneğin tiyatro ekibinin geleneksel 'gağan' kutlamasının karakterlerini canlandırarak oyunuyla birlikte çarşı esnafını dolaşarak, halkın gağanını kutlayıp geleneklerinde olduğu gibi hediyelerini topladılar.

Halkın yoğun ilgi gösterdiği gağan kutlamasını gerçekleştiren derneğin tiyatro ekibi, Sanat Sokağı'nda halkın gağanını kutladıktan sonra bu sokakta Der-

sim'in güncel sorunlarına ilişkin Zazaca kısa bir açıklama gerçekleştirdi. Çarşı esnafının dolaşılmasının ardından gağan kutlaması dernekte devam etti. Dernek üyesi Haydar Beltan'ın gağan kutlaması ile ilgili olarak yaptığı Zazaca konuşmanın ardından yöresel bir yiyecek olan 'kömbe' dağıtıldı ve dernek üyelerinin yaptıkları sohbetlerle birlikte etkinlik bitirildi.

Devrimci Demokrasi'den

Devlet kendi kurduğu ve oluşturduğu hukuk sistemi içerisinde daha önce göz göre göre yaptığı katliamları şimdi 'derin devlet' makinesiyle gerçekleştiren. Gerçekleştirilen bu katliamları da 'milliyetçi duygulardan etkilenmiş' linççiler, komplocular, suikastçıların 'münferit siyasi cinayetleri' olarak göstermeye çalışıyor. Devlet yasalarıyla susturamadığı kişileri, kurumları 'münferit siyasi cinayet'leri ile susturma yoluna başvurarak, hem kendisini aklamayı hedefliyor, hem de sistemini parçalayacak girişimlerden 'kurtuluyor'.

Okurumuz Bülent Karataş, 'gerilla sanılarak' vuruldu. Hrant Dink ve Zirve Yayınevi çalışanları 'münferit milliyetçi duygularla işlenmiş' siyasi bir cinayet sonucu öldürüldüler. Devleti eleştirdiği, resmi tarih tezlerine karşı çıktığı, sömürü mekanizmasını değiştirmeyi amaçladığı için öldürülenlerin tetikçileri her seferinde "derin devlet" olarak gösterilmeye çalışıldı. Elbette bununla hedeflenen, bu cinayet ve katliamların esas sorumlusu ve azmettiricisi olan devleti aklamaktır.

"Derin devlet" söylemi, kitleler içinde 'devlet yapar mı' eleştirilerinin önünü keserek bir bilinç bulanıklığı yaratıyor. Yaratılan 'derin devlet' imajı, tartışmaların özünü devletin niteliğini eleştirmekten öteye, 'temiz, saf, koruyucu, adaletli devlet' içerisindeki 'münferit'leri eleştirmeye, onları sorunun ana kaynağı olduğu şeklindeki hatalı sonuçlara yönlendiriyor. Yakın zamanda yaşanan Şemdinli olayında apaçık devletin yaptığı bir katliam 'derin devlet' içerisinde tartışılarak işin özü saptırıldı, derinlikler içerisinde unutturuldu. Yine akıllardan hiç gitmeyen Sursuluk kazası da hafızalarımızda bir diğer öne çıkan örnek.

Hrant Dink cinayetinde de kitlelerin zihinlerinde beliren başlıca soru 'devlet yapar mı?' sorusu olmuştu. Hrant'ın öldürülmesini yüz binler protesto ederken, hemen akabinde devlet tarafından oluşturulan bilinç bulanıklığı 1. yıldönümündeki anmada da kendisini gösterdi. Hrant'ı yüzbinler değil, 15'bine yakın insan andı ve bunun arkasında yatan nedenlerinin daha derin tartışılmasına ihtiyaç var. Devletin, kitleleri yönetmek ve yönlendirmekte üstün bir başarıya var, en azından şimdilik. Mevcut toplumsal duyarlılık, kaybın yasını tutmaktan ve devamında sessizliğe gömülmekten öteye gidememektedir. Bu kafa karışıklığının altında devletin 'derin devlet' söyleminin yattığını unutmamak gerekir. Buna karşı uyanık olmak ve somut politikalarla karşı durmak gerekir. Özellikle devrimci kitlelerin, Hrant'ın ardından attığı 'katil devlet hesap verecek' sloganına daha da bir önem verilmeli.

Rakel Dink'in altını çizerek vurguladığı 'benim ülkemin adaleti ne yaptı' sorusunun yanıtının bizler açısından net olduğu aşikardır. Bu devletin adaleti hiç bir şey yapamadı, yapamaz da. Hrant'ı bu devletin, özünü faşizmden alan adaleti katletti, 301. madde katletti, devletin yaratıp büyüttüğü Ermeni düşmanlığı katletti; Hrant'ı bu devlet katletti. Ancak unutulmamalı ki, Rakel Dink'in bu sorusuna devletin ve onun adaletinin de bir yanıtı olacaktır, ki bu yanıt ülkemiz halklarını aldatmanın yanıtı olacaktır...

Başbakan Tayyip Erdoğan'ın, Şemdinli olayındaki gibi keskin bir çıkış yaparak, "Hrant Dink cinayetinin bütün yönleriyle aydınlatılması, adaletin yerini bulması bakımından elbette kutsal bir görev ve bu görev yerine gelmektedir" demesi, kitlelerin bilinçlerini bulandırmış durumdadır. Trabzon Emniyeti'nin, Dink'i öldürülmesiyle ilgili düzenlediği ve İstanbul'a gönderilen istihbarat evrakı Vali Güler'in masasına geldi. Yazının gereklerini yerine getirmemekle suçlandı. Son olarak cinayet için 'basit bir olay' tanımlamasında bulundu. İki kez idari soruşturma izni verildi.

Celalettin Cerrah, cinayetin hemen ardından "Örgüt bağlantısı yok. Milliyetçi duygularla işlenmiş bir cinayet" yorumunu yaptı. Dink cinayetiyle ilgili Trabzon Emniyeti'nin gönderdiği Yasın Hayal'in Dink'i öldürme planı yaptığı ve eylemin ardından İstanbul'da kalacağı yerlerin anlatıldığı istihbarat evrakını işleme koymadı. 'Evrak düşük kodlu, bana ulaşmadı' diyerek kendisini savundu. Hakkındaki çok sayıda suç duyurusu sonuçsuz kaldı.

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Hrant Dink'i hedef haline getiren Türk Ceza Kanunu'nun 301. maddesini savundu. 2005'teki Ermeni Konferansı'nı düzenleyenlere "Bizi sırtımızdan hançerliyorlar" diyerek hedef gösterdi. Samsun Terörle Mücadele Şubesi'nde polis ve jandarmalar Ogün Samast'la kahramanlık pozlari verdiler. Savcılığın soruşturma açtığı 20 güvenlik görevlisi hakkında takipsizlik kararı verildi

Kitlelerin boğazından, dışarı çıkmaya çalışan sesi, zorla yutkuncurmaya çalışanlara karşı mücadelemizi yükseltelim. Devletin 'derin devlet' kavramı bizatihi teşhir ederek, derinlere hapsedilmek istenen gerçekleri gün ışığına çıkartalım, kitlelere yayalım. Devlet İstanbul'da Hrant'ı vurdu, Hozat'ta Bülent Karataş'ı, İzmir'de Baran Tursun'u, Beyoğlu'nda mülteci Festus Okey'i, Malatya'da Zirve Yayınevi çalışanlarını katletti, katletmeye de devam edecek. Edecek zira bu devletin niteliğinin zorurları bir sonucudur: 'Akrebin sokması kin tutmasından değil, doğasındandır'.

Takiyecı AKP Alevileri aldatmak istiyor

Asimilasyon ve karalama politikaları protesto edildi

Alevilikle ilgili tartışmaların yükseldiği bugünlerde AKP hükümetinin politikalarına ve Alevilik ile ilgili karalama mahiyetinde bir yayına yer veren Almanya'daki ARD kanalına tepkiler sürüyor. Yurt dışında ve ülkemizde yapılan eylemlerde ARD televizyonunun bir an önce tüm Alevilerden özür dilemesi istendi.

Dersim

Nüfusun yoğunluğunu Alevilerin oluşturduğu Dersim'de 11 Ocak tarihinde Yer altı Çarşısı üzerinde bir araya gelen Dersim Kültür Derneği, DHP, Partizan, HÖC, HKM, EMEP, DTP, Tunceli Barosu, İHD ve Tunceli Sendikalar Platformu üyeleri, Aleviliğe yönelik asimilasyon politikalarını ve karalama saldırısını protesto ettiler. Karlı ve soğuk havaya rağmen kalabalık bir kitlenin katıldığı eylemde Dersim Kültür Derneği üyesi Haydar Beltan basın açıklamasını okudu. AKP hükümetinin Muharrem ayında Alevilerin tuttuğu yas orucu nedeniyle düzenlediği iftar toplantısına değinen Beltan, "AKP bazı ihanetçi Alevi kurumlarıyla birlikte iftar sofrasına oturacak. Baştan söyleyelim ki bu sofraya ancak Hızır paşa sofrası olur ve oraya oturanlar, oradan medet bekleyenler de bu yolun düşküneridir" şeklinde konuştu. Beltan, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın belediye başkanı iken Şahkulu derneğinin cemevini yıktığını ve Karacaahmet cemevi için de aynı çabayı sarf ettiğini hatırlatarak, "Erdoğan yıllar sonra bir gazeteyle verdiği demeçte 'Karacaahmet cemevini yıkamamak içimde büyük uhdedir' demiştir. 2 Temmuz günü Madımak Otel'i'nin önünde Müslümanlara 'gazanız mübarek olsun' diyen belediye başkanı bugün AKP milletvekilidir ve olaylara karışanlar halen AKP'de yöneticidir" dedi. Almanya'da Aleviler ile ilgili olarak karalama mahiyetinde bir yayına yer veren ARD televizyonunun ve Alman devletinin de eleştirildiği açıklamada son olarak, "Din ve inanç özgürlüğü toplumdaki her insanın bireysel tercihidir. Hiçbir devlet politikasına alet edilmemelidir" denildi.

İstanbul

Almanya devlet televizyonu ARD'de yayımlanan bir dizide Alevilere hakaret edilmesi üzerine, demokratik kitle örgütleri ve bazı siyasi partiler İstanbul'daki Almanya Konsoloslugu'na siyah çelenk bıraktı.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Marmara Şubeleri, Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF), Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği, DTP, ESP, TKP, BEKSAV ve Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM)'nin de aralarında bulunduğu birçok kurum, Alman devlet kanalı ARD'yi protesto ederek, kanalı tüm Alevilerden özür dilemesini istedi. Konsolosluk önünde PSAKD Kültür Sanat Sekreteri Erdal Yıldırım'ın yaptığı açıklamada, Alevi toplumunun yüzyıllardır Anadolu topraklarında yaşadığı, iftiralara, toplu katliam ve kıyımlara maruz kaldığı belirtildi. Yıldırım, Almanya'daki ARD kanalında yayımlanan ve Alevilere yönelik karalama mahiyetinde içeriği olan dizi hakkında AKP hükümetinin her hangi bir girişimde bulunmamasını eleştirdi. Yıldırım, "Yapılan yanlış bir özür ile düzeltmek yerine 'sanat özgürlüğü' adına sahip çıkılması, Avrupa Birliği ve Alman emperyalizminin faşizan politikalarının ve karakterinin bir yansıması olarak görülmelidir. Bu durum emperyalizmin genel olarak sömürge ve yarı sömürge ülkelerde inançlar arasındaki farklılıkları 'böl, parçala, yönet' politikalarının bir sonucudur" diye konuştu.

Ankara 6'ncı İdare Mahkemesi, "Cemevlerinin ibadethane olarak kabul edilmesi anayasa ve yasalara aykırı" kararını verdi. Alınan bu karar devletin ve hükümetin Alevi inancına yaklaşımını ortaya koymaktadır

AKP hükümetinin 'Alevi açılımı' tartışılmaya devam ediyor. AKP'nin Alevilere yönelik düzenlediği 'Muharrem iftarı'nın yarattığı tartışmalar devam ederken, Tayyip Erdoğan da gerçekleri manipüle etmeye devam ediyor. Bir gazetecinin "Alevilerin iftarına katılırsınız. Bu yemekte 'cemevlerinin ibadethane kabul edilmesi' için sizden bir talepte bulunan oldu mu?" şeklindeki sorusuna Erdoğan şu karşılığı verdi: "Zaman zaman bunların dedi kodularını yapıyor. Bize şu anda konuyla ilgili iletilen net bir şey olmadı. Daha önce bazı milletvekilleri ve bakan arkadaşlarımıza iletilmiş ve bunlarla ilgili de kendilerine Meclis'te bir cevap verilmiştir. Bilebildiğim kadarıyla bu idare mahkemesine yansımış, bazı gazetelerde de mahkemenin verdiği cevap (ret) var. Ancak şahsıma ulaşmış böyle bir talep yok. Ulaştığında bunlara uzak kalamayız, değerlendirebiliriz. Anayasa ve yasalarda içerisinde yapılabilecek bir şey varsa bunlar için de gerekli adımları atarız".

Erdoğan kendilerine iletilen her hangi bir talebin olmadığını söylese de, Cem Vakfı'nın 2005 yılında Başbakanlığa sunduğu dilekçenin içeriği Erdoğan'ı yalanlıyor. Cem Vakfı, 22 Haziran 2005'te Başbakanlığa yazdığı 'Hizmet kusurunun giderilmesi talebimizdir' başlıklı dilekçenin son bölümünde şu taleplere yer vermişti: "Alevi vatandaşlara din hizmeti kamu hizmeti olarak sunulsun. Cemevlerine ibadethane statüsü kazandırılın. Alevilerce yetkin kabul edilen kişileri kamu görevlisi olarak istihdam edilsin. Genel bütçeden bu işler için ödenek ayrılın".

Bu başvuruya Başbakanlık Halkla İlişkiler Daire Başkanlığı'ndan 19 Ağustos 2005 tarihinde Daire Başkanvekili Ali İhsan Sarıkoca'nın imzasıyla verilen yanıttaysa şöyle denilmişti: "Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Anayasa, yasalara ve diğer mevzuat uyarınca yürüttüğü hizmetleri İslam dinine mensup olan herkese yönelik olup, mezhepler üstü ve umumdur. Anayasa, İnkılap Kanunu olan 677 sayılı kanun, Bazı Kişilerin Giyimineceğine Dair Nizamname, ilgili diğer mevzuat ve yargı kararları çerçevesinde cemevlerine ibadethane statüsü verilmesi hukukun mümkün bulunmamaktadır".

İşte devletin mantığı: “Cemevleri ibadethane olamaz”

AKP hükümeti Alevilere “sıcak söz-

ler” söylese de devlet gerçeği yine aynı. Ankara 6'ncı İdare Mahkemesi, "Cemevlerinin ibadethane olarak kabul edilmesi anayasa ve yasalara aykırı" kararını verdi. Alınan bu karar Türk devletinin Alevi inancına bakış açısını da ve AKP hükümetinin sarf edeceği “sıcak” sözlerin samimiyetsizliğini de ortaya koymaktadır.

Bazı Alevi kurumları tarafından Başbakanlığa 2005 yılında sunulan "Cemevlerine ibadethane statüsü verilmesi", "ibadet için bütçeden pay ayrılması" ve "Diyanet işlerinde Alevi inanç önderlerine kadro tahsis edilmesi" taleplerini Başbakanlıktan geri dönmüştü. Cem Vakfı da 6'ncı İdare Mahkemesi'ne Başbakanlık kararının iptali istemiyle dava açmıştı. 6'nci Daire davayı esastan karara bağladı, iptal istemini reddetti ve "Başbakanlık haklı" dedi. Gereğince cemevlerinin dava konusu yaptığı üç talebin anayasa ve yasalara aykırı olduğu belirtildi.

Kararda, "Camii ve mescid dışında bir yerin ibadethane olarak kabul edilmesi ve Alevi inancının gereği olan ibadetin icrası için kamu görevlisi istihdam edilmesi ve bunun için bütçeden ödenek ayrılması mümkün değildir" denildi.

Gereğince kararda, Alevilerin din ve inanç özgürlüklerinin engellendiği konusunda somut veri olmadığı vurgulandı. Mahkemeye göre, Aleviler bu istekleriyle pozitif ayrımcı talep ediyor.

Erdoğan: 'Cemevi ibadethane değil'

Başbakan Tayyip Erdoğan 2003'te Almanya'nın başkenti Berlin'de, camiler ile cemevlerinin mukayese edilemeyeceğini savunmuştu. Erdoğan, Almanya'daki Türk dernek temsilcileriyle yaptığı toplantıda, bazı Alevi temsilcilerin cemevlerine yeterli destek sağlanmadığından şikâyet etmesi üzerine, "Alevilik bir din değildir. Eğer bir din ise, ibadet yerine ihtiyaç vardır. Camiler ile cemevleri mukayese edilemez. Birisi ibadethanedir, diğeri ise kültür evidir. Camilere sağlanan yardım cemevlerine sağlanamaz. Ancak cemevlerine yardım etmek isteyenler varsa, bu da engellenemez" diye konuşmuştu.

Kültür Bakanı: "Madımak müze olamaz"

Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay, 35 aydın, yazar ve sanatçının di-

MEB: Alevi namaz kılar

Milli Eğitim Bakanlığı (MEB)'nin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM)'nde Alevi bir vatandaşın 'din dersi zorunlu olmasın' diye açtığı dava için hazırladığı raporda, Aleviliğin İslam dininin bir alt kınığı olduğu belirtilmişti. Raporda, cem törenine derslerde yer verilmesinin, ders programının mezheplerüstü konumunu gölgeleyeceği iddia edilmişti. MEB açıklamasında en ilginç yön ise, namazın bir gruba özgü olmadığı, kendisini Alevi olarak tanımlayanların da namazı ibadet kabul ettiği, hatta namaz kılanların oranının küçümsemeyecek düzeyde olduğu şeklindeki ifadeler oldu.

AKP'li ‘Alevi’ Tuğcu; 'Cemevleri ibadethane olamaz'

AKP'nin 'Alevi' milletvekillerinden Hüseyin Tuğcu cemevlerinin ibadethane olamayacağını savundu. TBMM'de gazetecilerle sohbet eden Tuğcu, "Sadece bir vakfın (Abdal Musa Vakfı) açılımı var; partinin kabul ettiği bir karar yok" dedi. Bu girişimle cemevlerinin camilerin karşısına seçenek olarak çıkarılmak istendiğini söyleyen Tuğcu, "Cemevleri ibadethane olamaz. Cemevleri, camilerin seçeneği şeklinde gösterilemez. Cami, Alevi, Sünni tüm Müslümanların ilgilendirirken, cemevi ise sadece Alevileri ilgilendirmektedir" şeklinde konuştu.

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

YURTDIŞI HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Akсарay Şubesi: 00942086

İş Bankası İst. Akсарay Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDIŞI HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Akсарay Şubesi: (Euro) 30137109

İş Bankası İst. Akсарay Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

Abonelik Süresi

6 AYLIK

1 YILLIK

Yurtiçi

12 YTL

24. YTL

Yurtdışı

35 EURO

70 EURO

TC, ABD'nin güvenliği için Irak'a mı girecek?

Tayyip Erdoğan'ın 5 Kasım'da ABD Başkanı Bush ile yaptığı görüşmenin üzerinden henüz iki ay geçmişken bu kez Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ABD'ye giderek Bush'un huzuruna çıktı. PKK, İran, BOP, enerji gibi çeşitli konuların masaya yatırıldığı görüşme, TC'nin ABD'nin planları içerisinde aktif bir şekilde yer alacağını ve teslimiyet bayrağını iyiden iyiye göndere çekeceğinin kanıtı olarak kayıtlara geçti. Abdullah Gül'ün, henüz ABD semalarına girmeden uçakta gazetecilerle yaptığı sohbet; "ABD ile ilişkilerimiz, herhangi bir ülkeyle ilişkilerin çok ötesindedir. Hatta ikili olmanın ötesinde, bölgeye ve dünyaya etkileri olan bir ilişkimiz var. ABD bizim herhangi değil, en önemli müttefikimizdir" demesi de sözünü ettiğimiz bu gerçekliğin politik bir dille ifadesiden başka bir şey değildir.

TC-Güney Kürdistan Kürt Yönetimi yakınlaşacak

Gül'ün uçakta yaptığı konuşmasında ki en çarpıcı noktalardan birisini kuşku yok ki Güney Kürdistan'da PKK ve Kerkük'üz bir Kürt devletine yeşil ışık yakıldığını işaret eden sözleri oldu. "Irak'ın geleceği konusundaki görüşlerimiz ABD ile paraleldir" diyen Gül, böylece Güney Kürdistan'da bir Kürt devletinin de kabulü olduğunu üstü örtülü bir biçimde dile getirmiş oldu. Zira bilindiği gibi ABD birkaç ay evvel "Irak'ın geleceği konusundaki görüşleri"nin bir ayağının; Irak'ın Kürt-Şii-Sünni bölgeler biçiminde federatif bir yapıya dönüştürülmesi olduğunu duyurmuştu. Dolayısıyla Gül'ün, "ABD ile Irak'ın geleceğine ilişkin politikalarımız çakışıyor" söylemi, TC'nin daha önce Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın ağzından açıkladığı "Irak'ta, Kerkük'ü kapsamayan modern bir federasyon olabilir" şeklindeki görüşlerinin bir yansıması durumundadır.

Kuşkusuz ki TC'nin, Irak'ın geleceği konusunda ABD ile "çakışan" politikaların benimsenmesi, onun ABD'ye olan bağımlılığından ileri gelmektedir. Başka bir deyişle TC'nin, Irak'ın geleceğine ilişkin politikalarının ABD'nin Irak'a ilişkin politikaları ile "çakışması" bir tercih meselesi değil, zoraki bir kabul durumudur. Çünkü TC, Ortadoğu-Kafkaslar ve Asya'nın belirli kesimlerini kapsayan ABD'nin genişletilmiş Ortadoğu Projesi'nin dışında kalması durumunda bölgede yem haline geleceğini ve süreç içerisinde Irak'ın kaderini paylaşıcağını gayet iyi bilmektedir. Dünya imparatorluğuna soyunmuş olan ABD'nin, dünyayı; ABD'den yana olanlar ve karşısında olanlar şeklinde iki kutba ayırıldığı ve kendisinden olmayanları hedef tahtasına oturarak "öğürleştirdiği" böylesi bir dünya konjonktüründe, TC'nin Irak politikalarının ABD'ninkilerle çakışmaması ne mümkün? Durum böyle olunca dün, ABD'ye ağır bedeller ödettirmekten söz edenler -kuşkusuz ki bunun hiçbir karşılığının olmadığını kendileri de açıkça bilmekteydiler- bugün daha önce

"Demokrasi, özgürlükler, insan hakları ve serbest piyasa ekonomisinin bütün bölgede gelişmesini arzu ediyoruz" diyen Abdullah Gül, Ortadoğu'da ABD'nin "demokrasi-göçgürlük götürme" adı altında gerçekleştirdiği saldırılara ortak olmak istediklerini beyan etti

sayısız kez yaptıkları gibi 'hizmete hazırız' mesajı veriyorlar.

TC, ABD'nin güvenliği için Irak'a mı girecek?

Birkaç ay önce ABD-TC ilişkilerinin yıpranmış olmasına karşın gelinen aşamada sorunların aşıldığını ve ilişkilerin yeni bir sürece girdiğini öne süren Gül, "Demokrasi, özgürlükler, insan hakları ve serbest piyasa ekonomisinin bütün bölgede gelişmesini arzu ediyoruz" diyerek, Ortadoğu'da ABD'nin "demokrasi-göçgürlük götürme" adı altında gerçekleştirdiği saldırılara ortak olmak istediklerini beyan etti. "Terör örgütü oradan çıksın Türkiye'nin bütün Irak'a, Kuzey Irak dahil yapacağı yardımlar 10 katına, hatta daha fazlasına çıkar. Bu yardımlarda her şeyi düşünebiliriz; ekonomik, siyasal, güvenlik gibi alanlar başta olmak üzere her konuda yardım ederiz" diyen Gül, TC'nin, önümüzdeki süreçte

ABD'ye hizmet doğrultusunda Irak'a asker gönderme olasılığının gündemde olduğunu lisan-ı münasiple ifade etti. ABD-İran geriliminin tırmadığı ve savaş tamtamlarının çalındığı bir dönemde yapılan bu kritik açıklama, 'acaba TC, ABD'nin İran saldırısında etkin kullanılmak üzere Irak'a mı çekilecek' sorusunu gündeme getiriyor.

Ve enerji...

Gül'ün ABD ziyaretinin en önemli gündem maddelerinden birisini de enerji konusu oluşturdu. Bu minvalde Irak'taki petrol ve doğalgaz kaynaklarının çıkarılması ve bunların nakli konusunda TC'ye Irak'ta etkinlik kazandırılması da ortaklaşan hususlardan oldu. Elbette bu ortaklaşmada İran ve Rusya'nın sahip oldukları zengin doğalgaz ve petrol kaynaklarının ABD için yarattığı tehlike belirleyici oldu. ABD, ülkemizi, Hazar bölgesindeki enerji kaynaklarının

Batı'ya taşınması için bir geçit haline getirmek isterken, hedef ülke İran ise Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün ABD'ye uçuğu gün, ülkemize gelen doğalgazı keserek görüşmeye tepkisini ortaya koydu.

Irak işgali sonrasında ülkenin enerji kaynaklarının sömürülmesi hususunda ABD'nin yaptığı planlarda, bu yılın Mayıs ayına dek Irak'taki günlük petrol üretiminin 3 milyon varile, 2015 yılına kadar ise günlük 6 milyon varile çıkartılması hedeflenmekteydi ki, 2007 yılı Mayıs ayında günlük petrol üretimi 2 milyon varile ulaşmış durumdaydı. Buradan bakıldığında ABD'nin, TC'yi Irak'taki petrol ve doğalgaz kaynaklarının çıkartılması ve pazarlanmasında kullanmak istemesinin önde gelen nedenlerinden biri; ABD'nin Irak'tan askeri olarak çekilip yerine piyonlarını geçirmeden önce ülkedeki bütün petrolü çıkartmak istemesi olarak görülmüyor.

ABD görüşmesinden kısa bir süre sonra Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler, görüşmede enerji konusunda alınan kararlar doğrultusunda hareket geçtiklerini kameralar karşısında ifşa ederek şöyle konuştu: "Irak petrolerini ABD ile ortak işleteceğiz. İngiltere de üçüncü ortak olabilir".

Taşlar yerine otururken...

Ortadoğu satranç tahtasında taşlar yerine otururken, genel olarak bölgeyi, özel olarak ise ülkemizi hayli sıcak bir dönemin beklediğini söylemek mümkün. TC-İrak (Güney Kürdistan Kürt Yönetimi de dahil)-ABD arasında, PKK'nin tasfiyesi üzerinden yükseltilmek istenen Irak ortaklığı, ülkemizde Kürt ulusuna dönük saldırıların yeniden tırmannasına vesile olacaktır. Yine aynı politika, TC'nin Irak'ta petrol arama faaliyetlerine katılarak Irak halkının sömürülmesine fiilen daha üst seviyede ortak olmasını beraberinde getirirken, ABD'nin İran politikasının ise TC'nin Irak'a "güvenliği sağlamak" adı altında askeri olarak konuşlandırılması sonuçlanma potansiyeline sahip. Böylesi bir tablo dahilinde ülkemiz içerisinde din-dil ayırımı yapılmaksızın tüm halkımıza dönük kapsamlı ekonominin-siyasi-sosyal saldırıların gerçekleştirilmesi de kuvvetle muhtemel görünmektedir. Türk hakim sınıflarının, efendileri ABD'nin çıkarları doğrultusunda içerisine girdikleri bu sürecin faturasını kesileceği halk kitlelerinin, yaklaşık süreci minimum hasarla atlattıklarını ve belirli oranda kazanıma dönüştürmelerinin yegane koşulu bugünden örgütlü bir karşı duruşun yaratılması için pratik girişimlere mümkündür. Kızırsacak olan süreç göre bugünden konuşulmak, emperyalizme karşı olan her bir bireyi bu karşı duruşun bir parçası haline getirmek bugün önümüzde duran temel bir görevdir. Ve bu görev; emperyalist politikalarla karşı halkların birliği ve kardeşliği bayrağını yükseltmeye muktedir emekçi halklarımıza ve onların ileri müfrezelerine düşmektedir.

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

Kanı susturmak...

Osmanlı'nın devlet yapısı ve gelenegini özetleyen bir söz vardır: "Osmanlı'nın oyunu çoktur, bitmez." Bu söz Osmanlı'nın zulmünü, sömürsünü ilklerine kadar yaşayan aynı zamanda reaya görülen halkların yaşamından süzdükleri ve bilgece söze dökmesinin diyalektikliğidir. Osmanlı'nın yapısı ve karakteri üzerinden kostüm değiştirerek yükselen Kemalist diktatörler de bu anlamda selefine ihanet etmemiştir. Kemalist "cumhuriyetin" tarihi, sefeli Osmanlı Ali gibi katliamlar ve baskılar tarihidir. Yüce devlete, bu devletin manevi şahsiyetine, bayrağına gelecek en ufak bir sözün sahibiyile haddi bildirilir her zaman. Devletin şahsı karşısında bireyin veya bireyler toplamının hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. 85 yıllık Türk devleti ve onun hakim sınıflarının kanlı tarihi sadece kendisinden farklı düşünen kişiler üzerinde vuku bulmamıştır. Zira bu devletin tarihi farklı ulusların, azınlık milliyetlerin, farklı inanç ve düşünce gruplarının imhası, inkar ve katli üzerinde bina edilmiştir. Türk hakim sınıfları ve devletin bugüne kadar yaptığı katliamların hiçbirini kendisinin yapmadığını, aksine devletin ve milletin birliğini dirliğini ve bütünlüğünü bozmaya çalışan ve de dış destekli kişi ya da gruplar tarafından yapıldığını iddia eder; devlet içinde beliren, yuvаланan bu "menfur" kişileri işaret etme amaçlı "derin devlet" şeklinde gösterir. Dolayısıyla hiçbir zaman bu "menfur" kişiler bulunamaz, yakalanamaz, yargılanamaz, temizlenemez; böylece devlet "tertemiz" bir şekilde aklanır. Devlet ve milletin bekası için her an iman tazelenir, ayinsel bir şekilde millî duygular en üstte tutulur, toplumsal bir boşalma yaratılır; bunun yanında halklar kendi gerçekliğine körleştirilir. Kemalist diktatörlük daha kuruluşunun arifesinde emperyalizme karşı mücadeleye eden halk örgütlenmelerini, Çerkez Ethemleri, haklı taleplerde bulunan ulus ve milliyetleri yok etmeye kalkıştı. Kuruluşunun arifesinde Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı hunharca katledilmişti. 19 aralıkta birinci yılını tamamlayan Hrant Dink'in katledilişi esasında bundan farklı değildir. Her ne kadar burjuva-feodal devlet, uşak medya, liberaler(ki solcular) bu katliamı münferit, bir iki ırkçının cinayeti şeklinde göstermeye çalışsa da, sahiplenme bombardımanına girse de, demokrasi ve adalet havarisi kesile de Hrant'ın katli ezen ve ezilenlerin tarihsel mücadelesinin bir parçasıdır. Hrant katledilen ne ilk ne de son kişidir. Ezen ve ezilenler arası mücadelesinin gerçekliği olup, uzun tarihi katmayalım, kısa tarih sürecinde bu mücadelede onlarca demokrat-aydın-yazar, onlarca gazeteci, egemenlerden farklı düşünen yüzlerce, binlerce demokrat, devrimci, komünist katledilmiştir. Zira kim hakim sınıflardan farklı düşünürse, çıkarlarıyla ters düşecek eylemlerde bulunursa; sömürüyü, zulmü, halka gerçekleri göstermeye çalışırsa dün olduğu gibi bu gün de baskıyla ve katliamlarla karşılaşmışlardır. Hrant'ın katli bu gerçeğin göstergesidir. Dolayısıyla Hrant'ı sahiplenmek, ezen ve ezilenlerin mücadelesi gerçekliği çerçevesinde anlamlıdır.

Hrant Dink'in katledilişinin ardından bir yıl geçti. Beklendiği gibi (beklenmemesi gereken) ya da beklenti içine sokulduğu gibi bu katle dair devletin bu işte ne derece faal olduğu, failer ve devlet arasındaki sıkı organizasyonun açık hale gelmesi dışında herhangi bir gelişme olmadı, olamazda. Faşist diktatörlüğün cinayetin aydınlatılmasına dair verdiği sözlerin yalandan başka bir şey olmadığı, kendisini aklama gayretinden görülmektedir. Faşist devletin adalet umanlar nasıl bir adaletin olduğunu görmekteyler: ezenlerin adaleti, kendi müdürlerini, valilerini vb ödüllendirildiği bir adaletir. Türk devleti bundan önceki katliamlardaki tavrını bu gün de bir "devlet klasığı" şeklinde sergileyecektir. Devletin kendisini yargılaması ayrıca mevcut devlet gerçekliği ve bunun özüyle çelişik bir durumdur. Bundandır ki cinayetin aydınlatılması, failerin bulunması, böylece adaletin yerini bulması istemi siyasi körlükten başka bir şey olmadığı gibi burjuva feodal sistemin ekmeğine yağ sürmektir. Zira bir şey istemek -hele bu adaletsiz eşitler arsında ya da eşite yakınlar arasında olur; onun dışındaki istem gerçekçi değildir. Birinci yıl anması vesilesiyle özellikle liberaler, devletin "sol" bacağı gazeteler Hrant Dink'i sahiplenme ve ona methiyeler övme noktasında mangalda kül bırakmamaktadırlar. Burjuva kalemşörler Hrant şahsında adalet, kardeşlik, hoşgörü bir arada yaşama gibi lafları dillerine pelesenk etmekte; ne var ki temenniden öteye geçememektedir. Zira siyaset temenni ve iyi niyetlerle olmuyor. Burjuva-feodal iktidardan sözcüsü konumundaki gazete ve yazarları Hrant'a dair yazıp çizdikleri tam da ikilyüzüllüğü ve samimiysizliği açıkça ortaya koymaktadırlar. Kimisi Hrant'ın sevgisinden, güler yüzlü oluşundan, güvercin temizliğinden; kimisi demokratiğundan, aydın oluşundan; kimisi onunla yaşadığı enstantanelerden, ölmüne duyduğu üzüntüden ya da onun için ajlandığından dem vuruyor. Bazıları ise Hrant'ın "sırmın neredeseyse tamamen duyularda yatmış" söylüyor. Bazıları Hrant'ın yokluğuna alışmanın zorluğundan; oysaki varlığını anlamadan ve var olduğu zaman ona alışmadan. Burjuva-feodal sistemin kalemşörleri Hrant'a kitaplar dolusu methiyeler dizedursun; ama hiçbirini bu katliamın gerçek yüzünü göstermesi cesareti göstermemiştir. Bu katliamların her gün emekçi halklara, ezilen ulus ve milliyetlere yapıldığı gerçeğini söyleme cesareti göstermeyip kimsenin safinda yer aldığı göstermiştir. İkiyüzlü ve sahtece tavrı sergileyenler bu katliamın birkaç ırkçı tarafından yapıldığını söylemekte, bunu yapanların cezalandırılmasını böylece adaletin yerini bulması bu katliamı yapanlardan istenmekte; ama be-bekten katil yaratan bu devletin faşist karakteri, ırkçılığın ve faşizmin hakim sınıfları ve devletlerinin yönetim biçimi olduğu gerçeği halktan saklanmaktadır. Ve yine adaletin ancak ve ancak bu faşist devletin yıkılmasıyla yerine geleceği gerçekliğini söylemekten imtina ediliyor. Hrant'ın katli karşısında sergilenen ikilyüzlü tavrılar şüphesiz ki bu katliamın unutulmasına, unutturulmasına, sıradanlaşmasına, metalaşmasına hizmet etmektedir.

"Bir yıl sonra onu yaşamak için yine buradayız. Burada, yani onun kanını suyla sabunla temizlemeye çalıştıkları kaldırmadız. Bu kaldırın bu şekilde temizlenebilir mi, unutturulabilir mi, üstü örtülebilir mi kardeşlerim? Bu ancak ve ancak vicdanların oynamasıyla, kanları dökenlerin pişmanlık, ıkrar ve af dilemeleriyle mümkün olabilir." Rakel Dink, Hrant'ın ölümünde Agos Gazetesi'nin önünde yapılan anma töreninde kitleye böyle sesleniyordu. Rakel, Hrant'ın katledilişinin üzerinden bir yıl geçmesine karşın haklı olarak kan susmayacaktır diyor ve kanın susmasının kanları dökenlerin pişmanlık ve ıkrar ve af dilemeleriyle mümkün olabileceğini söylüyordu. Rakel'in sözlerine hesap sorma ve intikam alma kelimelerini eklemek doğru olacaktır.

Her şeyden önce Hrant Dink, Ermeni ulusunun katledildiği gerçekliğini ifade ettiği için, Ermeni olduğu için, halkların kardeşliği şiarını haykırdığı için katledildi; demokrat-devrimci fikirlerle sahip olduğu için, hakim sınıfların çıkarlarına ters düştüğü, emekçi halkların saflarında yer tuttuğu için gerçekleri savunduğu için katledildi. Eziyen halkları sömüren, her türlü baskıyı reva gören, ulusal, her türden azınlık ve milliyetleri ezen inkar ve imha eden düzen devam ettiği müddetçe Hrant Dink'ler her gün katledilmeye devam edecekler. Rakel Dink'in çığına söylediği gibi; "uğruna ölünesi davalan, uğruna yaşanası davalara dönüştürmedikçe, belli ki bu tür vahşetler daha çok yaşanacak" ve karasabanın toprakta bırakmış olduğu binlerce yıllık izler yani Agoslar yok edilmeye çalışılacaktır.

Devletten hastalara ilaç darbesi

Tedavi gören yatılı hastaların ilaç ihtiyacını hastanenin karşılamasını ön gören yasanın uygulanmaya başlanması hastanelerde yaşanan sıkıntıları arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

1 Ocak'tan itibaren uygulanmaya başlanan ve hastaların tıbbi malzeme ve ilaçlarını hastanenin karşılamasını öngören Sağlık Uygulama Tebliği birçok hastanede sorun yarattı. Hastanelerin durumu göz önünde bulundurulmadan uygulamaya konulan tebliğin ardından hastaneler ilaç ve tıbbi malzeme olmamasından kaynaklı hastaların ameliyatlarını gerçekleştiremiyor. Yetkililer karşılıklı birbirlerini suçlarken hastalar zor durumda bırakılıyor. Her alanda olduğu gibi sağlıkta da yapılan "yenilikler" insanlara sorundan başka bir şey getirmiyor.

Tebliğde hastanelerin ilaç teminini kendilerinin yapması ve paralarını daha sonra Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan alması yer alıyor. Fakat hastane yetkilileri yaptıkları açıklamalarda devletin kendilerine olan borçlarından kaynaklı ilaç alamadıklarını belirtiyor. Hastanenin karşılayamadığı malzemeler, dışarıdan ilaç alınma izin veren bazı hastanelerde, mecburen hasta yakınları tarafından hastane önlerinde bulunan tıbbi malzeme satıcılarından satın alınarak karşılanıyor. Bu durumda parası olmayan hastalara tedavi göremiyor ve bu sorunun giderilmesini beklemek zorunda. Diğer taraftan dışarıdan ilaç alınma izin verilmeyen hastanelerde ise hastalar tamamen çaresiz.

Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Mithat Erenus, ödeneklerin yanında eczanede çalışacak personel, ilaçları saklayacak raf

düzenlerinin dahi olmadığını dile getirerek: "Bir ameliyatın fiyatı Sosyal Güvenlik Kurulu tarafından belirlenmiş ancak ameliyatta kullanılacak malzemenin fiyatı belirlenmemiş. Bu durumda biz ameliyatı yaparsak döner sermayeden karşılamak zorunda kalırız. Örneğin kalça protezi için devletin bize ödeyeceği fiyat 1000 YTL, ancak biz ameliyat için 3000 YTL malzeme kullandığımızdan kalan kısmı döner sermayemizden ödemek ya da hastadan almak zorunda kalırız" dedi. Ameliyatların durdurulduğu çoğu hastaneler gerekli tıbbi malzemeleri alabilmek için devletten alacaklarını, hastalar da tedavi olmayı bekliyor.

Eczacı örgütleri uygulamaya tepki gösterdi

49 Eczacı Odası uygulamanın öncelikle hastaları olmak üzere hastaneleri ve doktorları mağdur edeceğini belirterek

uygulamanın geri çekilerek eczacı örgütlerinin katılımıyla bir model oluşturulmasını istedi. Eczacı örgütlerinin yaptığı açıklamada "Hastanelerin esas görevi, ilaç ve malzeme tedariki değildir. Ayrıca üniversite hastanelerinin en önemli işlevi, tıp eğitiminin verildiği kurumlar olmalıdır. Ödenek yokluğu gibi gerekçelerle maddi sıkıntı içine düşürülen kamu ve üniversite hastanelerinden ilaç ve tıbbi malzeme hizmetini karşılamalarının istenmesi büyük bir çelişki oluşturuyor; bu durum hastanelerin mali yapısını olumsuz olarak etkiliyor" denildi.

Açıklamada, kullanılması gereken ilaçların tümünün her an hastanelerce temin olamayacağından kaynaklı hekimin hastayı elde bulunan ilaçlarla tedavi etmek zorunda kalacağı ve hastane eczacılarına mevzuata aykırı ilaç alımı yapmaları yönünde baskı yapılmasının önün açılması gibi sakıncalarının olduğu da belirtiliyor.

“Hrant bizden biriydi”

Hrant Dink'in katledilmesinin 1'inci yıldönümünde demokrasi güçleri Hrant'ı anmak için çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. Bunlardan bir tanesi de İstanbul'daki Okmeydanı Demokrasi Platformu'nun gerçekleştirmiş olduğu "Hrant Dink'i Mahallemizde Yaşatalım" kampanyası oldu. Ülkemizde yükseltilmeye çalışılan ırkçılığa, milliyetçiliğe ve şovenizme karşı halkların kardeşliğini savunmak ve yaşatmak için Okmeydanı Demokrasi Platformu, semtteki bir caddeye Hrant Dink'in isminin verilmesini talep ediyor. Kapı kapı dolaşarak, kahvehanelerde, parklarda, sokaklarda bildiriler dağıtan Platform üyeleri, ulaştıkları herkesten bir imza isteyerek, "halkların kardeşliğini yaşatmak için mahallemizde Hrant'ı yaşatalım" diyorlar. Biz de Platform üyelerinin başlatıkları imza kampanyası çerçevesinde açtıkları imza standını ziyaret ederek kampanyaları hakkında Platform aktivisti Avni Can Okur'dan bilgi aldık.

Okmeydanı Demokrasi Platformu'nu ve Hrant Dink'i bir araya getiren nedeni bize açıklar mısınız?

Öncelikle geçtiğimiz sene Hrant Dink'in katledildiği gün ülkenin her yerinde oluşan güçlü tepki burada da oluştu. Hrant Dink'in cenazesine katıldık. İnsanlara katledilmesindeki nedenleri ve onun neden sahiplenilmesi gerektiğini anlatmaya çalıştık. Son dönemlerde, özellikle geçtiğimiz iki sene içerisinde, ülkede şovenist, milliyetçi bir atmosfer yaratılmaya çalışıldı. Aslında son dönemde ülkemizdeki egemenlerin önüne koyduğu bir program vardı. Halkın kazanılmış haklarını, temel haklarını elinden alacak bir program hazırladılar ve hayata geçirdiler. Eğitim ve sağlıkta yapılan değişimler, bununla paralel özelleştirmeler ve çıkarılan antide-mokratik yasalarla elimizde bulunan kazanılmış haklarımızı parça parça gasp etmeye çalıştılar. Bu saldırı programına karşı, halkın tepkisini azaltmak için ülkede milliyetçiliği ve şovenizmi körüklenmeye çalışarak, halkın tepkisini başka yere çekmeye çalıştılar. Hrant Dink katliamı da bu atmosfer içerisinde gerçekleşti. Tek dil, tek bayrak ve tek vatan naraları içerisinde antidemokratik yasaların hedefinde olan Hrant Dink bu saldırı konsepti içerisinde katledildi. Biz de bu saldırılara karşı bir araya gelerek, ne yapabiliriz sorusunu sorduk kendimize. Yapılan tartışmaların ardından şovenizme ve milliyetçiliğe karşı simgeleşmiş Hrant Dink'i ve ismini yaşatmak adına, mahallemizin merkezi caddesine Hrant Dink isminin verilmesini kararlaştırdık. Hrant, bu ülkeye sahip çıktığını, bu ülkeyi sevdiğini, Kürt, Ermeni, Türk, Laz vb halklarının bir arada, kendi kültürlerini koruyarak, kardeşçe yaşayacağını savunan ve bunu her fırsatta dile getiren birisiydi. Bu yüzden Hrant'la bir aradayız, bu yüzden Hrant bizim için önemliydi. Hrant, duruşuyla, mücadelesiyle bizden biriydi. Ardından bir dizi program önümüze koyduk. Bu çalışmayı kendimizle sınırlamadık, Agos gazetesi ile görüştük, birçok kurum ve kişiyle görüştük. Görüşmelerin ardından olumlu tepkilerle karşılaştık ve eylem planımızı imza kampanyasıyla hayata geçirdik.

Kampanya çerçevesinde ne tür çalışmalar yaptınız?

Çalışmalarımız yaklaşık bir aydır devam ediyor. Mahallemizde pankartlar astık, afişler yaptır-dık duvarlara, işyerlerinin camlarına. Kapı kapı bildiriler dağıtarak, kahvelerde, sokaklarda konuş-malar yaparak imza topladık. Günlük ve haftalık yayımlanan gazetelerle görüştük, çalışmalarımızı anlattık. Ancak çalışmalarımızı ilerleten ve destekleyen en önemli faktör Okmeydanı halkı. Mahalle halkımız bu kampanyaya destek çıkıyor, halkların kardeşliğini savunuyor. 19 Ocak Hrant'ın ölüm yıl dönümü ve topladığımız imzaları Şişli Belediyesi-ne teslim edeceğiz ve oradan anmaya katılacağız.

Halkın tepkisi olumlu, az da olsa şovenist dal-gadan etkilenmiş kişilerden tepkiler aldık. Ama ke-sinlikle onlar azınlıkta, Okmeydanı halkının ço-ğunluğu bu kampanyayı destekliyor.

Çalışmalarınızı engellemeye dönük baskılar oldu mu?

Polisten gelen engellemelerle karşılaştık. Afişe, bildiriye çıkan arkadaşlarımız gözaltına alındı. Kampanyamız süresince polis tarafından defalarca tacize uğradık. Fakat güçlü bir şekilde adımlarımı-zı halkların kardeşliğine doğru attık ve engelleme-ler bizi fazla etkilemedi.

Son olarak dillendirmek istedikeriniz?

Anadolu topraklarında birçok millet, yüzyıllar-dır birlikte yaşadı, birlikte üretti. Egemenler tarafından bu kültür, bu kardeşlik, kendi çıkarları doğ-rultusunda bozulmaya çalışılıyor. Kurtuluşça, yüz-yılların vermiş olduğu birlikte üretmenin kardeşli-ğiyle, halkların ortak mücadelesiyle gideleceğinin bilinciye 'Hrant'ı mahallemizde yaşatalım' kam-panyası bizim açımızdan önemli bir adım.

Hrant'ı katleden ‘terör örgütü’nün ismi ne?

Ermeni gazeteci Hrant Dink'in katledilişinin yıldönümü nedeniyle Agos gazetesi önünde toplanan binlerce kişi, “Katil devlet hesap verecek”, “Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz” sloganları atarak Hrant'ı andı. Anma töreninde binlerce kişiye sesle-nen Hrant'ın eşi Rakel Dink, devleti ve hü-kümeti hedef alarak, “adalet için ne yaptınız” dedi.

Binlerce kişinin katıldığı Şişli Halaskar-gazi Caddesi'ndeki Agos gazetesinin önün-de yapılan anmada yoğun olarak, "Ji bo Hrant, ji bo dadê", "Hrant için, adalet için", "Hepimiz Hrant'ız" yazılı dövizler taşındı. Hrant'ın vurulduğu gün, vurulduğu yerde ve aynı saatte toplanan binlerce kişi saygı duruşunda bulunarak, “Katil devlet hesap verecek” sloganı attı.

“Hrant'ın cesaretine ihtiyacımız var”

Anmada ilk konuşmayı yapan gazeteci yazar Oral Çalışlar, Dink'in akla, vicdana seslenen bir devrimci olduğunu belirterek, "Bu ülke onu sevdi. Yok olan bir tarihî, Ana-dolu'nun renklerini yansıtıyordu. Onsuz yalnızız, hüznülyüz. Hrant ortaklaşa dü-zenlenen bir cinayetle öldürüldü. Çocukla-rın eline silah tutuşturulanlar artık biliyoruz" diye konuştu. Hrant'ın gazetelerde hedef gösterildiğini, mahkemelerde linç edilmeye çalışıldığını, devlet içindeki katillerden, ör-gütlenmelerden hesap soracak bir cesarete gerek olduğunu vurgulayan Çalışlar, “Hrant'ın cesaretine şimdi gerçek anlamda ihtiyaç duyuyoruz” dedi.

“Hukuk ve adalet işlemiyor”

Çalışlar'ın ardından Agos gazetesinin penceresinden kitleye seslenen Hrant'ın eşi Rakel Dink, katliamın üzerinden bir yıl geç-mesine rağmen, adalet adına hiçbir gelişme olmadığını söyledi. Rakel Dink, “Önce gelin şu lirik yalnızlığımızı paylaşalım. Beni göm-meye değil, yaşatmaya gelişinizin ilk töreni olacak bu. Bırakın ağlaşmayı, yoklayın yü-reklerinizi. Aranızdan ayrıldığını sandığınızı yürek çarpıntılarını oradan duymuyor musu-nuz?” dedi. Hrant'ın kanını suyla sabunla temizlemeye çalıştıkları kaldırımda buluşuldu-ğunu söyleyen Rakel Dink, kaldırımın bu şe-kilde temizlenmeyeceğini ve unutturulama-yacağını dile getirerek, “O kan bir yıldır hiç

Hrant Dink katliamının tetikçilerinin ‘terör örgütüne üye olmak’ iddiasıyla yargılanmaları akıllarda bir dizi soru işare-tinin oluşmasını da beraberinde getiriyor. Suçun organize olduğu bilinen bir gerçek-likken, şahısların üye olduğu belirtilen bu ‘terör örgütü’nün ismi ise bilinmiyor. Ancak bilinen o ki, cinayetin azmettiricisi olduğu gerekçesiyle hapisanede tutulan Erhan Tuncel Trabzon Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı haber elemanı olarak çalışıyordu. Dolayısıyla

üyesi olmaktan yargılandığı ‘terör örgütü’ Trabzon Emniyet Müdürlüğü olsa gerek. Bunun dışında cinayetle ilgili olarak hapis-hanede tutulan şahısların Büyük Birlik Partisi ve Alperen Ocakları ile de aktif ilişki halinde oldukları biliniyor. Bunlar da bahsi geçen ‘terör örgütü’nün yan kollar olabilirler ancak. Dink cinayetine ardından çeşitli seviyelerde ‘kusurları’ ortaya çıkan Trabzon Jandarma Komutanlığı, Trabzon Valiliği, İstanbul Emniyet Müdürlüğü, İstanbul

Valiliği, Samsun Jandarma Komutanlığı ve Samsun Emniyet Müdürlüğü de yine bahsi geçen ‘terör örgütü’ne yardım ve yataklık etmiş oluyorlar.

Bunca devlet kurumunun adının karıştığı olayla birlikte açığa çıkmış oluyor ki, yargılamada bahsi geçen örgüt oldukça geniş bir örgütlülüğe sahip. Örgütün adı: Türk devleti. Örgütün merkezi: Ankara.

“Hrant’ın cesaretine ihtiyacımız var”

susmadı kardeşlerim. Çünkü kanın sesi ada-letle susar" dedi.

Katliamın ardından hukuk ve adalet adı-na hiçbir şeyin yapılmadığını hatırlatan Ra-

kel Dink, toplanan kalabalığın adalet için bir araya geldiğini açıkladı. Rakel Dink açık-lamasına şöyle devam etti: “Katilin eline ül-kenin bayrağını verip poster çektirenlere ül-kemin adaleti ne yaptı? Sadece görüntüleri basına verene dava açtı. Daha katil yakalan-madan silahın markasına kadar bilen jan-darmalara ne yaptı ülkeyin adaleti? Stad-yumlarda “Hepimiz Oğün'üz” diye bağran-lara, katlinden sonra onu hain ilan eden devlet görevlilerine ne yaptı ülkeyin adaleti? Telefonda "Tek farklılık kaçmayacaktı ama bu kaçtı" diyen ve kimin öldüreceğini bilen emniyetçilere ne yaptı ülkeyin adaleti? Ci-nayet planları yapılan ocaklara ne yaptı ül-kemin adaleti? Eşime haddini bildirmeye ça-lışan vali yardımcısı ve sözde yakınlarına ne yaptı ülkeyin adaleti?". Evet kardeşlerim, bugün adalet istediğimiz için buradayız. Da-ha kimler bıçaklandı, kaçırıldı ve daha kaç ölüm... Sayısı yok. Elbette acılı yüreklerin de sayısı yok. Ama kimler cesaret bulacak da onun dediği gibi, terörün gücü ve gücün terö-rüne karşı gelecek. Kimler karşı gelecekler.

Çutağının dediği gibi: ‘Uğruna ölünesi davalan, uğruna yaşanası davalara dönüş-türmedikçe, belli ki bu tür vahşetler daha çok yaşanacak’. Bizi acılarla akraba ettiler. Maalesef yas da, kardeşlik de bugün cesaret istiyor, ama asıl yaşamak cesaret ister. Umut cesaret ister. Adalet cesaret ister”.

Anmadan notlar

Anmanın gerçekleşeceği yere toplanan binlerce insanı küçücük bir alana sıkıştıran polislin tutumuna tepki gösteren kitle, polislin kurduğu barikatları yıkarak polisi yuhaladı. Polis anma için toplanan kitleye provokatif yaklaşırken, tertip komitesinin gereksiz yak-laşımına karşın kitle Hrant'ı sloganlarla an-dı. Agos gazetesi önündeki anmanın ardın-dan Taksim'e doğru yürüyen kitle, MHP ve CHP temsilcilerini yuhaladı. İşçi Partisi önünde toplanan grup protesto edildi. Pro-testonun kavgaya dönüşmesinin ardından polislin ateş açması sonucu, yoldan geçen Rıdvan Yanık isimli bir kişi ayağından vurul-du. Olaylar sırasında 15 kişi gözaltına alındı. Gözaltındaki kişiler hakkında bilgi almak için Taksim Polis Merkezi'ne giden avukatlar darp edilerek dışarı çıkarıldılar. Bunun üzeri-ne 13 avukat polis merkezine gitti. Bu avu-katlar da polislin şiddetine maruz kaldılar.

“Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeniyiz”

Hrant Dink, katledilişinin birinci yıl dö-nümünde, onu katledenlerin halklar arasın-da yaratmak istediği düşmanlığın tersine, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın birçok ilinde yapılan ve binlerce kişinin katıldığı eylem-lerle anıldı. Dink katledildikten sonra cena-zesine katılan yüz binlerce kişinin attığı ve aşırı Türk milliyetçilerinde rahatsızlık yara-tan "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz" sloganı bir kez daha Dink'i anmak amacı-yla haykındı.

Ankara

Birgün gazetesi Ankara temsilciliği önün-de bir araya gelen kitle Yüksel Caddesi'ne yürüdü. Burada yapılan saygı duruşunun ardından eyleme katılan kurumlar adına basın metinini okuyan şair Mehmet Özer, cinaye-tin asıl azmettiricilerinin devlet tarafından gizlendiğini belirterek; “Derin devletçilere, şıg milliyetçilere, faşizm amigolarına, milita-rist çetelere inat, bu toprakları Ermeni-Kürt-

Alevi-Türk, inançlı, inançsız, kadın, erkek tüm emekçilerin özgür ve kardeşçe yaşaya-cağı ekmek ve hürriyet günlerine eriştirene kadar hepimiz Ermeni, hepimiz Kürt, sözün özü hepimiz ezilen, hepimiz ötekiziz” dedi.

Can Dündar, Temel Demirer, DTP millet-vekili Pervin Buldan'ın yaptığı konuşmaların ardından, TİHV ve ÇGD adına da birer açık-lama gerçekleştirildi.

Aralarında DHP'nin de bulunduğu çok sayıda kurumun katılımıyla gerçekleştirilen eylem, Grup Kibele'nin Ermenice, Kürtçe ve Türkçe ezgiler seslendirmesinin ardın-dan gerçekleştirilen sinevizyon gösterimi ile sona erdi.

Adana

Hrant Dink'in katledilişinin yıldönümün-de İnönü Parkı'na kadar "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz" sloganları ile yürüyen kitle Dink'i andı. 19 Ocak tarihinde bir ara-yaya gelen birçok kurumun düzenlediği eylem-

de Türkçe, Kürtçe ve Ermenice yazılı "Yaşasın halkların kadeşliği" pankartı açıldı, Dink'in fotoğrafları taşındı. "Kahrolsun MİT, CİA, kontrgerilla", "Susma haykır, halklar kardeşti", "Biji bratiya gelan" sloganlarıyla İnönü parkına yürüyen kitle burada oturma eylemi yaptı. İnönü Parkı'nda kitle adına yapı-lan açıklamada, "Hrant yaşarken olduğu gibi, ölümüyle de oyunu bozdu" denildi.

Mersin

Devrimci, demokratik kitle örgütleri ile çeşitli siyasi partilerin katılımıyla gerçekleştirilen anmada, 301. maddenin yürürlükten kaldırılması istendi. Anmada kitle adına yapı-lan açıklamada Hrant Dink'in Ermeni, Kürt, Türk ve diğer ulus ile milliyetlerden halkların ortak sorunlarını dile getiren bir aydın olduğu vurgulanarak şu ifadelerle yer verildi: “Bizler bir arada yaşamı savunma-ya, ülkemizde var olan tüm mozaiklere sa-hip çıkmaya devam ederek ırkçılığa, şoveni-

me, gericiliğe, faşizmin sınır ötesi operes-yonlarına ve tüm insanlık dışı uygulamala-ra karşı çıkıyoruz”.

Malatya

Hrant Dink'i anmak amacıyla İHD önünde bir araya gelen kitle, “Yaşasın halk-ların kardeşliği”, “Hepimiz Hrant'ız” slogan-ları atarak Soykan Parkı'na doğru yürüdü. DHP, HÖC, ESP, Partizan, İHD, PSAKD, DTP, EMEP, ÖDP ve Halkevleri'nin katılı-mıyla gerçekleştirilen eylemde, Hrant'ın dev-let eliyle katledildiği açıklandı.

İzmir

DHP'nin de aralarında bulunduğu çeşitli demokratik kitle örgütleri ile siyasi partilerin Konak'taki eski Sümerbank önünde düzen-lediği eyleme binlerce kişi katıldı. 19 Ocak tarihinde düzenlenen anmada yoğun bir şe-kilde "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeniyiz" sloganı atıldı. Hrant Dink'in bir yıl önce vu-rulduğu saatte saygı duruşunda bulunan kitle, eylemde yapılan konuşmaların ardından Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. Burada Hrant Dink için denize karanfil bırakıldı.

Sakarya Emniyet Müdürü gazetecileri tehdit etti

AKP hükümetinin yaptığı düzenlemelerle yetkileri artırılan polis teşkilatı gittikçe artan baskı, işkence ve yargısız infaz haberleriyle gündeme gelmeye devam ediyor. Sakarya Emniyet Müdürü olarak görevine yeni atanan Faruk Ünsal ilk ircaatını gazetecilere yaptığı şu uyarıyla gerçekleştirdi: "Olumlu ve olumsuz haber yapanları aynı değerlendirmeyiz". AKP hükümetinin yetkilerini arttırmasıyla birlikte gittikçe artan olumsuz icraatlarıyla gündemden düşmeyen polis teşkilatı çareyi gazetecileri tehdit etmekte buldu.

Sakarya Emniyet Müdürü de, yerel gazeteciler-

le yaptığı toplantıda bu tip habeleri devam ettirmeleri durumunda buna karşı bazı 'tedbirlerler' alınacağını dile getirerek gazetecilere üstü örtülü tehditte bulundu.

Emniyet Müdürü Ünsal tarafından yapılan bu üstü örtülü tehdit, polisevinde düzenlenen kahvaltılı basın toplantısında yapıldı. Kahvaltıya ilde yayımlanan yerel gazeteler ve TV'lerin temsilcileri katıldı.

'Akıllı, iyi çocuk olun'

Kahvaltıda gazetecilere konuşan Ünsal, daha

önce Sakarya'daki olaylar ve polis ile ilgili yayımlanan haberleri gösterip, "Bu haberlerin kime faydası olacak? Hırsızlık artmış yazılmış. Bunu okuyan hırsız sevinir. Biz de bundan sonra gazetecilere, yaptıkları haberlere göre bakacağız. İyi haberler yapanlar ile aleyhte haber yapanları da aynı değerlendir-meyeceğiz" diyerek gazetecilere gözdağı verdi.

'Polisi eleştirebiliriz'

Ünsal'ın bu tehditlerine gazeteciler tepki gösterdi. Toplantıya katılan Sakarya Gazeteciler Cemiy-

ti Başkanı Sezai Matur, gazetecilerin "polis yanlısı" ve "polis karşıtı" diye sınıflandırıldığını savunarak şöyle konuştu: "Emniyet Müdürü akredite gazetecilik anlayışını yerele de getirmek istedi. Biz, zamanı gelir polisin yanlış bir tutumunu özgürce eleştiririz. Polis, gücünü gazetelere karşı kullanırsa, bu çok yanlış olur". Adapazarı Gazeteciler Derneği Başkanı Mustafa Gümüşel ise, "Ünsal'ın isteği, şehirde olup bitenleri yazmamak. Yazarsak polis karşıtı oluruz. Bunu yapan gazetecileri toplantılara çağır-mamak ahlaki mi? Değil" dedi.

İHD Mersin Şubesi'ne açılan kapatma davası ertelendi

İnsan Hakları Derneği (İHD) Mersin Şubesi'ne "derneğin amacını aşmak", "üye ve yöneticilerinin yaptıkları açıklamalarıyla yasadışı örgütün propagandasını yaptıkları" iddialarıyla açılan kapatma davasının 2. duruşması 14 Ocak tarihinde görüldü. Kapatma davası trajikomik bir şekilde İnsan Hakları Haftası'nın 59. yıldönümünde, 10 Aralık İnsan Hakları Günü'nde İHD Mersin Şubesi'ne tebliğ edilmişti.

14 Ocak tarihinde Mersin 2. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görülen duruşmaya İHD yöneticileri, üyeleri ve çeşitli demokratik kitle örgütleri ile siyasi partilerin temsilcileri de katıldı. İHD avukatlarının verdiği yazılı savunma neticesinde savcılık tarafından sunulan iddianamenin ayrıntılandırılması ve açıklığa kavuşturulması için duruşma 11 Şubat tarihine ertelendi.

Duruşmanın ardından adliye önünde açıklama yapan İHD Mersin Şube Başkanı Celal Sonuvar, "İnsan hakları evrensel beyannamesi 10 Aralık 1948 yılına kabul edilmiştir. Kabul eden ülkelerden bir tanesi de Türkiye'dir. Her ne kadar evrensel bildirgenin hayata geçirilmesini onaylasalar da imza koyan ülkeler insan hakları ihlallerinden hiçbir zaman geri kalmamışlardır" dedi. Sonuvar, ülkemizde 12 Eylül darbesinin ardından 1986 yılında İHD'nin evrensel hukuku baz alarak ve "demokratikleşme" amacıyla kurulduğunu belirterek, "1991'den itibaren İHD'nin tüm faaliyetleri polislerce fezleke haline getirilmiş olup, bu davanın açılması istenmiştir. Bu dava hukuki dayanakları olmayan, insan haklarını geriletmeye dönük bir davadır" dedi.

Malatya katliamında bir skandal daha: 'Deliller zarar gördü'

Malatya'da misyonerlik faaliyeti yürüten 3 kişinin Zirve Yayınevi'nde katledildikleri olayın ardından, katliamı gerçekleştiren sanıklara ait delillerin toplanmasıyla ilgili bir skandal ortaya çıktı.

Katliamın ardından zanlılara ait olan ve üzerlerinde kan lekeleri bulunan kıyafetlerin ayrı ayrı muhafaza edilmek yerine aynı delil torbasına konulduğu ortaya çıktı. Ayrıca delil torbasının üzerindeki listede bulunmayan bazı parçalar da torbadan çıktı. Katliamdan üç gün sonra düzenlenen 21 Nisan tarihli belgeye göre Malatya Emniyet Müdürlüğü, 46 maddelik bir delil tutanağı hazırladı. Bunlardan büyük bölümü katliam zanlıları Emre Günaydın, Salih Gürlür, Cuma Özdemir, Abuzer Yıldırım ve Hamit Çeker'in olay günü giydikleri kıyafetlerden oluşuyordu. Ayrıca olay yerinden toplanan kan örnekleri de zarflara konulmuştu. Tüm bu deliller Ankara Kriminal Polis Laboratuvarı Müdürlüğü'ne analiz için gönderildi. Delilleri teslim alan memur bir skandalın daha ortaya çıkmasına sebep olan iki önemli usul eksikliği saptadı. İlk usul eksikliği zanlılara ait giysiler bir arada aynı delil zarfı içinde gönderilmişti. Bu durum tutanağa, "Şahıslara ait olduğu belirtilen giysiler bir arada, aynı delil zarfı içerisinde, usulüne uygun olmayan şekilde paketlenmiştir" notuyla yazıldı. İkinci usul eksikliği ise; Emre Günaydın'a ait delil niteliğindeki bazı giysilerin müzekkerede (delil torbasıyla birlikte gönderilen döküm) olmamasına karşın torbadan çıktığı belirtildi.

Çelişkili tutanaklar da yargısız infaza işaret ediyor

27 Eylül 2007 tarihinde kışık ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla Hozat'a bağlı Boydaş köyü kırsalına giden Bülent Karataş ve Rıza Çiçek, o sırada operasyonda olan askerler tarafından durdurulmuş ve Bülent Karataş askerler tarafından katledilmişti. Saldırıda yaralanan Rıza Çiçek ise "örgüt adına faaliyet yürüttüğü ve çatışmaya girdiği" iddiasıyla tutuklanmıştı

Dersim'in Hozat ilçesinde okurumuz Bülent Karataş'ın katledildiği ve arkadaşı Rıza Çiçek'in de yaralanıp, daha sonra tutuklandığı olayla ilgili olarak mahkemenin verdiği gizlilik kararı kaldırılınca ulaşılabilen olayla ilgili tutanakların nasıl çelişkilerle dolu olduğu da ortaya çıktı. Çatışmaya girdikleri söylenen Karataş ve Çiçek'in tutanakla tespit edilen eşyaları arasında silah bulunmuyor. Karataş ve Çiçek'e ne kadar mesafeden ateş edildiğinin anlaşılmasını sağlayacak giysileri ise kaybedilmiş durumda.

27 Eylül 2007 tarihinde kışık ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla Hozat'a bağlı Boydaş köyü kırsalına giden Bülent Karataş ve Rıza Çiçek o sırada operasyonda olan askerler tarafından durdurulmuş ve Bülent Karataş askerler tarafından katledilmişti. Askerler tarafından yaralanan Rıza Çiçek ise örgüt adına faaliyet yürüttüğü ve çatışmaya girdiği gerekçesiyle tutuklanmıştı.Yapılan itiraz sonucu Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin gizlilik kararını kaldırılmasının ardından ulaşılabilen olayla ilgili askerlerin tuttuğu olay yeri tespit tutanağında, "...saat 12.45'te 2 erkek şahıs ellerinde silah, bir sırt çantası ve heybeli bir atla birlikte motosikletin bulunduğu bölgeye doğru ilerlemekteydiler..." ifadelerinin yanı sıra askerlerin Karataş ve Çiçek'e 'dur' ihtarı çektiği, Karataş ve Çiçek'in ih-

tara karşılık ormanlık alana kaçıp ateş ettikleri ve askerlerin de Karataş ve Çiçek'e ateş ettikleri belirtiliyor. Ancak olayın ardından karakola teslim edilen Bülent Karataş ve Rıza Çiçek'e ait eşyaların tespit edildiği tutanakta silah bulunmuyor. Tutanakta yer alan eşyalar şöyle: "1 adet siyat at ve se-meri, 1 adet 23 DP 924 plakalı tekneli motosiklet, 1 adet siyah ağaç kesme motoru, 1 adet kazak, 1 adet tişört, 1 adet hırka, 1 adet sonny marka içinde kaset olmayan kamera ve çantası, 2001 marka si-gara, 1 adet Beşiktaş armalı sırt çantası, 1 adet spor ayakkabı, 2 adet ağaç kütüğü".

Deliller kaybedildi

27 Eylül 2007'de meydana gelen olayın ardından Türk ordusunun genelkurmay başkanlığının olayla ilgili olarak "iki terörist etkisiz hale getirildi" şeklinde yaptığı açıklama yargısız infazı gölgelemeyi amaçlıyordu. Ancak Karataş ve Çiçek'in çatışmaya girdiğine dair her hangi bir emare gösterilmedi. Bunun yanı sıra Karataş ve Çiçek'e ne kadar mesafeden ateş edildiğinin anlaşılmasını sağlayacak olan giysileri de kaybedilmiş durumda. Hozat kırsalında yaşanan olayda

yaşamını yitiren Karataş ve yaralanan Çiçek ilk olarak Elazığ askeri hastanesine götürülmüş olduğu için vuruldukları sırada üzerlerinde olan giysileri Hozat Savcılığı tarafından bu hastaneye soruldu ve hastane de "...buraya getirildiklerinde üst tarafları çıplaktı. Bu nedenle gömlek ve atletlerini bilmiyoruz" şeklinde bir cevap verdi. Giysilerin yargısız infazı belgelemek için önemli bir kanıt olmaları dolayısıyla askerler tarafından bilinçli olarak kaybedildiği düşünülmüyor.

Rıza Çiçek yargısız infazı anlatmıştı

Olayda yaralı kurtulduktan sonra tutuklanan Rıza Çiçek de avukatı aracılığıyla yaptığı açıklamada olayı anlatmış, askerlerin Bülent Karataş'ı kendisinden ayrı bir yere götürüp infaz ettiklerini, kendisinin de askerlerin komutanı tarafından vurulduğunu açıklamıştı. Çiçek'in daha önce gazetemizde yayımlanan açıklaması şöyle: "27 Eylül'de, öğlen vakitlerinde bulunduğumuz yere bir grup asker geldi. Bizden kimlik sordular, verdik. Bize, 'Burada fazla kalmayın, terk edin bölgeyi' dediler. Biz de, 'derede bulunan malzemelerimizi alabilir miyiz? Sonra gideriz' dedik. Dereye indik, malzemeleri aldık. Tekrar askerlerin yanına geldik. Bizden kimlik istediler, yine verdik. Başlanndaki komutan telsizle konuştu ve bize birden 'soyunun' dedi. Biz ne olduğunu sormak istedik ama 'çabuk elbiselerinizi çıkarnn' dedi. Ben kazagımı çıkardım, atlele kaldım. Bu sırada Bülent Karataş'ı ayırıp, göremediğim bir yere götürdüler. 'Yere çömel' dediler. Çömeldim, bir yandan da, 'bizi niye öldürüyorsunuz komutanım, bizim ne suçumuz var' diye yalvanyordum. Bu sırada bana 'kaç' dediler. Kaçmadım. Bir dipçik vurdular, aşağı doğru yuvarlandım. Komutan iki kere ateş etti. Göğsümden ve sol omzumdan yara aldım".

Eskişehir'de polis destekli linç saldırısı

F Tipi hapishanelerde yaşanan sorunlar ile ilgili bildiri dağıtmak isteyen öğrenciler polisin "terörist bunlar" şeklindeki kışkırtmaları nedeniyle linç edilmek istendi.

28 Aralık tarihinde Eskişehir'de Hamam Yolu Caddesi'nde İnsan Hakları Derneği (İHD) ve Türk Tabipler Birliği (TTB)'nin katılacağı F Tipi hapishanelerde yaşanan sorunlara ilişkin gerçekleştirecek panelin bildirilerini dağıtan öğrencilere polisin kışkırtmalarıyla sivil faşistler saldırdı. Öğrenciler bildiri dağıtırken, "bunlar PKK'lı" diyerek halkı kışkırtmak isteyen sivil polisler, yine kendilerinin kışkırttığı sivil faşistler öğrencilere saldırınca bu sefer de linci önleme bahanesiyle öğrencilere saldırarak gözaltına aldı. 'Linci önlemek' bahanesiyle gaz bombası atan ve öğrencileri darp eden polisler 10 öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan öğrenciler, polis araçlarında ve emniyet müdürlüğünde şiddete maruz kaldıklarını belirttiler. Ayrıca polis gözetiminde muayene olmayı kabul etmeyen öğrencilerin kelepçelenerek muayene edildiği öğrenildi. Emniyette keyfi olarak işlemleri yavaşlatılan öğrenciler geceyi nezarethanede geçirdikten sonra savcılığa sevk edildi. Savcının, "sizi şimdi

cezaevine yollasam sükse yaparsınız, daha beteri-ni yapacağım" tehditlerine maruz kalan öğrenciler, adliyede 6 saat keyfi uzatılan işlemlerin ardından serbest bırakıldılar.

Kurumlar saldırıyı knadı

Polis tarafından bildiri dağıtan öğrencilere gerçekleştirilen saldırın 29 Aralık'ta, Adalar Migros önünde çeşitli kurumların bir araya gelerek gerçekleştirdiği eylemle kinandı.

BDSP, DGH, DPG, EHP, EMEP, ESP, Gençlik Derneği, Halkevleri, ÖDP, SDP ve TKP gibi kurumların katılımıyla gerçekleştirilen açıklamada ülkede linç kültürünün yaygınlaştırılmak istenmesine ve amaçlarına dikkat çekildi. İrkçı, faşist, gerici söylemlerle linç anlayışının bizzat egemen güçler tarafından şekillendirildiğinin belirtildiği açıklamada, "Bu ülkenin limanları, tersaneleri satılırken, okulları, hastaneleri ticarethaneye çevrilirken, Telekom'u, Tüpraş'ı patronlara peşkeş çekilirken, kafasını kuma saklayanlar, ülkede yaşanan gerilimli ortamı fırsat bilerek en insani hak arama taleplerini bile düş-man ilan ederek hedef göstermektedir" denildi.

Açıklamada, Türk-Kürt gibi kamplaştırmalarla ülkenin Ortadoğu'daki sömürü bataklığına sürüklenmeye çalışıldığı belirtilerek, "Bu topraklarda yüzyıllardır kardeşçe yaşayan insanlar asıl düşmanın emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri olduğunu unutmamalıdır. Yaratılmaya çalışılan iç savaş ortamına karşı uyanık olmalı, barışın ve kardeşliğin ülkesini kurmak için emperyalist saldırı politikalarına karşı sokakta mücadeleyi yükseltmeliyiz" denildi.

Eskişehir İHD saldırıları knadı

İHD Eskişehir Şubesi 31 Aralık'ta gerçekleştirdiği basın toplantısı ile linç ve gözaltı saldırılarını protesto etti. Basın açıklamasını okuyan İHD Eskişehir temsilcisi Nurettin Aldemir, bildiri dağıtanların 'terörist' denilerek hedef gösterildiğini belirterek, "saldırı için önceden görevlendirilmiş, cesaretlendirilmiş, kahraman ilan edilmeyi bekleyen ırkçı tipler çevredeki insanları galeyana getirmeye çalışmış ve daha sonra emniyet güçleri tarafından öğrencilere saldırı gerçekleştirilmiştir" dedi.

devam ediyor. Haftada bir yapılan kapalı görüşlerde ve on dakikalık telefon görüşmelerinde Kürtçe konuşmak, ziyaretin veya telefon görüşmesinin engellenmesine yol açıyor. Siirt E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tutulan birçok tutsağın ailesinin de Türkçeyi bilmiyor olduğu gerçeğine rağmen yapılan bu uygulama tutsakların ailelerini de, hapisteki tutsağı da ikinci bir 'cezalandırmaya' tabi tutuyor.

Tutuklu aileleri tecridi protesto etti

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) üyeleri, F Tipi hapishanelerdeki tecrit koşullarının bir an önce son bulmasını istediler. TUYAB üyeleri, F Tipi hapishanelerindeki tecrit koşullarına dikkat çekmek amacıyla İstanbul Beyoğlu'nda bulunan Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelerek, "Görüş cezaları kaldırılslın" yazılı pankart açtılar.

TUYAB adına açıklama yapan Ağca Köse, F Tipi hapishanelerde kalan siyasi tutuklu ve hükümlüler üzerinde tecridin ağır bir şekilde devam ettiğini söyledi. F Tipi hapishanelerinde yaşanan intihar olaylarına dikkat çeken Köse, intiharların son bulması için tecridin ortadan kaldırılmasını gerektiğini açıkladı. Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde keyfi uygulamaların arttığını ve bu uygulamaların nedeni ile ailelerin çocukları ile görüştürülmediğini aktaran Köse, "Çocuklarımızın görüşe çıkamayışlarından ötürü savcılığa suç duyurusunda bulunmamıza rağmen dilekçelerimize yanıt verilmedi. Görüşmelerimiz dikkate alınmadı" dedi. Köse, F Tipi hapishanelerinde tecrit koşullarını hafifletmek amacıyla Adalet Bakanlığı tarafından 22 Ocak 2007'de yürürlüğe konulan ve haftada 10 saatlik sohbet hakkını öngören 45/1 sayılı genelgenin uygulanmasını istedi.

Kürtçe konuşan tutsakların telefon hakkı engelleniyor

Siirt E Tipi Kapalı Hapishanesi'ndeki Kürt siyasi tutsakların haftalık yaptıkları telefon görüşmeleri, tutsaklar ve aileleri anadilleri olan Kürtçe ve Zazaca dillerinde konuşmak istenince engelleniyor.

AKP hükümetinin 'demokratikleşme' palavralarının gırla gittiği günümüzde, AKP'nin Adalet Bakanlığı'na bağlı olarak yönetilen hapishanelerin uygulamaları ülke gerçekliğini gözler önüne sermeye

TEKEL işçileri AKP hükümetini protesto etti

TEKEL Sigara Fabrikaları'nın özelleştirilmeye açılmasına tepki gösteren işçiler, kendilerini AKP binası önündeki bariyerlere zincirledi.

Tek Gıda-İş Sendikası 2 No'lu Şube üyesi onlarca TEKEL işçisi, 9 Ocak günü AKP İstanbul İl Başkanlığı binası önünde yaptıkları eylemle TEKEL'in özelleştirilme sürecinin durdurulmasını istediler. AKP'nin hükümete gelmesinden bu yana sürekli bir şekilde kamu işletmelerini yabancılara tekelere ve onların ülkemizdeki uzantılarına çok düşük fiyatlarla sattığını

söyleyen işçiler, "TEKEL fabrikasında 25 Ocak'ta üretim duracak. Çalışanlar mağdur edilecek. Oysa biz burada çeşitli markalarda günlük 80 ton sigara üretiyoruz. TEKEL'in özelleştirilmesini istemiyoruz. Özelleştirmeye karşı direnişiz süreç" dediler.

Kendilerini bina önündeki bariyerlere zincirleyen işçilerin polisler tarafından tartaklanarak gözaltına alınmak istenmesi üzerine işçiler bir kısmı bina önündeki yolu trafiğe kapatırken, bir grup işçi ise binaya girmek istedi. Polisin saldırısına direndikleri için gözaltına alınan 13 işçi, ifa-

delerinin alınmasının ardından akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Bitlis'te TEKEL mitingi

Bitlis Tekel Sigara Fabrikası'nın özelleştirilmesini protesto etmek amacıyla düzenlenen mitinge, eksi 15 dereceye varan soğuk havaya karşın yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Tek Gıda-İş sendikasının çağrısı Tekel Sigara Fabrikası önünden toplanan kitle, buradan Meydan Camii'ne yürüdü. AKP'nin hedefe oturtulduğu ve KESK'e bağlı sendikalar ile Türk-İş üyesi kimi sen-

dika şubelerinin de destek verdiği itingde konuşan Tek Gıda-İş Sendikası Bitlis Şube Başkanı Can Murat Yenisoğlu, Bitlis'in tarihi günlerinden birini yaşadığını ifade ederek, "Bitlis ilk defa kendi ekmeği için böylesi bir alanda bir araya geldi. Bu Bitlis için tarihi bir gündür. Bitlis'te daha önce 5 binden fazla tütün ekicisi, uygulanan politikalar nedeniyle bin 200'e düşmüştür. Hem ekicisine hem de esnafına katkı sunan Tekel Sigara Fabrikası kapatılmamalıdır" dedi. Miting, yapılan konuşmaların ardından çekilen halaylarla sona erdi.

Ordu Yağ Sanayi'de 91 işçi işten çıkartıldı

Fiskobirlik yönetimine AKP'li Bayraktar'ın seçilmesinden üç gün sonra birliğe bağlı Ordu Yağ Sanayi fabrikasında taşeron çalıştırılan 91 işçi, 4 ocak'ta işten çıkartıldı.

1 Aralık'ta yapılan olağan genel kurulda Fiskobirlik yönetiminin değişmesi ve Lütfü Bayraktar'ın Yönetim Kurulu Başkanı olmasının ardından görevi getirilen Ordu Yağ Sanayi Genel Müdürü İsmail Hakkı Kütük, 91 işçinin işine son verdi. Türk-İş Ordu İl Temsilcisi Selim Yöndem'in de destek verdiği işçiler, fabrika önünde yaptıkları eylemle patronun kararına tepki gösterdiler. Şirketin daha birkaç gün öncesine değin kar ettiğini söyleyen işçiler, bu kadar kısa süre içerisinde zarara geçmesi olmasının mümkün olmadığı belirterek, işten çıkartılmalarının şirketin zarar etmesinden kaynaklanmadığını, AKP'nin kadrolaşmasından ileri geldiğini belirttiler.

Türk-İş'e üye olmayan işçiler işten atıldı

Çayırova'da faaliyet gösteren Arçelik'in fabrikasında patron tarafından işten çıkartılan taşeron işçilerin 6 Ocak'ta başlattıkları direnişleri sürüyor. Geçtiğimiz yıl Nakliyat-İş'e üye olan taşeron firma işçilerinin iş akitleri fabrika yönetimi tarafından feshedilmişti. Fabrika yönetiminin Türk-İş'e bağlı Türk Metal Sendikası'na üye olmalarını istediğini söyleyen işçiler, DİSK'e bağlı Nakliyat-İş'i tercih etmeleri sonrasında işten çıkarıldıklarını belirtti.

Nakliyat-İş Sendika Temsilcisi Erdal Kopal yaptığı açıklamada, işverenin dayatmacı mantığı karşısında işçilerin yasal haklarını kullandıklarını, fakat işveren tarafından iş akitlerinin feshedildiğini belirterek, sendika olarak üzerlerine düşen görevi yapacaklarını söyledi.

GSS karşıtı mücadele sürüyor

AKP hükümetinin reform adını verdiği Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası'na (SSGSS) karşı ülkenin birçok yerinde alanlara çıkan on birlerce kişi, herkese ücretsiz ve nitelikli sağlık hakkı talep etti.

İstanbul

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu'nun çağrısı ile 13 Ocak günü, Kadıköy Altı Yol'da toplanarak İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen kitle, polis barikatıyla durduruldu. Polis barikatı önünde bir süre sloganlar atarak bekleyen kitle, daha sonra Kadıköy çarşısı içerisinde yürüyerek İskele Meydanı'na ulaştı. Burada, Platform adına yapılan açıklamada; "AKP hükümeti şimdi veto edilen kanundan da kötü bir tasarnı Meclis'ten geçirmeye çalışıyor. IMF emrediyor, AKP meclisten geçiyor" denilerek, SSGSS tasarnı bir bütün geri çekilinceye değin mücadelelerinin süreceğı belirtildi ve tüm halka ortak mücadele çağrısı yapıldı.

Öte yandan Tuzla'da da Tuzla Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu ve Limer-İş sendikası birer basın açıklaması yaparak GSS'yi protesto ederken, Hava-İş sendikası da Bakırköy'de GSS'ye karşı sokaklara çıkarak yasanın iptal edilmesini istedi.

Ankara

TMMOB, KESK, DİSK, TTB, TDB, TEB, TÜRMOB, BASK ve çok sayıda devrimci-demokrat kurumun, TBMM'de görüşülmekte olan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı'na karşı 15 Ocak Salı günü Haydarpaşa Garı'ndan başlatıldıkları yürüyüş 17 Ocak 2008 günü Ankara'da sonlandı.

Öğlen saatlerinde Kolej Kavşağı'nda toplanan ve Önlere barikat kurulan kitle, sağlık ve sosyal güvenlik haklarının gasp edilmek istenmesini protesto etti.

Saatlerce süren bekleyişin ardından başlayan Yürüyüş sırasında sık sık "Birleşe birleşe kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Emekçiye değil, IMF'ye barikat", "Sağlık haktır, satılmaz" sloganları atılırken, önlere kurulan polis barikatının, devletin emekçiden korktuğunun göstergesi olduğu ifade edildi.

Sloganlarla Ziyagökalp Caddesi üzerinde yürüyen kitlenin önu SSK İşhanı önüne gelindiğinde tekrar kesildi ve Meclis'e dek yürüyüşe izin verilmedi. Burada eyleme devam eden kitle barikatı ıslık ve sloganlarla protesto etti. Barikat önünde bir açıklama yapan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, yasanın yıkım yasası olduğunu vurgulayarak, tasarnı karşı emekten yana bütün örgütleri ve siyasi partileri birlikte hareket etmeye çağırıdı. Tasarı ile halkın emeklilik, sağlık ve sosyal güvence hakkının elinden alınacağını kaydeden Çelebi, tasarnın IMF, Dünya Bankası talimatlarıyla yata geçirilmeye çalışıldığını belirterek, "Hükümete meydan okuyoruz. Hodri meydan. Sonuna kadar mücadele edeceğiz ve yasayı geri çektirip iptal ettireceğiz" dedi.

Konuşmaların ardından kitlenin Meclis'e gitmesine izin verilmedi. Sadece "heyet" olarak gidilebileceğinin belirtilmesi üzerine kitle, heyetle Meclis'e gidilmesi önerisini kabul etmedi. Eylem, "Mücadelenin süreceğı" mesajı ile sona erdi.

Eskişehir

GSS'nin geri çekilmesini isteyen Eskişehir Emek Platformu ve çeşitli kurumların üyeleri, 13 Ocak günü KESK binası önünden Sosyal Sigortalar Bölge Müdürlüğü'ne yürüdü. Burada kitle adına bir açıklama yapan DİSK Bölge Temsilcisi Bayram Kavak, TÜİK'in 2007 yılı Aralık ayı raporuna göre ülkemizdeki her üç kişiden birinin yoksul olduğuna dikkat çekerek, "Böylesi bir toplumda sağlık harcamasına

'katkı payı' koymak insanca yaşama düşmanlık değil midir" dedi. GSS'nin, yansıtıldığı gibi bir reform olmadığını, aksine, işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına dönük bir saldırı olduğunun altını çizen Kavak, "Bugün izin vermemek için birlikte mücadele etme zamanıdır. Herkesi sağlık ve emekli olma hakkına sahip çıkmaya davet ediyoruz. İstersek; herkese sağlık ve güvenceli gelecek mümkün" şeklinde konuştu.

Artvin

Çok Katlı Otopark önünde ortak bir basın açıklaması yapan DİSK, KESK, 78'li Derneği, Halkevleri, ÖDP, SHP ve Türkiye Ormancılık Kooperatifleri Merkezi (ORKOOP) üyeleri GSS'nin iptal edilmesini istedi. AKP'li vekillerin aileleri ve yandaşları için milyonlarca YTL harcadıklarına dikkat çekilen açıklamada, "Kendileri için bütçe ve hazine den sonuna kadar yararlanan hükümet, sıra sosyal güvenliğe gelince sürekli 'açık var' diyor. Buna inanmak mümkün değil" ifadelerine yer verildi.

İzmir

İzmir'de DİSK Ege Bölge Temsilciliğinin gerçekleştirdiği, KESK Şubeler Platformu, Genç-Sen, Tekstil-Sen'in de destek verdiği eylemde GSS ve kıdem tazminatlarına yönelik saldırı protesto edildi. Yolu kesen DİSK üyesi işçiler, AKP Konak İlçe binasına doğru yürüyüşe geçtiler. Polisin engellemesini boşa çıkartan işçiler, AKP önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. DİSK Bölge Temsilcisi Azat Fazla'nın okuduğu açıklamada, GSS ve kıdem tazminatlarına dönük yasalara izin verilmeyeceğı belirtilirken, bu mücadelede yer almayan Türk-İş ve Hak-İş de eleştirildi.

Mersin, Gaziantep, Adana gibi daha birçok ilde sokağa çıkan binler, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası'nı protesto ettiler.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Yolun hızlı yürünecek kısmı düz olamıdır

Sınıfın iktidar mücadelesinde nesnel koşullar doğru okuyarak, fırsatlardan vazife çıkarp, yürüyüşün belli kilometrelerini daha hızlı yürümenin bilincine varmalıyız. Bu yapılmadığında nesnel durumun sürekliliğı üzerine söylenmiş söz, zamanla hükmünü yitirerek etkisini kaybeder. Nesnel durumun iyiliğinden bahsederken, bu, var olan gücün ötesinde plan ve programlarla daha geniş kesimleri harekete geçirmenin işaretidir.

Geriçi iktidarlar olduğu müddetçe, ezilen, sömürülen veya baskıya uğrayanlar açısından mücadele etmek meşrurud ve aynı zamanda orta yerde durmaktadır. Bu mücadelenin geliştirilip büyütülmesi için, buna önderlik eden devrimci iradeye ihtiyaç vardır. Bu devrimci iradenin geniş kitleler içerisinde vücut bulmasını sağlayacak yegane gücün kendisi komünist partisidir. Eğer kitlelerde bir hareketsizlik söz konusu ise, bunun tek nedeni, komünist partisinin kitleler üzerinde yeterli düzeyde etki yaratmayışdır. Geriye kalan tüm etkenler esasta belirleyici değildir.

Bu geriçi sistemin değiştirilmesi için yıllarca can bedeli verilen mücadeleye bakıldığında, geline yerin tatmin edici olmadığı hep söylenir. Ancak bu bedellerin hangi politik-taktik manevralar sonucu ödendiğı tartışılır durumdadır. Devrim mücadelesinde ödenen her bedelin büyük değeri olmakla birlikte, o bedelin ezilen kitlelerin mücadelesine hangi ölçüde katkı sağladığı da önemlidir. Devrimciler geriçi sisteme karşı çıkarken, binlinçli bedel ödeyerek, halkın iktidarının inşasını sağlamalıdır. Ortaya konan stratejiler tartışılmaz değildir, ancak sorunun kendisi ana yönelimde değil, bu yönelime göre doğru politikaların oluşturulmayışındandır. Eğer belirlenen yönetime göre doğru pozisyon alınıp, gerekenler yapılmış olsaydı, stratejik konumlanışın tekrardan ele alınması söz konusu olabilirdi. Fakat geline yerde böylesi bir değerlendirmenin objektif olmayacağını belirtmek gerekir.

Her defasında nesnel koşullardan bahsederiz. Bugün açısından nesnel durumun ezilen sınıfın tamamen lehine olmasına rağmen, durumdan vazife çıkaramadığımızdan, geçmişte defalarca olduğu gibi bu fırsatlar geri tepmektedir. Suyu, elektrikle ve doğalgaza yapılan zamlarla, sosyal güvenlik ve genel sağlık sigortasında yapılan değişiklikler toplumun dar gelirli kesimini vurmaktadır. Yine tekstilde çok ciddi kriz sinyalleri çalmaya başladı. Birçok iş kolunda hak gaspı yaşanmaktadır. Kürt ulusuna yönelik saldırılardan tutalım da, ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'nde ülkemizin uşak rejimine biçtiğı misyona kadar birçok sorun güçlü müdahaleyi bekliyor. Bu ülkenin devrimcileri, komünistleri sokağa çıktıklarında hiçbir emekçinin rahatsızlık duymayacağı bir tablo önümüzde duruyor. Yeter ki ne yapacağımızı bütün çıplaklığıyla anlatabilelim.

Son yıllara bakıldığında devrimcilerin kendi örgütsel durumu üzerinde yoğunlaştığı görülmektedir. Yılın belli dönemlerinde ülkemizde ve uluslararasıda önce çıkmış katledilen devrimcileri, komünistleri anıyoruz. Öncelikle şunu söylemek gerekir ki, dünya proletaryasının ortak değerlerini savunurken, eşgüdümlü hareket etmek, kapsamlı saldırıları püskürtmek açısından önemlidir. Ülkemiz topraklarında mücadele devam ettikçe neredeyse her gün yeni yeni ödenecek bedellerimiz olacaktır. Bunların anılacakları günleri tek tek ele almaktansa, öne çıkmış günlerde yoğunlaşıp, geriye kalan tarihleri de birleştirerek, tarihi bir sahilpeniş sağlamak gerekir. Neticcede, onları sahiplenmenin en iyi yolu, onların ortaya koydukları düşüncenin iktidara taşınmasını sağlamaktır.

Bugün açısından ödenen bu bedeller ezilen sınıfların kurtuluşu uğruna olsa da, kitlelerle olan bağımızın zayıflığından dolayı, bu gündem kitlelerin değil, devrimcilerin gündemi olarak kalmaktadır. Önderlik misyonuna sahip kurumların öngörülü davranarak, kitleleri harekete hazırlayıp, bu gelişmelerin kitlelerin temel sorunlarıyla olan bağı doğru biçimde ortaya koyup kavratması gerekmektedir. Aksi taktirde kitlelere mal olmaması gündemler olarak algılanmasına neden olur ki, bu da devrici-komünistlerin kendi başına çalıp oynamasına benzer. Demokrati, meşru zeminde verilen her türlü mücadele, aynı zamanda bir kitle eylemidir. Dar kadroyla yapılmış eylemler, örgütsel ihtiyaçlar çerçevesinde tasarlanmış ve esas yönelimin ifadesidir.

Ancak demokratik, meşru zeminde çeşitli sorunlara müdahale ederken, temel olarak yapılması gereken kitlelerin bu eyleme dahil edilmesidir. Kitlelerden bağımsız kitleler adına söz söylemenin sorunu gidermediğı gibi, sadece yaşananlar karşısında, bir tutum olarak tarihe not düşülmüş olur.

Bugün yapılması gereken, oluşmuş bu koşulları iyi değerlendirecek, kitlelere önderlik etmektir. Her aktivist kendi alanında bir önder olmalıdır şıarnı yeniden ele alarak, devrimci sorumluluğumuzu yerine getirmeliyiz. Her daim böylesi koşullar olmayabilir. Bize rağmen oluşmuş bu durumu, bir fırsatlar ortamı olarak görüp, mevcut çelişkileri derinleştirmek gerekir. Bu açıdan önümüzde daha kolay yürünecek bir yol vardır. Bu yolu daha hızlı adımlarla geçmenin tam zamanıdır. Böylesi durumlarda, yetersiz güçlerle müdahale etmenin bazı riskleri olabilir, ancak risklerin olduğu yerde, olacak kazanımlar daima büyüktür. Bundan kaynaklı, derinleşerek yayılan bugünkü sorunlar karşısında risk almak gerekir. Aksi taktirde, bu sorunların tüm sıcaklığıyla kendisini hissettirdiğı dönemde, oluşacak mesafeli yaklaşımla bir adım daha geriye düşüşü getirebilir.

Devrimlerin öncelikle bizimki gibi ülkelerde patlak vermesinin temel nedeni bu ülkelerin sosyo-ekonomik yapısından kaynaklıdır. Bu iktidarların, ezilen kitlelere verecek bir şeyinin olmayışından dolayı, kitlelerin isyan duygusu daha güçlüdür. Bu durumda sorunların artarak devam ettiği dönemlerde birliktiş öfkenin bize rağmen sokağa akacağını ve devrimci-komünistlerin tarihsel rollerini ve sorumluluklarını unutmayalım.

“Kadrolu ve güvenceli gelecek istiyoruz”

Sağlık Emekçileri Sendikası sözleşmeli sağlık emekçilerinin hakları için bir eylem gerçekleştirdi. Sözleşmeli çalışan sağlık emekçilerinin hakları için Ankara Kurtuluş Parkı'nda bir araya gelen Sağlık Emekçileri Sendikası üyeleri, "Kadrolu ve güvenceli gelecek istiyoruz" yazılı pankart açarak, Sağlık Bakanlığı'na yürüdü. SES adına basın açıklamasını okuyan SES Genel Başkanı Köksal Aydın, sağlık çalışanlarının farklı statülerde istihdam edilmeye başlandığını, fakat bu istihdamın kadrosuz ve güvencesiz olduğunu dile getirdi. Dönüşüm programı adı altında sağlıkta yıkım programı uygulandığını dile getiren Aydın, "sağlık ocakları, sağlık evleri, verem savaş dispanserleri ve ana çocuk sağlığı kurumlarının 'Aile Hekimliği' adı altında özelleştirilerek paralı hale getirilmektedir" dedi. Aydın, 70 bini aşkın sözleşmeli sağlık emekçisinin kadrosuz ve iş güvencesiz çalışıldığını belirterek: "çalışanların her an işten atılma korkusu, doğum ve askerlik sonrası işe dönememe riski, eş ve özür durumunda bile tayin olamama gibi sorunlarla karşı karşıyadır" dedi.

ORTADOĞU’NUN KANAYAN YARASI: AFGAN KADINLAR

2008 yılına girdiğimiz şu günlerde dünyanın birçok yerinde kadınların hala feodalizmin karanlığına hapsedilmek istendiğine tanık oluyoruz. Geçtiğimiz günlerde gazetelere yansıyan bir habere göre Afganistan’da 17 yaşında bir genç kadının kocası tarafından burnu ve bir kulağı kesildi. Kadın, kardeşi tarafından hastaneye getirildiğinde dövülmüş, saçları traş edilmiş ve dişleri kırılmış bir haldeydi. İnsanı dehşete düşüren bu haber Afgan kadınlar için yıllardan beri gündelik yaşamda karşılaştıkları zulmün yalnızca ufak bir parçası. Afganistan’ın yakın tarihine ve günümüzde Afgan halkının içinde bulunduğu durumun sadece belirli kesitlerine baktığımızda dahi böylesi bir işkence için ufak bir parça demenin abartılı bir yaklaşım olmadığı anlaşılır olacaktır.

Ortadoğu ve Orta Asya arası iştah kabartan bir geçit

Batı Asya ile Ortadoğu, Orta Asya ile Basra Körfezi ve Hint Okyanusu arasında adeta bir geçit konumunda olan, özellikle de Tacikistan, Özbekistan ve Kazakistan’a sınır komşusu olması nedeniyle stratejik konumu açısından ayrı bir önem kazanan Afganistan; Rusya ve ABD emperyalistlerinin petrol çıkarlarını göz önünde bulundurduğumuzda her iki tarafın da üzerinde etkinlik sağlamaya çalıştığı bir ülke olmaktadır. Nitekim önce 1979 aralığında Sovyet sosyal emperyalizmi, Basra Körfezi’ne, Ortadoğu petrollerine ve Hint Okyanusu’na inebilmek için Afganistan’a askeri müdahalede bulundu. Afganistan’ın komşusu olan İran’ın da bu dönemde etnik çatışmalar vb. nedenlerle etkin bir devlet otoritesine sahip bulunmayışı Sovyetlerin avantajını artırıyordu. Bunun üzerine Ortadoğu petrollerinin Sovyet denetimine girmesine engel olmak isteyen ABD emperyalizmi 300 bin kişilik Hızlı İntikal Kuvveti’ni bölgeye yerleştirdi. Sovyet müdahalesinin milletlerarası hukuka aykırı olduğuna ilişkin açıklamalar yapmaya başladı. İsrail-Arap ülkeleri arasında uzlaşma sağlanarak, bölgeye kendi çıkarlarına hizmet edecek biçimde ‘istikrar’ getirmeye çalıştı. 1990’lı yıllarda çoğunluğu Afganistan’ın en kalabalık etnik grubu Peştunlar’dan oluşan radikal İslami gruplardan biri olan Taliban, başta ABD olmak üzere dış güçlerin desteğiyle politik bir güç olarak ülkede iktidarı sağlamlaştırdı. İşgalin ön günlerine gelindiğinde ise ülkenin yönetimini ve denetimini iyice zayıflatmak isteyen ABD’nin binlerce Afganın ölümü pahasına ülkedeki açlık ve yoksulluk koşullarını nasıl daha da ağırlaştırdığını görüyoruz. Öncelikle Pakistan’ın Afgan mültecilerine yaptığı yardımı kestirdi. Ardından BM’nin günde 5 milyon Afgana sağladığı yiyecek miktarını günde 37 bin kişiye indirtti.

ABD ve İngiltere Afganistan’a ‘özgürlük’ vaat ediyor

ABD liderliğinde Afganistan’ın bombalanmasından önce; ABD Başkanı Bush, İngiltere ve Avustralya başbakanları Tony Blair ve John Howard; özellikle ülkedeki kadınların içinde bulunduğu kötü duruma işaret ederek Afganlara özgürlük vaadinde bulunmuşlardı. Aynı emperyalist güçlerin Afgan yönetimine getirdiği Karzai de benzer vaatleri tekrarlamıştı. Dünya halklarının işgalin ardından arkaalarında bıraktıkları manzaradan bihaber olduğuna o kadar emin olacaklar ki bugün aynı özgürlük safsatalarını tekrar edebilmek cüretini göstermektedirler. Nitekim geçtiğimiz hafta, haftalık siyasi Alman gazetesi Die Zeit’e demec veren Condoleezza Rice; Irak ve Afganistan politikalarının başarılı olduğunu savunarak 50 milyon insanı kurtardıklarını söyledi. Peki uzun yıllar süren iç savaşın ve kuraklığın ardından kılıkla yüz yüze kalan Afgan halkının özde de Afgan kadınların yaşadıkları hak ihlallerinin ABD tarafından fark edilip onlara bu sorunların ‘çözülmesi’ gerektiğini düşündüren milat ne oldu? Elbette Taliban rejiminin yol açtığı toplumsal sorunların ABD tarafından dünya kamuoyuna dillendirilmesinin 11 Eylül saldırılarının akabinde başlıyor olmasını ilginç bir tesadüf olarak kabul edemeyiz. Kaldı ki Bangladeş, Cezayir, Katar, Suudi Arabistan, Pakistan, Yemen, Ürdün, Nijerya, Mısır gibi pek çok ülkede kadınlar benzer baskıcı ve gerici politikaların yol açtığı sonuçları yaşıyor olmasına rağmen Afganistan’ın somut bir hedef haline getirilmesi de bu gerçekliğe işaret ediyor. Bush yönetimi, kendi ülkesinde ve yurt dışında kadınların cinsel haklarına saldıran, uygun barınma, sağlık hizmeti, meslek edinme ve eğitim haklarını ihlal eden politikaları savunuyorken aynı yönetiminin Afgan kadınların yaşadığı sorunlara duyarlı görünme çabasının yalnızca bir aldatmacadan ibaret olduğu açıktır. Bunların yanına Afganistan’ın sınır komşusu olan Türkmenistan’ın ABD’nin önümüzdeki 30 yılda enerji tüketimini karşılamaya yetecek doğalgaz ve petrol rezervlerine sahip

olduğunu da ekleyecek olursak ABD’nin gözünü bu bölgeye dikmesinin altında yatan esas neden daha anlaşılır olacaktır. Özgürlük ve demokrasi vaatleri ise planlanan Afganistan işgalinin dünya kamuoyunda oluşturaacağı tepkiyi minimuma indirebilmek için meşruiyet zeminini oluşturma çabasından başka bir şey değildir.

İşgal öncesinde Afgan kadınların durumu

2001 ABD işgali öncesinde, yani Taliban rejiminin hakim olduğu dönemde Afganistan’da kız çocuklarının okula gönderilmesi, kadınların meslek edinmesi, seyahat etmesi, yanında erkeklerin refakati olmaksızın ve ‘burka’ ile baştan aşağı örtünmeden evden çıkmalan yasaktı. Kadınların yoldan geçen erkekler tarafından görülmemeleri için kapalı perdeler arkasında yaşaması zorunluydu. Oy kullanması ve devlet dairelerinde çalışmaları da yasaklar arasında yer alıyordu. Sağlık alanındaki konulan yasaklar ise kadınları ölüme mahkum etmekle eş anlama geliyordu. Kadınlarla meslek hayatının yasaklanmasıyla Taliban öncesi doktorların yüzde 40’ını oluşturan kadın doktorlar çalışamaz hale geldiği gibi erkek doktorların da kadın hastaları muayenesi yasaklandı. Taliban emirlerine uymayan kadınlar toplumsal şiddete maruz kalıyor ve bazen de recm cezasına çarptırılarak öldürülüyorlardı.

İşgal sonrası Afgan kadınların yaşamına giren ‘özgürlükler’

BM’nin tanımlamasına göre Afganistan bugün dünyanın en kötü insani kriz bölgesi. Uluslararası Af Örgütü’nün belgelerine göre de kadınların hukukun dışında bırakıldığı, bebek, çocuk ve anne ölümlerinde ise en yüksek oranlara sahip ülkelerden biri. Çocukların yüzde 25,7’si beş yaşından önce ölüyor. Kadınlar evlerine zorla giren silahlı kişilerin tecavüzüne uğruyor. Tecavüzlerde mağdurlara bекaret kontrolü uygulanıyor, gayrimeşru cinsel ilişki suçundan karşi davalar açılabilir. Evliliklerin yüzde 60 ila 80’i kadının rızası olmadan gerçekleşiyor. Evlendirilen kadınların çoğu 15 yaşından küçük. Açlık koşullarından dolayı Afganların çareyi küçük yaşta kız çocuklarının 200 bin Afgan parası, yani ortalama 5 bin 500 YTL karşılığında evlendirmekte araması nedeniyle kadınlar çareyi kendini yakmakta buluyor. Son bir yılda sadece Kandahar’da kendini yakarak intihar eden kadınların sayısı 200’ü aşmış durumda. Zorla evlenme ya da küçük yaşta evlilikten şikayet ettikleri taktirde ise aileleri tarafından namus cinayetine kurban gidiyorlar. Kadınlar ve kız çocukları, her an saldırıya uğrayacakları ve kaçınacakları korkusuyla yaşıyorlar. Bu nedenle aileler

lerinin öncülüğünde iktidar olan Taliban güçleriyle çatışmaya başlamışlardır. Dolayısıyla Talibanların yarattığı gerici uygulamaların demokrasiyle ve özgürlüklerle ‘bağdaşmadığını’, özellikle kadınların baskı altına alarak köleleştirdiğini sıklıkla dile getirmeye başlayarak ülkeyi işgallerini ‘kadınların burkalarından kurtaracağız, özgürleştireceğiz, Afganistan’a özgürlük getireceğiz’ söylemleriyle meşrulaştırmaya çalışmışlardır. Afgan kadınlar bu ikiyeüzlülüğün farkında olduklarını, emperyalistlere ‘burkamdan elini çek’ diyerek göstermiştir. Afgan kadınlar, emperyalist güçlerin kendilerini özgürleştiremeyeceğini, tam tersine açlık, şiddet, yoksulluğu derinleştireceğini yaşayarak öğrendiler. Ancak aynı zamanda Afganistan’da hakim olan gerici güçlerin kendileri üzerinde yaratmış oldukları baskılara karşı da direnerek örgütlenmenin önemini kavradılar.

Ortadoğu’da yoğunlaşan saldırılara karşı enternasyonal dayanışma ağı büyütelim

ABD emperyalizminin Afganistan’da oluşturduğu tablonun bir benzeri bugün Irak’ta da varlığını sürdürmeye devam ediyor. Ebu Garib Hapishanesi’nde tutuklu bulunan kadınlar yaşadıklarını anlatmaya korkuyorlar. Çünkü başlarına gelenleri anlattıkları taktirde aileleri tarafından öldürülebilirler. Hapishanelere giren gazetecilerin ise kadınlarla konuşması engelleniyor. Bazı avukatların edindiği bilgilere göre buradaki kadın tutuklular, erkek askerlerin önünde soyunmaya zorlanıyor, askerlerin hakaretlerine, tacizine ve tecavüzüne maruz kalıyorlar.

Afganistan ve Irak’ta kadınların yaşadığı insanlık dışı uygulamalar ve diğer tüm baskılar emperyalistlerin özgürlük ve demokrasi söylemlerinin yalnızca bir aldatmacadan ibaret olduğunu bir kez daha gösteriyor. Afganistan ve Irak halkının içinde bulunduğu durum emperyalistlerin ve onların işbirlikçi-uşaklarının ezilen dünya halklarına sunduğu tek gerçeğin daha fazla açlık, yoksulluk, kan ve gözyaşı olduğunun göstergesi oluyor.

Dünyanın efendiliğine soyunan tüm bu gerici güçlere haddini bildirmenin, onların kanlı ve kirli hesaplarını boşa düşürmenin tek yolu ezilen dünya halklarının, kadını keçejiyle, kendi yaşamlarına sahip çıkmalarından ve geleceklerini tayin etme hakkının yalnızca kendi ellerinde olduğunu göstermelerinden geçmektedir. Ancak emperyalizmin ve ona uşaklık eden gerici egemen güçlerin karşısında Ortadoğu’da ezilen sınıfın çıkarlarına dayalı bir güçten bahsetmek zordur. Var olan mücadelelerin, komünist örgütlenmeler de dahil olmak üzere, henüz yeterince güçlü olmadığı ortadadır. İşgalere karşı yürütülen mücadelelerin doğru bir önderlikten yoksun olması, bu eksikliğin bir ürünüdür. Var olan bu güçleri emperyalizme karşı mücadele temelinde desteklemekle birlikte tüm Ortadoğu halklarının kaderini değiştirecek asıl gücün kendi iktidarlarını hedefleyen örgütsel, birleşik bir mücadele alanı olduğu aşikardır.

Bugün Ortadoğulu kadınların özgürleşmesi, ancak bu mücadele alanının genişlemesi ve güçlenmesiyle mümkündür. Bu nedenle tek başlarına birer güç olamasalar da mücadele yürüten tüm devrimci-demokratik örgütlenmelerin emperyalizmi karşıldığı çerçevesinde güçlerini birleştirmeleri, bölgede uluslararası örgütsel bir birlik ve dayanışma ağı oluşturulması elzem bir ıhtiyaçtır. Unutmamak gerekir ki var olan tüm bu toplumsal sorunlar gerici sistemlerin niteliklerinden kaynaklanan sonuçlardır ve bu sistemler yıkılmadıkça bütünlüklü olarak ortadan kaldırılamaz. Ancak bu gerçeklik, kadınların ezilen cins olmasından ötürü, bu sömürü çarklarından bir kat daha fazla kaçınılması istenmesi karşısında, yaşadığı baskı ve saldırılara karşı özgün kadın örgütüllükleriyle yürütmesi gereken mücadelesini göz ardı etme yanılsamasını yaratmamalıdır. Aksine kadınların mücadelesi ile emperyalistlere ve onların işbirlikçi-uşak yönetimlerine vuracağı darbelerin, elde edeceği kazanımların karşı devrimci güçleri zayıflatacağı göz önünde bulundurulmalı; başta Ortadoğu ülkeleri olmak üzere dünyanın birçok yerinde yürütülen devrimci, ilerici kadın mücadeleleri arasındaki enternasyonal dayanışma ağı büyütölüp genişletilmeli ve bu örgütlü güç, emperyalizme karşı mücadelenin yanında ezilen sınıfların mücadelesini yükseltmeyi hedeflemeli, bu mücadele alanını güçlendirmek amacıyla sınıfsal sorunları kadın sorununun buluştuğu noktaları, kendi özgün örgütlenmeleri çerçevesinde açığa çıkararak bütünlüştürme sorumluluğunu taşımalıdır.

Türkiye-K. Kürdistan’da var olan demokratik-devrimci kadın örgütüllüklerinin de bölgede enternasyonal bir iletişim ve koordine birliği sağlamada adım atması, Ortadoğu’daki sorunlara karşı mücadelede kadınların da özne olmalarını sağlayacak bir çaba içerisine girmesi, önemli bir adım olacaktır.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Devrimci savaş kadını özgürleştirir

Bugün kadının demokratik devrim mücadelesinin şahdamarını, yeni demokratik devrim mücadelesinin stratejik yolu olan Halk Savaşı Stratejisi ve bu stratejinin içinde bulunduğumuz stratejik savunma dönemindeki somut uygulanma biçimi olan Kızıl Siyasi İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşı oluşturuyor.

Savaşın, haklı ve devrimci savaşların, kadının yaşamında ve özgürleşmesinde doğası gereği değişimlere sebep olduğunu; nesnel olarak kadını aktif bir özne olma haline getirdiğini, gerçek yaşam platformuna taşıdığını, buna bir bakıma mecbur bıraktığını söylemek mümkün. Bu nesnellığın bilinçli, devrimci, ideolojik, kültürel müdahaleler ve öncülükle birlikte gerçekleşmesi kadın açısından muazzam dönüşümlere sebep olmaktadır.

Genel olarak demokratik mücadele, demokrasi mücadelesi, kadının yaşamında özgürleşme ve kurtuluş yürüyüşünde nicel veya kısmi nitel değişimlere yol açmakla birlikte, bu mücadele -silahlı mücadele- gerilla savaşı boyutu aldığında etkisi, sonuçları çok daha büyük atılımlar, kapsamlı ve derinlikli, alabildiğine hızlı sosyal, politik ve kültürel değişimler şeklinde olmaktadır. Çünkü halkın savaş hali, fiili olarak, egemen sistemin ekonomisi, politik iktidarı, kültürü ve ideolojisi ile şu veya bu ölçüde rafa kalktığı; ancak egemen ideoloji ve kültürün, zor yoluyla değil halk tarafından içselleştirilmiş olduğu boyutuyla varlığını sürdürdebildiği olağanüstü özgün şartlar ortaya koyar. Halk Savaşı’nı gerçek bir Yeni Demokratik İktidar yaratma bilinciyle Maoist perspektifle kavrayış ve uygulama; bu özgün şartlarda salt bir askeri savaş stratejisi yürütmekle değil; parça parça ve adım adım yıktığı eski sistemin yerine tüm yönleriyle yeniyi inşa ederek, halkın, yeni demokrasi kültürüyle parça parça ve adım adım iktidarlaşmasını sağlar. Politik iktidarlaşma perspektifi ve atılan her adımda kültür devrimi ruhu ve pratiği Maoist Halk Savaşı’nın özüdür.

Köylü Gerilla Savaşının verildiği bölgelerde kadın, bambaşka bir yaşam alternatifiyile yüzleşir. Her şeyden önce devrimci savaşın yarattığı olağanüstü koşullarda ezilen ve baskılanan kadının yetenekleri ve kapasitesi çarpıcı bir şekilde açığa çıkar. “Kadın yapamaz, kadın işi değil” diye bilinen birçok işin üstesinden gelen kadına dair toplumsal yargılar pratikte teker teker yıkılır. Geleneksel düzen altüst olduğu için kadın ile erkek arasında ki geleneksel işbölümü de altüst olur. Savaş alanında ve gerilla bölgelerinde kadın erkek ile eşit bir birey olarak tarih sahnesinde ve mücadele arenasında yerini alır. Ortak dava ve ortak mücadele zemininde tüm bunlar kadın ile erkeğin arasındaki ilişkisinin yıkılması veya kopmasıyla değil yeniden tanımlanması ile gerçekleşir. Başka deyişle kadın ile erkek arasındaki ilişki değişir, dönüşür. Bu süreçte kadının fedakarlığı ve adanmışlığı erkeğe değil toplumsal kurtuluş mücadelesine yönelir ve bu sayede kadın kendisini toplumsal ilişkiler içerisinde bağımsız bir birey olarak yeniden tanımlama olanağı bulur.

Gerilla bölgelerinde öncünün varlığı ve yaşam tarzı, ilişkileri; farklı bir kültürü, yeni demokrasi kültürünü, eşitlikçi demokratik bir platformu halka doğal pratiğinde taşırken çekim gücü oluşturur. Kadın bu platformda, halk toplantılarında, evlerde, tarlalarda kendini ifade etmeye başlar. Kadın binlerce yıllık suskunluğunu bozar ve konuşmaya başlar. Konuşması dikkate alınır ve eşit demokratik söz hakkıyla karar alma süreçlerine katılır. Bu değişimde kadın gerillaların, kadın savaşçıların sadece varlığı bile tarifsiz bir etki gücüne sahiptir. Kendini sözle ve eylemle ifade etmeye başlayan kadın, toplumu değiştirmenin dolaysız ve sıcak eylemine, silahlı mücadeleye şu veya bu boyutuyla, bizzat veya gönüllü hizmet temelinde katıldığına düzenle, sistemle bağlarını da esasen koparır. Devrimci savaş içerisinde ve gerilla bölgelerinde kadın, yaşama, politikaya en can alıcı, en dolaysız biçimiyle katılmaktadır. Sistemle bağları da en radikal şekilde kopmaktadır. Politikleşme, kadının özgürleşmesini beraberinde getirir.

Nesnel durum savaşmayana yaşam hakkı tanımamaktadır

Devrimci mücadelede başarılı olabilmenin yolu hiç kuşku yok ki bilimsel bir çizginin tayin ediciliğinde özelle-geneli, merkezle-yereli aynı amaç doğrultusunda ele alarak hareket ettirmek, bu hareketi öznelliğe düşmeden nesnel duruma uygun konumlandırıp değişik alan ve parçalardaki farklılıkları da gözeterek bütün bünyeyi politik mücadelenin birer savaş siperine çevirmekten geçer. Bunu yaparken kaçınılmaması gereken nokta, öznelliğe düşmeden kafamızın içerisindeki “doğrular” yerine nesnel koşulları bilimsel bir şekilde analiz edip, bu gerçeklik içerisinde objektif ve subjektif durumu derinlemesine kavramak ve dönemsel görevleri basitten karmaşığa icra etmek olmalıdır. Meselelere tek yanlı yaklaşmak, uluslararası gelişmeleri, bu gelişmeler içerisinde Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın durumunu hatalı tanımlamak ve bu bütünsellik içerisinde subjektif gücün konumlanışında hata yapmak telafisi mümkün olmayan olumsuzluklarla sonuçlanacaktır. Bu, bizlerin niyetlerine rağmen böyle olacaktır. Onun için mesele bir niyetler sorunu değil, tamamen objektif durumun bilimsel tahlili ve bu tahlile uygun konumlanış sorunudur.

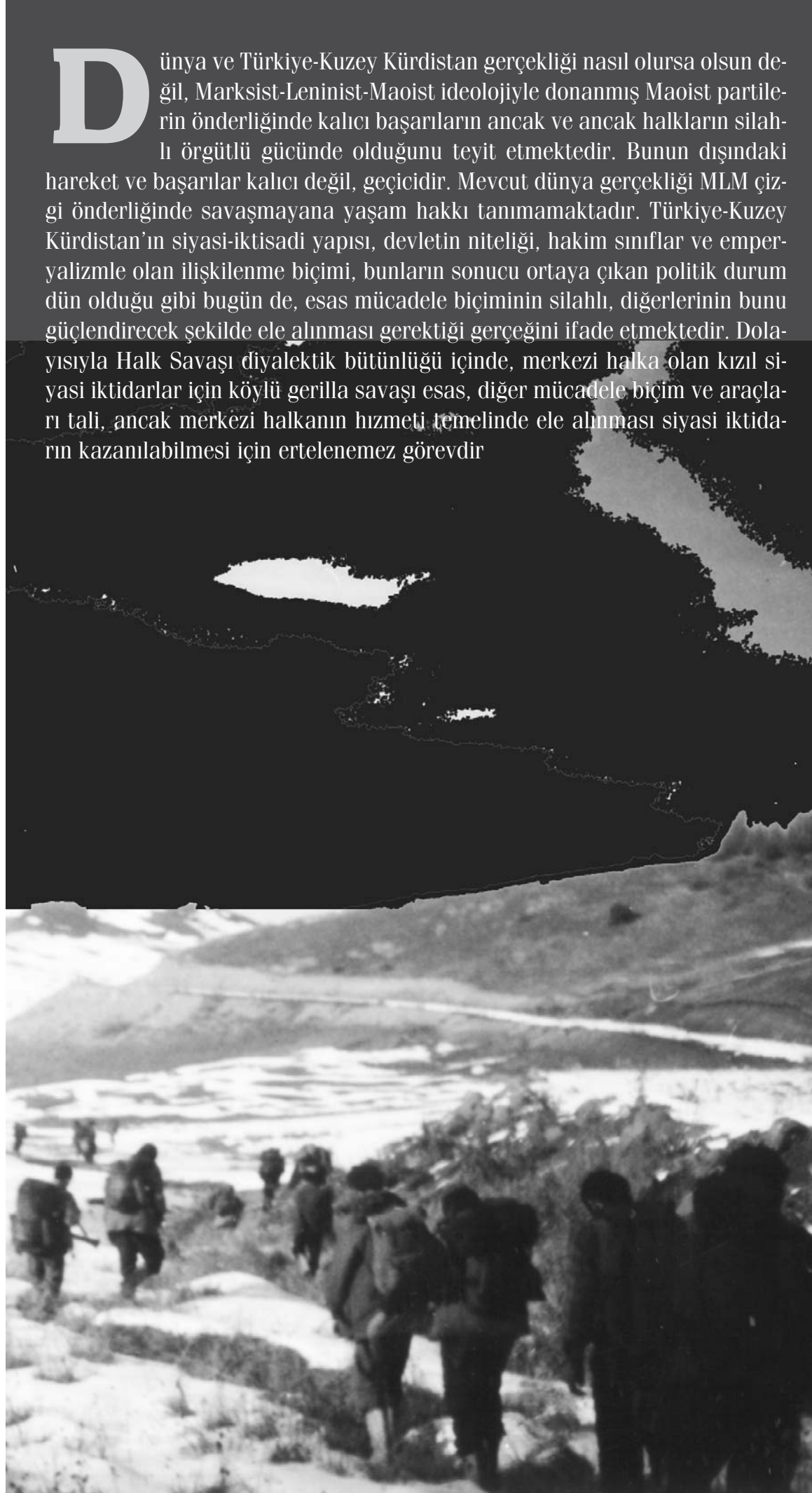
Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın siyasi-iktisadi yapısı, devletin niteliği, hakim sınıflar ve emperyalizmle olan ilişkilene biçimi, bunların sonucu ortaya çıkan politik durum dün olduğu gibi bugün de esas mücadele biçiminin silahlı mücadele olmasını koşullarken, diğer mücadele biçimlerinin bunu güçlendirecek şekilde ele alınması gerektiği gerçeğini ifade etmektedir. Dolayısıyla Halk Savaşı diyalektik bütünlüğü içinde, gerilla mücadelesi biçiminde ifadesini bulan silahlı mücadelenin esas alınması, bunun dışındaki mücadele araç ve biçimlerinin merkezi görev olan siyasi iktidar merkezi görevini besleyecek temelde ele alınması, siyasi iktidarın kazanılabilmesi için ertelenemez görevidir. Şüphe ki Halk Savaşı stratejisinin bugünkü somutta uygulanışı olan Köylü Gerilla Savaşı esas derken bundan diğer alan ve mücadele biçimlerinin gereksiz olduğu anlamı çıkmaz, çıkamaz. Zira illegal parti faaliyetinden açık kitle faaliyetine varıncaya dek bütün mücadele biçim ve araçlarının Halk Savaşı’nın birer kilit parçası olduğu ve bu ikisi arasında kopmaz bir diyalektik bağın-etkileşimin olduğu inkar edilemez bir nesnel gerçekliktir. Birçok yazımızda ifade ettik, ancak bir kez daha yinelemekte fayda olduğuna inanmaktayız. Halk Savaşı bizimki gibi yarı feodal, yarı sömürge ve sömürge coğrafyalarda devrimi gerçekleştirmenin olmazsa olmazıdır. Bunun dışındaki bütün teori ve tartışmalar Maoist Halk Savaşı stratejisinin mahiyetini anlamamak ve niyet her ne olursa olsun içerisinde boşaltmaktan başka bir anlam ifade etmez.

Devrimci savaşta ısrar

Hakim sınıflar cephesinden meseleye bakıp, dünyada ve bununla ilişkisi içerisinde Türkiye-Kuzey Kürdistan’daki gelişmeler değerlendirildiğinde üzerinde hemfikir olunan, saldırıların sürdüğü ve ivmeleneyeceği yönündedir. Evet, genel anlamda ortaklaştıkları ifade edilen bu değerlendirme doğrudur. Zira kabul etmek durumundayız ki dünya arenasında proletarya, ezilen ulus ve halklar açısından bugün bu saldırılara cevap olacak örgütlü bir gücün olmayışı en büyük dezavantajdır. Maoist partiler önderliğinde Nepal somutunda olduğu gibi devrimci iktidarın tesisi noktasına gelen dünyanın değişik parçalarındaki halkların devrimci mücadelesi umut vericidir ancak bütün bunlar genel içerisinde çok az bir yer tutmaktadır ve mevcut tabloyu değiştirecek boyutlarda değildir. Türkiye-Kuzey Kürdistan örneğinde olduğu gibi diğer hareketler özellikle ulusal sınırlar içerisinde de olsa kitleler içerisinde küçümsenmeyecek örgütlülükleri bulunan ve savaş kapasitesi yüksek olan Kürt ulusal hareketi, genel çizgisinden kaynaklı ciddi bir bunalım yaşamaktadır ve devrimci savaş yerine diplomasiyle sonuç alma rotasını izlemektedir. Dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliği, nasıl olursa olsun değil, Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyle donanmış Maoist partilerin önderliğinde kalıcı başarıların ancak ve ancak halkların silahlı örgütlü gücünde olduğunu teyit etmektedir. Bunun dışındaki hareket ve başarıları kalıcı değil, geçicidir. Mevcut dünya gerçekliği MLM çizgi önderliğinde savaşmayana yaşam hakkı tanımamaktadır.

Bu genel tablo içerisinde Maoist partinin 2. Kongre’sini gerçekleştirerek “Maoizm’le ilerleyip Halk Savaşı’yla kazanacağız” ısrarı soyut bir beyan değil, aksine enternasyonal proletaryanın Türkiye-Kuzey Kürdistan parçasındaki 35 yılı aşkın mücadele pratiğinin yeniden analiz edilerek dünyanın bu parçasındaki stratejik mevzisinin siyasi iktidarı kazanma iradesini

Dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliği nasıl olursa olsun değil, Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyle donanmış Maoist partilerin önderliğinde kalıcı başarıların ancak ve ancak halkların silahlı örgütlü gücünde olduğunu teyit etmektedir. Bunun dışındaki hareket ve başarıları kalıcı değil, geçicidir. Mevcut dünya gerçekliği MLM çizgi önderliğinde savaşmayana yaşam hakkı tanımamaktadır. Türkiye-Kuzey Kürdistan’ın siyasi-iktisadi yapısı, devletin niteliği, hakim sınıflar ve emperyalizmle olan ilişkilene biçimi, bunların sonucu ortaya çıkan politik durum dün olduğu gibi bugün de, esas mücadele biçiminin silahlı, diğerlerinin bunu güçlendirecek şekilde ele alınması gerektiği gerçeğini ifade etmektedir. Dolayısıyla Halk Savaşı diyalektik bütünlüğü içinde, merkezi halka olan kızıllı siyasi iktidarlar için köylü gerilla savaşı esas, diğer mücadele biçim ve araçları tali, ancak merkezi halkanın hizmeti temelinde ele alınması siyasi iktidarın kazanılabilmesi için ertelenemez görevdir

yinelemenin mütevazı adımıdır. Maoist partinin Mercan darbesinin ardından Kongre’sini gerçekleştirmiş olması kesinlikle küçümsenecek bir adım değildir. 17’lerin ardından hakim sınıfların yaptıkları açıklamalarda ortaklaştıkları tek nokta “bitirdik” olmuştu. Genelkurmay’dan hükümete ve burjuva-feodal medyaya varıncaya dek katliamın arkasından bu defa psikolojik savaş yürütülerek halklarımıza ‘her şeyin bittiği’ salık veriliyordu. Dolayısıyla Kongre’nin içeriği, tartışılan meseleler, iradeleştirilen çizgi kadar böylesi bir dönemde Kongre’nin yapılmış olması bile başlı başına önemlidir. Üstelik 17’lerin imha edilmesine vesile olan 1. Kongre çizgisinin devam ettirilmesi, bu bağlamda Halk Savaşı’nda ısrar eden 2. Kongre çizgisi görüldüğünden çok daha fazla önem arzetmektedir.

Merkezi görevler temelinde kitlesel seferberlik

Herhangi bir çizginin doğru veya yanlış olup olmadığının teyit edicisi pratiğin kendisidir. Yine bir çizgi ne kadar doğru olursa olsun eğer subjektif güç bu çizginin emrinde somut duruma uygun örgütlenmeler, dönemsel siyaset ve taktik politikalar oluşturmaya başanlar sağlayamaz. Meseleye bu şekilde baktığımızda kuşkusuz ki Kongre çizgisinin de başarılı olup olmayacağına zemini pratiğin kendisi olacaktır. Pta-tikte başarılı olabilmeyen yolu ise dönemseller olarak belirlenen temkinli ilerleme taktik politikasına uygun, merkezi halka olan Köylü Gerilla Savaşı’nın geliştiril-

mesine bağlı olarak özetlenen sonuçlar doğru şekilde özümseyerek görevler ekseninde pratikte yoğunlaşmakla mümkün olabilir.

Mercan kaybının ardından hakim sınıfların ‘bitirdik’ yolundaki beyanlarının gerçeği ifade etmediğine, bu beyanların psikolojik savaş hileleri olduğuna dikkat çekilirken, 17’ler kaybının da stratejik önemi ifade edilmişti. Zira buna rağmen Maoist parti gerçekliğinin Kaypakaya Güzergahı’nda Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimsel ideolojisini kendisine rehber edindiği sürece hakim sınıfların darbe ve yenilgileriyle bitmeyeceğini, aksine Maoistlerin gündeminde bir “varlık-yokluk” tartışması olmadığına, bunun tam tersine 17’ler kaybına karşın meselenin bundan dersler çıkartarak geleceği kazanma meselesi olduğu net bir şekilde vurgulanmıştı. Bugünkü gelişmeler dün söylenenlerin boş bir söz, gerçeklikten uzak, sadece kitlelerin motivasyonunu sağlamaya, düşmanın saldırılarını boşa çıkartmaya yönelik ajitasyon olmadığını, tam tersine uluslararası alan ve Türkiye-Kuzey Kürdistan’da Kaypakaya çizgisinin, dolayısıyla Maoist parti gerçekliğinin kitleler içerisindeki köklerinin her türlü düşman saldırılarının ulaşamayacakları kadar kuvvetli ve derinlerde olduğu birkez daha hatırlatılarak gerçekliğimizi görmeye çalışalım çağrısıydı yapılan. Pratiğin kendisi bu çağrıyı teyit etmiş durumdadır. Dün nasıl ki 17’lerin ardından varlık-yokluk tartışmasının dar sınırları içerisinde düşmeden, sınıf mücadelesinin gönüllü olarak üzerimize aldığımız görev ve sorumluluklarını icra etme azminde kenetlenmiş gibi, bugün de Kongre’-

nin yapılmış olmasının tek başına başarıya götürmeyeceğinin bilinciyle hareket edilmelidir. Başarılar kazanarak bunları iktidar perspektifli süreklileştirmek için Kongre’nin görevlerinin her bir alanda yerine getirilmesiyle, başarıların da görevlere talip olmamızla paralel sağlanacağını bilincinde olmalıyız. Evet gerçekliğimizin farkında olacağız. Dogmatizmi ve tarihi kendimizle başlatma-bitirme tutumlarından ısrarla uzak durarak, zıttı mesafede bizi biz yapan tarihsel köklerimiz her zamankinden daha fazla bağlı kalarak meseleleri Marksist-Leninist-Maoist ideolojik zeminde ele alarak bunun klavuzluğunda bilme-yapma diyalektik bütünlüğünü kendimizde somutlaştırmalıyız.

Önderliği kurumsallaştırmak ve derinleştirmek

Bir siyasal çizgi ne kadar doğru olursa olsun bu tek başına kitleleri örgütleyip devrimi gerçekleştiremez. Çizgiyle birleşmiş kadrolar, bunların oluşturduğu önderlik, önderlik çizgisi kurumsallaştırılıp kolektifin genelinde ete kemiğe bürünmesi sağlanıp sürekliliğinin sağlanması dün olduğu gibi bugün de hayati derecede önem arzetmektedir. Bu konunun önemine ilişkin yapılan tartışmaları ilk defa burada yapıyor değiliz. Aksine son yıllarda, özellikle de 1. Kongre’nin ardından meselenin önemine ilişkin tartışmalar ve doğru belirlemeler halen güncelliğini ve önemini koruyan, aynı zamanda da yerine getirilmesi gereken görevler olarak önümüzde durmaktadır. Dolayısıyla bütün bu tartışmalardan sonra siyasi iktidar mücadelesinde önderliğin tayin edici rolünün ortak kabulümüz olduğunu söylemek gerekir. Önderliği kurumsallaştırmak ve derinleştirmek derken, bundan çıkartmamız gereken özet sonuç şu olmalıdır: Önderlik denilince akla bireyler gelmektedir. Bu doğru değildir. Evet önderlik en nihayetinde bireylerden oluşturulmaktadır. Ancak esas meselenin kişilerin tartışılması meselesinden öte çizgi olarak algılanarak, kolektif önderlik çizgisinin yaratılarak bunun parti içerisinde tesis edilmesi meselesi olduğu bilinmelidir. Önderlik stratejik önemdedir derken aslında kastedilen şeyin çizgi olduğu, güçlü bir şekilde tesis edilmesi gereken şeyin ise önderlik çizgisi olduğu, bunun ise kadro sorunundan, kadro politikasına örgütsel meselelerden, stratejik önderlik çizgisini temsil eden taktik önderliklerin niteliği, doğru seçimi, konumlanışı vb gibi birbirine bağlı, birbirini güçlendiren ve zayıflatan bir bütünsellik oluşturduğu gözden kaçırılmamalıdır. Merkezi olarak doğru bir önderlik çizgisi, bununla doğru orantılı bir kadro politikası ve örgütsel çizgi temelinde ele alınıp, bu konuda daha ileri ve ortak bir bilinç yaratılsa ancak o zaman önderlik çizgisinin sürekliliği sağlanarak kurumsallaşma yolunda ilerleme sağlanabilir. Önderliğin derinleştirilmesi meselesi ise yukarıdan aşağıya doğru önderlik çizgisini kolektif içerisinde her bölge, her alan, her hücreye nüfus etmesi demektir. Aynı kolektif içerisinde birilerini kurtarıcı, kendimizi ise kurtarılabilecekler olarak göremeyiz. Bu, Maoist parti gerçekliğine yabancıdır ve onun doğasıyla çelişir. Kurtarıcı-kurtarılar kabülüneşi tarikat ve burjuva örgütlenmelerin doğasındadır. Kolektivizmin reddi, tek tipçi, şef örgütlenmesi, amir-memur şekillenmesi, yine burjuva ve küçük burjuva çizgilerinin sözde partiye önderlik etme, kitleleri kurtarma sopasından başka birşey değildir. Komünist partisinin yukarıdan aşağıya doğru örgütlenme gerçekliğine bağlı, bu gerçekliğin belirleyeni olan tüzük ve hukuk hiçbir koşulda çiğnenmeden kolektif önderlik çizgisi, bünyenin tamamına yayılarak her bölge, alan, ve birimin önderlikleri yukarıdan aşağıya doğru oluşturularak, inisiyatifler kırılmadan, demokratik merkeziyetçilik ilkesi çerçevesinde, her aktivist kendi çalışma alanında birer önder olmalıdır perspektifiyle, merkezle koordine içerisinde, her bölge, alan ve en küçük birime varıncaya kadar önderlik çizgisi kolektife nüfus ettirilerek, bütün bünye içerisinde önderliğin derinleştirilmesi önemlidir.

Bu konuda her alan, merkezi politikalara bağlı kendi gerçekliği içerisinde kadro yetiştirmeyi, eğitmeyi önüne görev koymadığı sürece sorunu doğru tespit etmiş oluruz; ancak çözümünü sağlayamayız. Unutmamalıyız ki devrime önderlik edecek olanlar kadroların kendileridir. Ne kadar nitelikli ve donanımlı kadro yetiştirilirse önderlik kurumu o denli güçlenmiş olur. Pratik görevlerden kopmadan stratejik önderlik kurumunun sürekliliğinin sağlanması sadece bizlerden daha yetkin gördüğümüz kadroların görevi olarak algılanmamalıdır. Dolayısıyla, taraftarından kadrosuna varıncaya kadar mücadele içerisinde olan herkes pratik çalışma içerisinde ideolojik-politik çalışmaya daha fazla zaman ayırarak önem verilmelidir.

Yeni ticaret alanları üniversiteler

YÖK Başkanı Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan üniversitelerde eğitimin paralı olması gerektiği-ne ilişkin bir dizi açıklama yaptı. Bu açıklamalarla eş zamanlı bir tartışma da İspanya gezisi sırasında Tayyip Erdoğan'dan geldi. Gazetecilerin sorularını yanıtlayan Erdoğan, kendisine yöneltilen bazı sorular üzerine, siyasi bir simge bile olsa türban yasağının savunulamayacağını, bu özgürlüğü engelleyemeyeceklerini ve bu sorunu hazırladıkları anayasa taslağı içerisinde çözme-yi arzuladıklarını söyledi. Ardından burjuva kalemşorları, Yargıtay üyeleri, parlamento partilerinin başkanları gibi devlet cephesinden çeşitli kesimlerin de dahil olduğu tartışmalar dizisi başladı

Geçtiğimiz günlerde Yükseköğretim Kurulu (YÖK) Başkanı Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan üniversitelerde eğitimin paralı olması gerektiğine ilişkin bir dizi açıklama yaptı. Bu açıklamalarla eş zamanlı bir tartışma da İspanya gezisi sırasında Tayyip Erdoğan'dan geldi. Gazetecilerin sorularını yanıtlayan Erdoğan, kendisine yöneltilen bazı sorular üzerine, siyasi bir simge bile olsa türban yasağının savunulamayacağını, bu özgürlüğü engelleyemeyeceklerini ve bu sorunu hazırladıkları anayasa taslağı içerisinde çözme-yi arzuladıklarını söyledi. Ardından burjuva kalemşorları, Yargıtay üyeleri, parlamento partilerinin başkanları gibi devlet cephesinden çeşitli kesimlerin de dahil olduğu tartışmalar dizisi başladı. Eğitim sisteminin paralı hale getirilmesine ilişkin görüşlerimizi belirtmeden önce mevcut eğitim sisteminin "parasız" ve "eşit" koşullarına kısa bir değinide bulunmak yerinde olacaktır.

Parasız eğitimden manzaralar

Liselerde verilen eğitimin dershane sektörünün yaygınlaşmasıyla birlikte iyice yetersiz ve niteliksiz hale gelmesi sonucu, üniversite sınavlarına hazırlanan öğrenciler kurslara ve dershanelere gitmek zorunda bırakılıyorlar. Sınav ücretleri ise başlı başına bir gelir kapısı halini almış durumda. Ardından örgün öğretim, yüksekokullar, ikinci öğretim, açıköğretim gibi yükseköğretim kurumlarından herhangi bir tanesine yerleşme hakkı kazanabilen öğrencileri eğitime katkı payı adı altında ödenmesi zorunlu tutulan harçlar bekliyor. Bazı üniversitelerin 2007 yılı için belirlenen harç miktarları ise tıp fakültelerinde 508 YTL, devlet konservatuvarlarında 505 YTL, diş hekimliği ve eczacılık fakültelerinde 424 YTL, mimarlık, mühendislik fakültelerinde 332 YTL, ikinci öğretim teknik eğitim fakültelerinde 987 YTL, ikinci öğretim hukuk, iktisat, işletme, siyasal bilgiler, iktisadi ve idari bilimler fakültelerinde 993 YTL gibi meblağlara ulaşmış durumda. Alınan harçların yanı sıra üniversite hastanelerinin sağlık hizmetlerinden yararlanmak için ayrıca bir katkı payı alınması da her yıl daha yüksek rakamlara doğru tırmanan harç fiyatlarının üzerine tuz biber ekliyor. Sınav ücretleri, öğrenci işlerinden temin edilen belgelerin (transkrip, öğrenci belgesi vs) para karşılığı verilmesi, yılda en az bir kere zamlanan yemekhane ve yurt ücretleri, sözleşmeli öğretmen sayısının artırılması, özel üniversitelere sunulan teşvikler, sistemin "parasız" eğitim uygulamalarının yalnızca birkaçı.

Bunun yanı sıra etnik, dini, bölgesel ve cinsiyete dayanan eşitsizlikler de görmezden gelinemez. Bugün hala yüzlerce kız çocuğu eğitim hakkından yoksun bırakılmaktadır. Başta Kürt ulusu olmak üzere Laz, Çerkez, Ermeni, Gürcü, Rum, Arnavut vb azınlık milliyetlere mensup birçok birey kendi anadilinde eğitim görebilme hakkına sahip değildir. Kürt illerinde öğrenciler derme çatma kulübelere, öğretmensiz okullarda, üstüne üstük bir de

her yıl onlarca kazanın yaşanmasına neden olan ulaşım imkansızlıkları arasında eğitim görmeye çabalamaktadır. Eğitim sisteminde yer alan tüm bu çarpıklıkların ülkenin içinde bulunduğu sosyo-ekonomik yapının bir sonucu olması sınıflı toplumların kaçınılmaz gerçekliğidir. Her eğitim sistemi egemen sınıfların damgasını taşır. Çünkü her sistem kendi devamlılığını sağlayacak nitelikte bireyler yetiştirme amacıyla ve çabasıdadır. Daha fazla kar elde etme üzerine kurulu burjuva-feodal devlet mekanizması içerisinde bilimin meta, öğrencilerin müşteri, eğitimin ise kar getirebilecek bir gelir kapısı olarak görülmesi bu realite üzerinden ele alındığında anlaşılır olacaktır.

Babalar gibi paralaştırma örneği

Son günlerde üniversiteler üzerinde yaşanan tartışmalara değecek olursak, yukarıda değindiğimiz sınırlı sayıda örnek bile ülkemizdeki eğitimin parasız olmadığını ve mevcut sistem devam ettikçe eşit, parasız, bilimsel nitelik kazanmasının gerçekliğinin bulunmadığını açıklamaya yetiyor. Her ne kadar anayasada eğitimin kar amaçlı yapılamayacağı ifadesi yer alsada da devletin kuruluşundan bugüne eğitim alanında uygulanan politikalar bu maddenin fiiliyatta hükümsüz olduğunu kanıtıyor. Özellikle de 1980 askeri faşist darbesinin ardından devlet okullarının kontenjan yetersizliği ve bu ihtiyacı devletin tek başına karşılayamayacağı, üniversite eğitiminin ülke geneline yaygınlaştırılması gibi gerekçelerle vakıf üniversiteleri olarak geçen özel üniversitelerin sayısının hızla artırılması ve çeşitli teşvik yasalarıyla bu okullara dönük talebin artırılmaya çalışılması bunun en belirgin örneklerindendir. Tabii bugüne kadar İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyükşehirlerde toplanan özel üniversiteler, esas amacın sermaye sahiplerine gelir kapısı açma ve eğitimi, parası olanın parası kadar satın alabileceği bir meta haline getirme olduğunu gösteriyor. Tüm bu harcamalar -sermaye sahipleri için gelirler- gözlerini doyurmaya yetmemiş olacak ki bugün eğitimin tamamen paralı hale getirilmesi tartışması iştahlarını kabartıyor. Ne de olsa 'babalar gibi pazarlamaya' alışkın bir icracı hükümet var karşımızda. 'Enflasyonu düşürdük', 'yoksulluğa son vereceğiz' aldatmacalarının ortaya çıkmasını engellemek ve bütçede büyüyen deliklere yama yapmak için ulaşım, elektriğe, doğalgaza yapılan zamlar da yeterli gelmeyince çareyi sağlık, eğitim gibi temel kamu alanlarının tasfiyesinde arıyorlar. Eğitim sistemine ilişkin bu tartışmalar, genel sağlık sigortası yasasında yapılması düşünülen değişikliklerin tam da paralelinde yürütülmektedir. Sözde bilim üretmesi gereken üniversitelerin rektörlerinin eğitimin paralaştırılmasına dair açıklamaları ise bu 'bilim adamlarının' salt tüccar mantığıyla hareket ettiğinin göstergesi oluyor.

Rektörlerden Özcan'a destek

Özcan'ın açıklamasının ardından düşüncelerini belirten birçok rektör, Özcan'a destek vererek eğitimin paralaştırılması konusunda uzlaşma örneği sergiledi.

İnönü Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Fatih Hilmioglu: "Bir öğrenci üniversiteye hazırlık için dershaneye bir yılda 4 milyar lira para veriyorsa, üniversiteye de versin. Ancak sistem iyi oturtulmalı. Öğrenci eğer parası yoksa devlete borçlanmalı, iş bulunca kesintili bir şekilde daha uzun vadede borcunu ödemeli".

Ankara Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Nusret Aras: "Giderek bütün ülkelerde öğrencilerin daha fazla katkısı talep ediliyor. Türkiye'de de böyle olabilir. Öğrenci başına 1000 dolar bile çok büyük katkı".

Abant İzzet Baysal Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Atilla Kılıç: "Önerilen sistem üniversitelerin özelleştirilmesi anlamına geliyor. Paralı eğitim için öncelikle üniversitelerin yeniden yapılandırılması şart".

YÖK Başkanı Özcan ise önerisini savunarak bu uygulamayla devletin üniversiteler yerine parası olmayan öğrencilere burs verdiğini, üniversitelerin bağımsız ve serbest olacağını iddia etti. Devletin burslara ayıracak bu kadar kaynağı varsa eğitim neden paralaştırılıyor sorusu bir yana dursun, sadece 2006-2007 yılının Yükseköğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu (Yurt-kur) tablosuna göz atmak devletin öğrencilere nasıl 'yardımcı' olacağını göstermeye yetiyor. Öğrenim ve katkı kredilerine TÜİK fiyat endeksindeki artış oranında eklemeye yapılıyor ve bunların geri ödemele-ri iki yıl sonra başlıyor. Bugün üç ayda bir 1 milyarı aşkın meblağlarla yüz yüze olan mezunlar bunları ödeyebilmekte ciddi sıkıntılar yaşıyor, hatta büyük bir kısmı ödeyemiyor. Yurt-kur verilerine göre 958 bin kişinin öğrenim, 740 bin kişinin katkı kredisi borcu var. Geçtiğimiz yıl bu borçları ödemeyen 600 bine yakın kişi hakkında icra takibi başlatılırken, 268 kişiye de hazine tarafından dava açıldı. Geri ödemelerde yaşanan onca zorluğa rağmen 2006-2007 yılında 1 milyon 116 bin 988 kişi Yurt-Kur'dan burs almış. Asgari ücretin 435 YTL, açlık sınırının 894 YTL olduğu ülkemizde ısralkı olma riskine rağmen öğrencilerin büyük çoğunluğu bu kredilere başvurmak zorunda kalıyor. Eğitimin 'parasız' olduğu koşullarda tüm bunlar yaşanırken bir de paralı hale geldiğinde neler yaşanabileceğini kestirmek çok zor olmasa gerek.

Türban sorunu ya da sorunlara örtü

Erdoğan'ın anayasa taslağında getirecekleri öneri ile türban yasağını çözeceklerini açıklaması, memleketin en yakıcı sorunu buymuş ve rengimizi belirgin yapacak meseleymişçesine gündeme oturmuş durumda. Her şeyden önce şunu belirtmek gerekir ki türban konusu inanç özgürlüğü kapsamında ele alınması gereken bir sorundur ve bu nedenle kimsenin baskı ve dayatmasıyla da, yasaaklılıkla da çözülemeyeceği aşikardır. Ancak iktidar odaklarıncı yıllardır bıkmadan, usanmadan ve 'istikrarlı' bir şekilde kamuya dönük saldırıların yoğunlaştığı, bütçenin oluşturulduğu, zamların ardı ardına geldiği, asgari ücretlerin sefalet sınırlarında seyrettiği dönemlerde türban sorunu hatırlanverir. Bugün de aynı senaryo bir kez daha tekrarlanmakta ve AKP bu gelişmeler yaşanırken birdenbire türban sorununa 'formül' bulmaktadır. Oyunun baş aktörleri olan hakim sınıfların rolü, ilericiğin de, gericiğin de tek ölçütü, türban sorunu karşısında geliştirilen tutuma indirgenebilecekmizi gibi bir hava estirerek karşılıklı polemiklerle bu havayı canlı ve gündemde tutup, asıl gündemleri perdeleyecek bir örtü oluşturmaktan başka bir şey değildir.

Saldırlara karşı birleşik güçlü yanıt olalım

Toplumun geneline yapılan saldırılardan üniversite öğrencileri de nasibini almakta, üniversite kapıları halk gençliğine tamamen kapatılmak istenmektedir. Devrimci, ilerici güçlerin faaliyet alanlarının daraltıldığı, araçlarının yasaklandığı, soruşturma ve cezalarla yıldırılmaya, sindirilmeye çalışıldığı, sivil-faşist işbirliğiyle üniversitelerde çatışmalı bir ortamın yaratılmak istendiği günümüz koşullarında üniversitelere dönük gerçekleştirilmek istenen bu saldırıların ve bunlar üzerinden de burjuva-feodal gerici sistemin güçlü bir şekilde teşhir edilmesi zorunlu bir ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır. Böylesi bir çalışma yapılırken, sorunun muhatabı olan en geniş kesimin, bu karşı duruşun bir parçası haline getirilmesi önemsenmeli, kendi dar grup kaygısını güden anlayışlar mutlak suretle mahkum edilmelidir. Halk gençliğine, sistemin çarpık çarkları arasında ezilmenin kaderleri olmadı-ğı anlatılmalı ve demokratik halk üniversiteleri talebimiz her zamankinden daha güçlü bir şekilde dile getirilmelidir.

Ülkücüler satırlarla saldırdı, polis yaralıları gözaltına aldı

Marmara Üniversitesi (MÜ) İletişim Fakültesi'ne dışarıdan gelen bir grup ülkücü, satır ve bıçaklarla devrimci-demokrat öğrencilere saldırdı. Bir öğrencinin ağır yaralandığı saldırı sonrası polis, yine bilindik tutumunu sergileyerek saldırıya uğrayan öğrencilerden 5 kişiyi gözaltına aldı.

Satır ve bıçakların kullanıldığı saldırıda 1'i ağır olmak üzere 2 öğrenci yaralandı. Ağır yaralanan öğrenci Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırıldı. Olay yerine gelen polis ise, ülkücü gruba müdahale etmek yerine, saldırıya uğrayan 5 öğrenciyi gözaltına aldı.

Öğrenciler can güvenlikleri bulunmadığı gerekçesi ile okuldan toplu çıkış yaptılar. Öğrenciler, 'polisin geniş güvenlik önlemleri'ne rağmen can güvenliklerinin olmadığını belirttiler. Yaşanan olayları, gazetecilere aktaran üniversite öğrencisi Onur Balcı, can güvenlikleri olmadığı için sabah saatlerinde okula toplu giriş yapmak istediklerini ancak, okula yakın bir yerde puslu kuran ülkücülerin satırlı, bıçaklı saldırısına maruz kaldıklarını söyledi. Arkadaşlarından 2 kişinin el ve başından yaralandığını belirten Balcı, saldırıya maruz kalan 5 arkadaşının okula gelen polisler tarafından elleri kelepçelenerek gözaltına alındığını aktardı.

Öğrencilerden ulaşımın ücretlendirilmesine tepki

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde kampus içerisinde ücretsiz olan ulaşım araçlarının ücretli hale getirilmesine karşı çıkan öğrenciler imza kampanyası başlattı. Kampus içi ulaşımın tekrar ücretsiz hale getirilmesini isteyen öğrenciler, 12 Aralık'ta gerçekleştirdikleri basın açıklamasının ardından topladıkları imzaları rektörlüğe teslim etti. Daha sonra Mühendislik Fakültesi'ne yürüyen öğrenciler, "Herkesi nitelikli ücretsiz ulaşım" ve "Müşteri değil öğrenciyiz" şeklinde sloganlar attılar.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlanmamıştır.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz.

Rusya, Balkanlar'da askeri üs kuruyor

Hırvat Slobodna Dalmacija Gazetesi, ABD'nin Polonya ve Çek Cumhuriyeti'ne füze savunma sistemi kurması durumunda Rusya'nın Sırbistan ve Bosna Hersek'te askeri üs kurmayı planladığını yazdı. Slobodna Dalmacija, Rusya'nın askeri üsleri nereye kuracağını belirlediğini, Bosna Hersek ve Sırbistan'daki askeri üslerin Hırvatistan sınırında bulunan Drina nehri kıyısına konuşlandırılmasının planladığını iddia etti. Öte yandan Rusya'da seçimler yaklaşırken Putin'in enerji alanındaki atakları sürüyor. Görev süresinin dolmasına sayılı günler kalan Putin, geniş bir heyetle Bulgaristan'a giderek enerji alanında 8 ayrı antlaşmaya imza koydu. Antlaşmalar çerçevesinde Rusya ile Bulgaristan arasında inşa edilecek boru hattı ile Rus doğalgazını Avrupa'ya taşıyacak olan Güney Akım Gaz Boru Hattı'nın inşa edileceği duyuruldu. Yaklaşık 10 milyar Euro'ya mal olacağı belirtilen ve 2013 yılında tamamlanması tasarlanan hattan yılda 30 milyar metreküp gaz taşınması öngörülüyor.

Gürcistan'da Saakaşvili karşıtı eylemler

ABD ve AB'nin desteklediği "gül devrimi" ile 25 Ocak 2004'te Devlet Başkanlığı koltuğuna outran Mihail Saakaşvili, 5 Ocak günü yapılan seçimlerden de galibiyetle ayrıldı. Açıklanan resmi sonuçlara göre 3.5 milyon kişinin oy kullandığı seçimlerde Mihail Saakaşvili oyların yüzde 52.21'ini alarak koltuğunu korurken, muhalefet koalisyonunun adayları Levan Gaçeçiladze'nin oy oranı ise yüzde 25.26 oldu. Gürcistan'da sokaklara dökülen on binlerce muhalefet partileri yandaşı, hile karıştırıldığını iddia ettikleri seçimlerin tekrarlanmasını istemesine karşın Avrupa Güvenlik İşbirliği Teşkilatı (AGİT) seçim gözlemcileri seçimlerin demokratik standartlara uygun yapıldığını ve muhalefetin sonuçları kabul etmesi gerektiğini açıkladı. Şaibeli olduğu söylenen seçimlerin resmi sonuçları açıklanmadan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün, Saakaşvili'yi arayarak tebrik etmesi, ABD'nin iki uydusu arasındaki dayanışma ve hukuk tanımazlığı gözler önüne serdi.

İsrail, Gazze'de insanlığı katlediyor

İsrail'in saldırılarında 20 kişi yaşamını yitirdi

Filistin Devlet Başkanı ve El Fetih'in lideri Mahmut Abbas'ın 'iki devletli çözüm' projesine sıcak baktığını açıkladığı ve müzakerelere giriştiği İsrail, günlerdir Gazze Şeridi'ne saldırılar gerçekleştiriyor. Havadan ve karadan düzenlenen saldırılarda 20'den fazla kişi yaşamını yitirirken, yüzlerce kişi de yaralandı. Gazze Şeridi'nde yaşayan yaklaşık 1.5 milyon Filistinliyi abluka ya alarak ambargo uygulayan İsrail, Gazze'deki sınır kapılarını da giriş-çıkışlara kapattı. Filistin'e elektrik üretimi için gerekli yakıt transferini de durduran İsrail, Gazze halkını karanlığa hapsetti. Çatışmalar nedeniyle hastanelerin dolduğu Gazze'de, hastaneler sadece acil hastalara hizmet verirken, bölgeye tıbbi ve gıda yardımının ulaşımı da İsrail tarafından engelleniyor. İsrail'in saldırılarının ardından Mahmud Abbas'ı Gazze'ye çağırarak Hamas liderleri, Arap Birliği'nden duruma müdahale ederek ablukayı kaldırması için İsrail ile görüşmeleri çağrısında bulundu. Öte yandan Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas da İsrail saldırılarının ardından bir açıklama yaparak, Arap ülkelerinden ve uluslararası toplumdan duruma müdahale etmelerini istedi.

Bush uyardı: İran'ı da özgürleştireceğiz!

ABD'de seçimler yaklaşırken George W. Bush; İsrail, Filistin, Kuveyt, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan ve Mısır'ı kapsayan 9 günlük bir Ortadoğu gezisi gerçekleştirdi. "Ortadoğu'da barışı hakim kılmak" için bu gezileri gerçekleştirdiğini öne süren Bush, bu konudaki samimiyetini gezisinde 20 milyar dolarlık silah antlaşmalarının altına imza atarak gösterdi... Filistin ve İsrail'i de ziyaret eden Bush; İsrail'e güvenlik, Filistin'e ise "bağımsız" bir devlet sözü verirken,

kurulacak Filistin devletine ise güvenlik sözü vermekten kaçındı! Bush'un ayrılmasının hemen ardından İsrail tarafından Gazze'ye gerçekleştirilen saldırılar, Bush tarafından verilen talimatın El Fetih ve İsrail tarafından kabul edildiğini ortaya koydu.

Bush, gezisi boyunca ABD'nin, küçük parçalara ayırarak yaratmaya çalıştığı "Büyük" Ortadoğu için kukla yönetimleri yeniden hizaya getirdi. Hizayı belirleyen faktörlerden biri de bir sü-

re önce ABD istihbarat örgütlerinin hazırladıkları ortak raporda, elinde nükleer silah olmadığı ifade edilen İran oldu. Söz konusu raporun ardından İran gündeminde sular tersine dönme eğilimi gösterirken, Hürmüz Boğazı'nda İran askeri botlarının ABD donanmasına ait savaş gemilerini taciz ettiği iddiaları ve iddiaya ilişkin kanallara ABD tarafından servis edilen görüntüler Bush'un ve ABD'nin imdadına yetişti. Aradığı fırsatı yakalamanın sevinciyle Ortadoğu gezisinin beşinci gününde

gittiği Birleşik Arap Emirlikleri'nde bir açıklama yapan Bush; "ABD ve Arap ülkeleri bir araya gelip İran tehlikesiyle geç olmadan yüzleşmeli" diyerek gezisinin amacını ortaya koydu. Konuşmasında İran halkına da hitap eden Buhs, onları da Irak halkı gibi "özgürleştirmek" tehdidinde bulunarak; "İran halkının özgürlük ve adaleti savunan bir hükümete sahip olacağı bir gün gelecek. O gün geldiğinde ABD'den daha iyi bir dostunuz olmayacak" dedi!

ABD'nin örnek ülkesi Kenya'da neler oluyor?

ABD'nin "örnek ülke" dediği Kenya sokaklarında ABD kuklalarının demokrasi kurşunları bin can aldı

Ellili yıllık İngiltere sömürsünün ardından, fillerin birbirleri ile çarpıştıkları kara kıtada sözde bağımsız, fakat özde emperyalizme tam bağımlı bir devlet olarak yoluna devam eden Kenya, emperyalistlerin güdümündeki iktidar dalaşları ve bunun yansıması olan iç çatışmalarla sarsılıyor.

Daha kısa bir süre öncesine değin, aralarında Kenya'yı 50 yıl boyunca sömürgesi olarak hoyratça alt üst eden İngiltere'nin de bulunduğu "uygar" Batı ülkeleri tarafından Afrika'da demokrasiye geçiş hususunda "örnek ülke" olarak gösterilen Kenya'daki mevcut tablo aslında onlarca yıllık bir birikmişliğin sonucu ortaya çıkmış durumda. Ki, bu tablo Kenya tarihinde bir ilk değildir, bilakis Kenya yıllardır bu tür çatışmalara sahne olan bir ülke.

Kara kıtanın altın başta olmak üzere yer altı kaynakları bakımından zengin olan, ancak bunların emperyalist güçlerin tahakkümü altında olması ve ülke halkı için kullanılamamasından ötürü yoksullukla boğuşan bu ülkesi –ülkede her yüz insandan 65'i yoksulluk sınırının altında yaşıyor-, on yıllardır ABD'nin kıtadaki "örnek müttefik"iydi. "Örnek müttefik" Kenya, 27 Aralık'ta yapılan başkanlık seçimlerinin hemen ardından siyasi bir kaosa yuvarlandı.

Seçimlerin ardından muhalefet partisinin lideri olan Reila Odinga zaferini ilan ederken, hükümet partisi lideri Mwai Kibaki de kısa bir süre sonra seçimleri kendisinin 25 bin oy farkla kazandığını duyurdu ve seçim kurulu da Kibaki'yi

onayladı. Mwai Kibaki seçim sonuçları "açıklandıktan" bir saat sonra, ABD ve İngiltere'nin destek mesajları eşliğinde yemin ederek görevine yeniden başladı. AB gözlemcilerinin "geniş çaplı" hilelere sahne olduğunu söylediği seçimlerin sonuçlarını kabul etmeyen Odinga, hükümet partisini seçim sonuçlarına fesat karıştırmakla suçladı ve yandaşlarını sokaklara çıkmaya çağırdı. Portakal rengi Demokratik Hareket'in (ODM) lideri, Luo aşiretinden Odinga, Ukrayna'daki "portakal devrimi" anımsatırcasına seçimleri aslında kendisinin kazandığını, geniş halk katılımıyla yapılacak bir toplantıda, halkın başkanı olarak yemin edeceğini açıkladı.

Sokaklar çatışmalara sahne olurken,

Seçim Komisyonu Başkanı'nın bir açıklama yaparak baskı altında kaldığını ve seçimleri Kibaki'nin kazanıp kazanmadığı konusunda emin olmadığını söylemesi olayların daha da tırmanmasına vesile olurken, İngiltere ve ABD Kibaki'ye verdikleri desteği bir anda çektiler, iki tarafın ortak bir hükümet kurmasını önerdiler. Ne var ki henüz ülkede böylesi bir hükümet oluşturulmuş değil. Buna paralel olarak ülkedeki çatışma ve katliamlar da sürüyor. Aslında Kenya, hemen her seçim döneminde dış güçlerin de müdahalesi ile bu tür çatışmalara sahne olur. 1992 ve 1997 yıllarında yapılan seçimlerde de benzer olaylar yaşanmış, 2 binin üzerinde kişi yaşamını yitirmişti. Yapılan bu son seçimlerde ise tablo çok daha karanlık: Bine yakın ölü, yüzlerce yaralı, yüzlerce tutuklu ve toprağını terk eden yüz binler...

Bu yılki olayların geleceğinin işaretleri seçimlerden çok önceleri mevcuttu. Zira The Guardian gazetesinin 2 Ocak 2008 tarihli sayısında yer alan bir haberde, Kenya'daki yerel gazetelerin son haftalarda balta ve pala satışlarında patlama yaşandığını ve bu satışların hatırı sayılır bir bölümünün toplu şekilde satın alındığını yazmıştı.

Kenya'nın, önümüzdeki aylarda kurulacak olan Africom ordusunun en önemli merkezi üslerine ev sahipliği yapacak olması, yine bu ülkenin limanlarının ABD tarafından etkin bir şekilde kullanılması, ülkenin yeraltı kaynakları üzerindeki ABD ve İngiltere'nin etkinliği, seçim sonuçlarına ilişkin AB'nin, ABD ve İngiltere'nin tersi yönde beyanatlarda bulunarak seçimleri hileli ilan etmesi ve kabul etmeyeceğini duyurması çatışmanın perde arkasında yatan nedenlere ışık tutuyor.

Gazprom'un gözü Nijerya'da

Dünya emperyalist güçlerinin enerji kaynaklarını denetim altına alma doğrultusundaki hamleleri ve çatışmaları olağanca şiddetiyle sürerken, Rusya'nın doğal gaz devi Gazprom, Ortaasya gazını kendine bağladıktan sonra şimdi de gözünü yedinci büyük üretici Nijerya'ya çevirdi. Anlaşma sağlanırsa Gazprom dünyanın doğal gaz konusunda tek hakim haline gelecek. Gazprom Sözcüsü Sergey Kupriyanov şirketin Nijeryalı yetkililerle görüşüğünü doğruladı. Kupriya-

nov, "Nijerya ile ilgileniyoruz ve görüşmeler oldukça olumlu ilerliyor" dedi. Nijerya yetkilileri de görüşmelerde oldukça mesafe katedildiğini, anlaşma sağlanması durumunda Gazprom'un ülkede doğalgaz çıkarılmasından iletim ve işleme altyapısının oluşturulmasına kadar her konuda "kendilerine yardımcı" olacağını ve bunun yaklaşık 1 milyar dolarlık bir yatırımı kapsayacağını belirtiyor.

Afrika'nın en büyük petrol üreticisi olan Nijerya, aynı zamanda dünyanın

yedinci büyük gaz rezervlerinin sahibi. Ancak yakın zamana kadar ülkenin bu gazı çıkartacak ve kullanacak alt yapısı bulunmuyordu. AB ve ABD'li şirketlerin ilgisiyle 10 yıl kadar önce gaz ihracatına başlayan ülke, geçen yıl ülkede faaliyet gösteren bütün şirketlerin sözleşmelerinin 2008 yılı içinde sona ereceğini açıklamıştı. Gazprom'la anlaşma sağlanırsa, diğer anlaşmaların yenilenip yenilenmeyeceği, yenilenirse hangi koşullarda yenileneceği merak konusu.

Fransa Nepal Dayanışma Komitesi Kuruldu

Fransa'da; Nepal Komünist Partisi (Maoist), Maoist Komünist Partisi (MKP), MLKP ve TKP/ML, Fransa Maoist partileri ile diğer Fransız devrimci parti ve gruplarının katılımıyla gerçekleştirilen bir toplantıyla Fransa-Nepal Dayanışma Komitesi kuruldu. Kuruluş bildirisini Fransızca olarak yayınlayan Komite, Nepal'deki gelişmeleri Fransızca, Türkçe ve İngilizce olarak dünya kamuoyuna yayımlayacak.

Komite, kuruluşunun ardından Fransızca yayınladığı ilk bildirisinde; "Fransa-

Nepal Dayanışma Komitesi, Nepal'deki anti-feodal, anti-emperyalist ve demokratik süreci tanıtmaya amacıyla kurulmuştur" denilerek Komite'nin kuruluş amacına dikkat çekildi.

Nepal'deki gelişmelerin medyada, Nepal'deki gerici sınıfların ve onların yabancı efendilerinin bakiş açılarıyla sunulduğu, dolayısıyla ülkedeki gerçekleri yansıtmaktan uzak olduğu belirtilen bildiride, Komite'nin Nepal'deki gelişmeleri çarpıtmadan dünya kamuoyuna yansıtarak bu tür saldırı-

ılara karşı mücadele edeceği dile getirildi. "Bir bülten yayınlayacak ve bir internet sitesi kurulacaktır. Komitemiz Nepal'den gelen panelistlerle konferanslar düzenleyecek, Nepal'li kültürle gruplarla, hem Nepal'in kültürünü tanıtmaya, hem de her bir sürecin tutumunu daha iyi anlamak için etkinlikler düzenleyecek, sürecin ilerlemesini, zorluklarını ve verilen mücadelenin amaçlarını anlatmaya çalışacaktır" denilen bildirinin devamında bu konuda her türlü dayanışma ve desteğe açık olduğu kaydedildi.

Nepal'de gerici ayak oyunları sürüyor

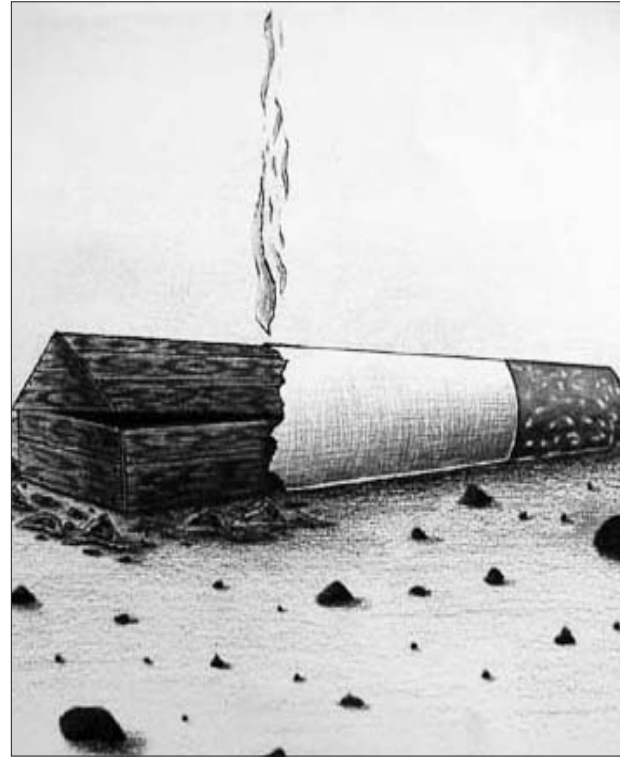
Nepal'de NKP(M)'nin hükümete dönmek için öne sürdüğü ve parlamentarist partilerin de kabul ettikleri şartlardan biri olan Kraliyet Ordusu ile Halk Kurtuluş Ordusu'nun birleştirilmesi süreci iki taraf arasındaki ilişkilerin yeniden gerilmesine yol açmış durumda.

NKP(M)'nin söz konusu şartını kabul etmiş olmasına karşın bu konuda samimi davranmayarak süreci uzatmaya çalışan Nepal Başbakanı Grijia Prasad Koriala, anlaşmayı çiğneyerek bu birleşmeye karşı olduğunu açıkladı. 9 Ocak günü basına açıklamalarda bulunan Koriala, orduların birleşmesine ilişkin NKP(M) ile yaptıkları anlaşmayı yok sayarak, HKO'nun savaşçıların politik eğitim almış olmasından ötürü Kraliyet Ordusu ile birleşmesinin söz konusu olamayacağını dile getirdi.

Bir süre önce Çin'e yaptığı resmi gezisi sırasında Nepal Kraliyet Ordusu Genel Kurmayı General Katawals da Halk Kurtuluş Ordusu ile Kraliyet Ordusu arasındaki birleşmeye karşı çıkmış, HKO savaşçıların orduya katılmasının Kraliyet Ordusu'nun niteliğini bozacağını söylemişti.

Geçmişte olduğu gibi yapılmak istenen bu değişikliklerin ortak ve tek özelliği sosyal sigorta fonlarına el konulması, sosyal güvenliğin kamusal bir hizmet olmaktan çıkartılmasıdır. Uzun vadede sigorta biçimi olan emeklilik fonlarının sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda hisse senedi piyasasının canlanmasına uygun hale getirilmesidir. Prime dayalı sağlık hizmetleri, yani Genel Sağlık Sigortası yoluyla sağlık hizmetlerinin maliyetlerinin hizmeti kullananlardan sağlanması ve sağlık tesislerinin özelleştirilmesi hedeflenmektedir. Katkı payı adı altında bugünkü uygulamanın da ötesinde paralı sağlık uygulaması yaygınlaştırılmak istenmektedir. Böylelikle temel sağlık hizmetlerinin çeşitlendirilerek fiyatlandırılması, her aşama için doğrudan katkı payı alınması, sağliğin tümünün paralı hale getirilmesi hedeflenmektedir. Hazırlanan yasa satın alma gücü olmayanların ulaşamayacakları, ulaşsalar dahi her aşamada katılım payı ödemek zorunda kalacakları bir sağlık sistemi yaratmaktır. İnsan için tasarlanmayan, insanı gözlemeyen, ama iyi işleyen ekonomik politikanın ürünü olan bu yasa, prim ödemelerini zamanında yapmayanların ve bakmakta yükümlü olduğu kişilerin tedavileri yapılmayacak, ancak primler ödeninceye kadar ve kanunda yer aldığı biçimiyle acil durumlar dışında tedavi edilmeyecek, ödedikleri prim oranında sağlık hizmetinden yararlanabileceklerdir. Sağlık yarımından yararlanma, ancak teminat paketinde belirlenen sınır içerisinde olacaktır. Bunun fazlasını ya kendi cebinden ya da özel sağlık sigortası kuruluşlarına prim ödeyerek bu haktan yararlanabilecek. Özelleştirilerek hastanelerin eczaneleri tavsiye edilecek yatan hasta dahi olsa ilaç masraflarını ya da ameliyatta kullanılacak malzemeleri kendileri karşılamak zorunda kalacaktır. Sağlık hizmetlerinden yararlanmak için prim ödemelerinin esas olduğu bu modelde, prim ödemeyenlerin primleri bütçeden transfer edilecek ödeneceği söylenmektedir. Oysa ki bütçe açık verildiği için “reform” gerektiği safsatası söylenmektedir. Bir başka yalan da tedavilerin her aşamasında katkı payı alınacağı, böylece suistimallerin önüne geçileceğidir. Cüdanad bu yana hastanelere zırmık klostakmayan devlet, hastanelerde performans dayalı döner sermaye uygulamasını %50'lere çıkardıklarını yarım ağızla söylemişlerdir. Oysa döner sermaye gelirlerinin %88'inin sosyal güvenlik kuruluşlarından karşılandığı bilinmektedir. Tarihse süreç ve yapılmak istenilere bakıldığında, yukarıda da değinildiği gibi sermaye odaklı bu proje tüm dünya genelinde aynı anda gündeme sokulmuştur. Başta Avrupa işçi sınıfı ve emek cephesi olmak üzere tüm ezilenler, emperyalizmin bu oyununa karşı tüm dünyada genel grevlerle ve çeşitli eylem biçimleriyle hayır deme cesaretiyle gösterirken ülkemizde durum nedir?

Festival’de müzik ve karikatür ödülleri belli oldu

Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali'ne müzik ve karikatür dallarında katılan sanatçıların üretimleri Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde kendi dallarındaki jüri tarafından değerlendirilerek, ödül olacak üretimler belirlendi. Festivalde çeşitli dallardaki üretimlerin halkla buluşacağı final etkinliği 27 Ocak'ta, İstanbul Beyoğlu'ndaki Yeni Melek Gösteri Merkezi'nde yapılacak.

Ödül alan karikatürler albümde toplanacak

Festivalin karikatür dalının jürisinde yer alan Canol Kocagöz, Mete Göktürk, Kamil Yavuz, E. Yaşar Babalık, Seyit Saatçi ve Aşkın Ayrancıoğlu, 13 Ocak Pazar günü Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde bir araya gelerek festivale katılan karikatür dalındaki ürünleri değerlendirdiler.

Festivale gönderilen 126 eser arasında karikatür sanatçıları Hicabi Demirci, Lois Pol (Avustralya), Şevket Yalaz ve Sait Munzur'un eserleri "onur ödülü"ne değer görülürken, Bayram Hajizadeh (Azerbaycan) "değerlendirme kurulu özel ödülü"ne değer görüldü. Halen hapisanede bulunan Mahmut Ulsan ve Mehmet Boğatekin'in ürünleri de "Yılmaz Güney özgürlük ödülü"ne değer görüldü. 18 yaş altındaki katılımcılar arasında yapılan değerlendirme sonucunda ise Şeref Kaya ve Esmâ Balkan'ın eserleri "umut veren genç çizer" ödülüne değer bulundu.

Ödül alan ve sergilenmeye değer görülen karikatürler bir albümde toplanacak ve çizerlerine gönderilecek.

Ödül alan müzik grupları

final etkinliğinde dinleti sunacak

Festivalde müzik dalındaki üretimleriyle 'final değerlendirmesi'ne kalan müzik gruplarından Ze Tije, Grup Tanura ve Grup Berf, "festival onur plaketi" almaya hak kazandı. 17 Ocak'ta Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde yapılan final değerlendirmesinde Grup Umud, Grup İklim, Grup Laser, Grup Toroslara Yolculuk, Grup Ze Tije, Grup Berf ve Grup Tanura üretimlerini canlı performans ile sergilediler. Canlı performans dinlendikten sonra değerlendirme kurulu üyelerinden Vedat Yıldırım, Birol Topaloğlu ve Sezar Avedikyan ile müzik grupları arasında YÇKM'nin kafeteryasında sohbet gerçekleştirildi. Ödül almaya hak kazanan Ze Tije, Grup Tanura ve Grup Berf, Yeni Melek Gösteri Merkezi'nde düzenlenecek etkinlikte plakelerini alacak ve kısa birer dinleti sunacaklar.

Kısa film seçkisi yapıldı

Festivale katılan 40 Kurmaca filminden altısı ve altı kısa filmten ikisi ödüllendirilmeye değer görüldü.

Kurmaca dalında ödül alan filmler:

Tutunamayanlar, Yönetmen: Savaş Baykal 24'
Kontrol, Yönetmen: Buket Öngen 8'
Düşeyazmak, Yönetmen: Nazım Güveloğlu 9'
Sokağa Çıkma Yasağı, Yönetmen: Filiz Uygun Yüksel 8'
Kara Delik ve Bilyeler, Yönetmen: Karadelik ve Bilyeler
13 Kurşun, Yönetmen: Amed'in Bağlar Belediyesi Sine-
ma Atölyesi (kolektif) 6'30"

Belgesel dalında ödül alan filmler:

Gezici Nalbant, Yönetmen: Haydar Demirtaş 14'45"
Bektaş Gir ve Gör, Yönetmen: Elizabeta Koneska 34'

Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali'ne katılan filmlerin toplu gösterimi 25 ve 26 Ocak tarihlerinde Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi sinema salonunda gerçekleştirilecek. Birçok filmin yönetmeninin de katılacağı ücretsiz etkinliklerle kısa filmlerin halkla buluşturulması amaçlanıyor.

İÜ rektörlüğü Öğrenci Kültür Merkezi'ni kapattı

İstanbul Üniversitesi (İÜ)'nin kültür ve sanat faaliyetlerinin yürütüldüğü Öğrenci Kültür Merkezi (ÖKM), üniversite rektörlüğü tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden kapatıldı. ÖKM'nin kapatılmasını protesto eden öğrenciler, İÜ Rektörü Mesut Parlak'ın gericiği yayan biri olduğunu belirttiler.

ÖKM'nin kapatılmasını protesto eden öğrenciler, "Öğrenci Kültür Merkezi'ni açacağız" yazılı pankart açarak, "Kültür-sanata zincir vurulamaz", "Kariyer merkezi değil, kültür merkezi" yazılı dövizler taşıdılar.

"ÖKM kapatılmaz", "Kültür-sanata zincir vurulamaz", "Kariyer merkezi değil, kültür merkezi", "Tüccar rektör istemiyoruz", "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganları atarak Beyazıt Meydanı'na yürüyen öğrenciler, Meydan'da bir skeç sergilediler. Ardından öğrenciler adına basın açıklaması okuyan Deniz Sinan Tunaboğlu, İÜ rektörlüğüne Mesut Parlak'ın getirilmesiyle devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerle yönelik kapsamlı bir saldırı gerçekleştirildiğini dile getirdi.

"ÖKM'yi açacağız"

ÖKM'nin kurulduğu günden bugüne üniversite öğrencilerinin kültür ve sanat çalışmalarının merkezi olduğuna dikkat çeken Tunaboğlu, "ÖKM, toplumda yaşanan her gelişmeye, oyunlarıyla, sergileriyle, filmiyle, bilimden, aydınlıktan yana taraf olmuştur. ÖKM, üniversite öğrencisinin toplumla bağ kurmasında önemli bir araçtır. Üretimlerimizi emekçi halka karşı olan sorumluluğumuzla ÖKM çatısı altında gerçekleştiriyoruz" diye konuştu. Üniversiteleri karanlığa boğmak isteyenlerin oyunlarına seyirci kalmayacaklarını ifade eden Tunaboğlu, "ÖKM'yi açacağız. Ülkemizde ve üniversitemizde özelleştirmelere, faşistlere ve gericiye geçit vermeyeceğiz" dedi.

YILMAZ GÜNEY
KÜLTÜR VE SANAT
FESTİVALİ

KAPANIŞ ETKİNLİĞİ

ÖDÜL TÖRENİ
KARİKATÜR
SERCİSİ

TİYATRO
MÜZİK
DİNLETİLERİ

KONUŞMALAR
KONUKLAR

FİLM
GÖSTERİMLERİ

TARİH: 27 OCAK 2008
PAZAR / 15.00-21.00

YER: YENİ MELEK GÖSTERİ MERKEZİ

İLETİŞİM: www.yilmazguneyksf.org | (0212) 250 49 93

GİRİŞ ÜCRETSİZDİR
YÜZ ÇİÇEK AÇSIN KÜLTÜR MERKEZİ
DEMOKRATİK GENÇLİK HAREKETİ

YILMAZ GÜNEY KÜLTÜR VE SANAT
FESTİVALİ KAPANIŞ ETKİNLİĞİ PROGRAMI

Ödül Töreni
Karikatür Sergisi
Tiyatro
Müzik Dinletileri
Filim Gösterimleri
Konuşmacılar

TARİH: 27 OCAK 2008 PAZAR
SAAT: 15.00-21.00
YER: YENİ MELEK GÖSTERİ MERKEZİ

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

muzafferorucoglu@hotmail.com

www.muzafferorucoglu.com

Komün cumhuriyetinde aile

Aile, örgütlerin şahıdır ve özgürlüğe karşı yükselen bir kuruluştur. Bu kuruluş içinde hiç kimse özgür değildir. Baba ile ananın birbirleri üzerinde (genelde erkek ağırlıklı) bir diktatörlükleri mevcuttur. Çocuğun üzerinde ise bu diktatörlük çift başlıdır. Sanayi bakımından gelişmiş ülkelerde bu diktatörlük nispeten demokratik, diğerlerinde ise despotik ya da faşizan karakterdedir. Aile içinde, yasalar, inançlar ve gelenekler tarafından biçimlendirilen aile hukuku bağlayıcıdır. Hiç kimse tam bir davranış özgürlüğüne sahip değildir. Din, devlet ve toplum, bu kurum içinde herkesin birbirlerini denetlemesini şart koşar. Çocukların inancı, davranış hattı önceden belirlenmiştir ve büyüyüp bu kurumdan ayrıldıklarında, ayrıldıkları kurumun ruhuna ve temel hukukuna uygun bir aile kurmak ve onun bir parçası haline gelmek zorundadırlar.

Komün cumhuriyeti, aileyi, diğer örgütler gibi insan özgürlüğünün karşısında bir kuruluş olarak görür ve onun ortadan kaldırılması için tarihin işini kolaylaştıracak yönde hareket eder. Aileyi, insanın insan üzerindeki mülk duygusunun somut bir ifadesi olarak görür ve bu mülk duygusunun, insanın eşya ya da mallar üzerindeki mülk duygusundan çok daha güçlü olduğu gerçeğini gözden kaçırmaz. Bu gerçek, ailenin

tarih tarafından, toplumsal ve bilimsel devrimlerin hızlandırıcı desteğini alarak, çok uzun bir süreçte ortadan kaldırılacağını hatırlatır komüne. Teknolojinin, doğumu, ana rahmi dışında gerçekleştirmesiyle, ailenin üç sac ayağından birisi zayıflamış ve giderek de ortadan kalkmış olacak. Çocuğun ana rahmindeki ve sonraki yaşam süreci, kadın, çocuk ve erkek köleliğini güçlendiren bir süreçtir. Komün, hamileliğin ileri dönemlerinden başlamak şartıyla, çocuk bakımını ücret sistemine bağlayarak ve aynı zamanda kreş, çocuk yurtları, okullar gibi benzeri kuruluşlarla kolaylaştıracak, çocuk ruhu mimarlığında, kendinden önceki toplumlardan çok daha ileri görevler alacaktır. Komün, evliliğin yerine, nikahı ve klasik aile hukukunu kaldırıp, birlikte yaşamayı ve ayrılmayı kolaylaştıracak, nispeten daha demokratik bir birliktelik yaratacaktır. Komün, insan doğasının, çeşitli güçlüklerle ilgili duyan, yönelen bir yapıya sahip olduğunu, sevginin özel ama tekçi olmadığını dikkate alarak, sevgiyi zincirlerinden azade eder, özgürleştirir. Komün, ortak yaşam alanlarını çoğalttığı, herkese kolayca barınma ve iş imkanı sağladığı, çocuk bakımı ile ev içi hizmetleri normal ü-

rete bağladığı ve aile içinde, herhangi bir kişinin, diğerlerinin sırtında ekonomik bir yük olmasına son verdiği için, aile fertlerinin birbirlerine olan ekonomik bağımlılığını büyük ölçüde ortadan kaldırır, aileyi, sınımlanmış biricik sevgi ve yaşam kalesi olmaktan çıkarır. Komün, eğitim, kültür, sağlık, ulaşım ve kreş hizmetlerini parasız hale getirdiği, yaşamın tüm alanlarında kadın erkek bileşimini dengeli bir şekilde ele aldığı için, kadının evin daimi mahkumu olmaktan büyük ölçüde sıyrılır.

Komün, çocuğun sevilme ihtiyacını önemser. Bununla birlikte, mülkiyet duygusuna ve kan bağına dayanan bir sevginin, kaliteli, kalıcı, derin ve evrensel bir sevgi olmadığı anlayışından hareket eder. İnsanları bilgiyle donatır, insanlar arasındaki engelleri kaldırır, insanların manevi dünyaları arasındaki iletişimi kolaylaştırır, korkuyu, yasağı ve tabuyu yıkar, onları açıklık iklimine sokar, toplumsal duyarlılığı zenginleştirir. Ulus, sınıf, cins ve ınac gibi insanlığı bölen, bencilleştirilen öğelerden kaynaklanan her türlü eğitime, anlayışa karşı ödünsüz bir mücadele yürütür. Komün, kendisi de dahil, tüm örgütlerin ortadan kalkmadan, ailenin ortadan kalkmayacağı gerçeğini bilerek hareket eder.

İnsanın kendi cinselliğini nasıl, kiminle veya kimlerle, hangi biçimde yaşayacağı

sorunu, kendi sorunudur. Komünün çabası, bu sorunun sorun haline getirilmesinin tüm şartlarını ortadan kaldırma yönünde olacaktır. İnsanın özgürlüğünü, seçeneklerini, insanı arzularını tepeleyen bir toplum ahlakıyla uzlaşamaz komün. Uzlaştığı anda, eski rejimlerden bir farkı kalmaz. Bir noktaya kadar Paris Komünü hariç, bütün eski devrimler, özel mülkiyeti ortadan kaldırdılar ama yıktıkları eski sistemlerin, belli başlı kurumlarını ve belli temel anlayışlarını devraldılar. Bu durum onların yenilgisini kolaylaştırdı. Devleti, devlet mülkiyetini, aileyi, ahlakı, otoriteye tapınmayı, devlete karşı örgütsüzlüğü yücelttiler. Devlet dışındaki kalan kültürel zenginliği, devlet zenginliğinin uyumlu bir parçasına dönüştürmeye kalkıştılar. Sonuçta muazzam bir devlet kapitalizmi ortaya çıktı ve dipten gelen bir krizle bu yapı, klasik devlet kapitalizmine kolayca dönüştü.

Komün, yıkılmazlık anlayışına sahip değildir. Yıkılmayacak hiçbir devrim yoktur. Devrimler, yıkar, yaratır ve sonra da yıkılır. Önemli olan, onların, tarihin bilincine bıraktıkları izlerin derin olup olmamasıdır. Fransız Devrimi, Paris Komünü ve Ekim Devrimi böyle bir iz bırakmada başarılı oldular. Yıkılmayacak bir devrim ideali, idealizmdir. Zamanın, yani gerçek yıkıcının önünde yıkılmayacak hiçbir şey yoktur.

Baran Tursun davasında polisin serbest kalması aileyi isyan ettirdi

Polisin dur ihtarına uymadığı gerekçesiyle başından vurularak öldürülen 20 yaşındaki Baran Tursun'un ilk duruşması görüldü. Davanın görülmesiyle birlikte bildik senaryolar da tekrarlandı. Yaklaşık 24 kişinin tanık olarak dinlendiği duruşmada tanıkların çoğunluğunu polisler oluştururken, tanıkların birçoğu da yalan beyanlarda bulundu. Baba Tursun, hakimleri 'tarafıl' olmakla suçlayarak duruşmayı terk etti. Baba Tursun dışarıda gazetecilere açıklama yapıp, "Kendi vicdanımızda polis oğlumu öldürmüştür" diyerek kalemini kırdı. Baran Tursun'un ölümüne yol açan polis memuru O.A. hakkında 'Olası kastla adam öldürme' suçundan 25 yıl hapis istemiyle açılan davada ilk duruşma, Karşıyaka 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde polisin yoğun ablukası altında geçti. Çeşitli demokratik kitle örgütleri de Tursun ailesine destek vermek amacıyla mahkeme binasının önünde hazır bulundular.

Aile mahkemeye güvenmiyor

Davanın başlamasıyla birlikte tutuklu sanık O.A. ifadesinde olayı anlatırken, Baran Tursun'un kardeşi Şemale Tursun cebinden çıkardığı üç yumurtayı katil polise doğru fırlattı. Şemale Tursun jandarma tarafından salon dışına çıkarıldı. Aynı şekilde dışarıya çıkarılan anne-kız adliye sarayı dışında, "Katil bunlar, kendisine ezberletilmiş olan ifadeyi söylüyor" diye tepki gösterdi. Daha sonra anne-kız, hâkimin talimatıyla adliye karakoluna götürülüp haklarında işlem yapıldı. Olaylar yatışınca duruşma yeniden başladı.

"Oğlumun katili korunuyor"

Bu kez de baba Mehmet Tursun, mahke-

Polisin dur ihtarına uymadığı gerekçesiyle başından vurularak öldürülen 20 yaşındaki Baran Tursun'un ailesinden mahkemeye ve polise öfke yağdı. Babası, mahkemeyi tanımayarak kalem kırdı; kardeşi, Baran'ı vuran polise yumurta attı; annesi, "bırakın katili dışarı çıksın" dedi; tanıklar, arkalarından gelen polis aracının selektör yaktığını, barikat kurulmadığını anlattı; sanık polis serbest bırakıldı

me heyetinin tarafı davrandığını söyleyerek duruşmayı terk etti. Tanık polislerin ifade vermesi sırasında hâkimin tarafı olduğunu söyleyen baba, adliye bahçesinde elindeki kalemi havaya kaldırıp kırdı. Baba Tursun, "Oğlumun katili, korunan bir katildir. Tanık polisler bir-biriyle aynı yönde ifade vermeye amirleri tarafından zorlandı. Polis amirleri hem delilleri karartmakta, hem de sanığı korumaktadır. Ben ve ailem, onların ensesindeyiz. Peşlerini bırakmayacağız. Ayrıca, sanık polis, ifadesinde, devletin verdiği yetkiyle ateş açtığını söylüyor. Ancak ben ona bu yetkiyi bir baba olarak vermiyorum. Ben güçlü bir babayım. Ben gücümü, oğlumun o beyaz gömleğinden ve masumiyetinden alıyorum. Onlar bu gücü nereden alıyorlar" dedi. Sanık polis kadar ona yardım-yataklık eden müdürlerinin de yargılanması gerektiğini ifade eden baba Tursun, "Ancak biz artık bu mahkemede figüran olmak istemiyoruz. Mahkeme ciddi değildir. Taraf da değil, senaryonun tam ortasındadır. Davayı kamuoyunun vicdanında sonlandıracağız. Kendi vicdanımızda polis oğlumu öldürmüştür. Bu nedenle kalemini kırıyorum. Oğlum öldürülmüştür" dedi. Tursun ailesi 'Katil polis' sloganı attıktan sonra adliyeden ayrıldı.

O.A.'dan ilginç ifade:

'Kaza zannettim'

Sanık polis memuru O.A. ise 25 Kasım'da meydana gelen olayı şöyle anlattı: "Saat 03.00 sıralarında şüpheli bir aracın kaçtığı anons edildi. Bölgeye geçtik. Haber merkezi, Sultan Çiftliği kavşağında önlem almamızı istedi. Biz de barikat kurduk. Polis memuru Veysel Aydın'la karşılıklı geçip dubaları yerleştirdikten sonra beklemeye başladık. Aydın, bir elinde

fenlerle bekliyordu. Ciple arkasındaki tepe lambaları yanık ekip otolarını gördük. Ekip şefimiz elindeki fenerle ikaz etti. Araç durmadı. Dubalara doğru yöneldi. Ekip şefim, önce üç el havaya, ben de sonra iki el havaya ateş ettim. Dubalara çarpınca kendimi yere attım. Kendimi yere atmanın etkisiyle yere ve aracın lastiğine doğru bir el daha ateş ettim. Şahsa doğru atışım olmadı. Aracın karşı şeride geçip kaza yaptığını gördük. Trafik kazası zannettik. Olaydan iki saat sonra vurulduğunu öğrendik. Kovanlar kaybolmasın diye topladık. Olaydan iki saat sonra haberimiz olduğu için elimde barut izi yoktur. İhtiyaç gidermişim".

Baran Tursun'un arkadaşları

polisi yalanladı

Polisin verdiği ifade Baran Tursun'la aynı araçta bulunan Atilla Doğan tarafından yalanlandı. Araçta bulunan Atilla Doğan ve Emre Ökçelik de tanık olarak dinlendi. Doğan şunları söyledi: "Eğlence mekânlarına gittik. Eve dönüş yolunda Baran bir aracın arkadan selektör yaptığını söyledi, dönüp baktığımda polis aracı olduğunu anladım. Önümüzde de bir ekip otosu çıktı. Ama Baran hızını artırdı, aynı hızla polis otosunun yanından geçti. Tek bir el silah sesi duydum. Emre, Baran'a 'Dur' dedi. Bu sırada Baran'ın başı Emre'nin omzuna düştü. Baran'ın alkolden iki kez ehliyeti alınmıştı. Bir daha yakalanmamak için kaçıyordu. Ancak yolda duba ve barikat yoktu".

Emre Ökçelik de, "Ne bariyer ne barikat vardı, yolumuz açıktı" dedi. Mahkeme heyeti, O.A.'nın tahliyesine karar verdi. Baba Tursun karara tepki gösterirken, aile olarak davadan tamamen çekildiklerini, avukatlarını da azledeceklerini söyledi.

Sınır ötesi operasyon protesto edildi

İzmir Kemeraltı girişinde basın açıklaması yapan devrimci demokrat kurumlar sınır ötesi operasyonları protesto etti.

Aralarında DHP'nin de bulunduğu kurumlar 5 Ocak tarihinde yaptıkları açıklamada Kürtlerin her türlü demokratik taleplerine "saldırarak, yakıp yıkarak" cevap verildiğini belirttiler. Açıklamada, "Bir taraftan bu operasyonlarla Kürt köyleri yakılıp yıkılırken, bir taraftan da emekçilerin her türlü emek mücadelesi 'terörizm' olarak adlandırılıp, operasyonların ağır faturaları emekçilerin sırtına yüklenmektedir" denildi.

DTP'ye yönelik artan saldırıların da kınandığı açıklamada, "Kürt halkının imhası, inkarı, katliamı ile Kürt halkının sorunları çözülemez. Onun için, operasyon, işgal, saldırı, kıskırtmalara karşı halkların kardeşliği şiarı ile omuz omuza, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelemizi yükseltelim" ifadelerine yer verildi.

İHD'den Zavar'a dayanışma mektubu

İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi üyeleri, Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan kanser hastası Erol Zavar'la dayanışma amacıyla Konak Postanesi'nden Zavar'a mektup gönderdiler.

10 Ocak tarihinde Konak'taki eski Sümerbank önünde konuya ilişkin basın açıklaması yapan İHD üyeleri, Erol Zavar'ın mesane kanseri olduğunu, bugüne değin toplam 17 kez ameliyat olduğunu, Zavar'ın vücudundan elliye yakın kanserli urun alındığını, hastalığının özelliği gereği vücut direnci ve bağışıklık sistemi için en uygun koşullarda bulunması ve asla stresli bir ortamda kalmaması gerektiğini, tüm bu durumlara rağmen Erol Zavar'ın hapishanede tutulmaya devam edildiğini söylediler.

İHD'lilerin yaptığı açıklamada, "Hukuk, yaşam hakkının ve insan onurunun korunması doğrultusunda yorumlanmalı ve uygulanmalıdır" ifadelerine yer verildi.

Eylemde sık sık, "Erol Zavar yalnız değildir" ve "Erol Zavar'a özgürlük" şeklinde sloganlar atılırken, basın açıklamasının ardından Konak postanesinden Zavar'a mektupların gönderilmesiyle eylem sona erdi.

Cinsel tacizi önlemeyen emniyet ve valilik hakkında avukatlardan suç duyurusu

Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi genç kadın avukatlar, İstanbul'da yapılan yılbaşı kutlamaları sırasında Taksim Meydanı'nda yabancı turistlere yönelik olarak yapılan cinsel taciz saldırılarından dolayı İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürlüğü hakkında önlem almadıkları gerekçesiyle suç duyurusunda bulundular. Genç kadın avukatlar, "Biz kadınlar var olduğumuz her alanda, yaşadığımız her yerde, evde, sokakta, iş yerinde cinsel saldırıya ve her türlü şiddete uğruyoruz" dediler.

17 Ocak tarihinde Sultanahmet Adliyesi önünde avukatlar adına açıklama yapan Av. Filiz Kılıçoğlu, yaşanan cinsel taciz olaylarının bir avuç magandanın işi ve münferit olaylar olmadığını, sorunun kaynağının erkek egemen anlayış olduğunu söyledi.

Kılıçoğlu, "Bizler bugün, 31.12.2007

tarihinde İstanbul'un en merkezi yeri, gün boyu onlarca polis kameralarının ve fiili olarak kolluk güçlerinin denetiminde ve yeni yıl kutlamaları nedeni ile onlarca basının gözlemi altında olan Taksim meydanında gerekli önlemi almayarak kadınların cinsel saldırıya maruz kalmalarına sebebiyet veren İstanbul Valiliği, İstanbul Emniyet Müdürlüğü ve Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürlüğü yetkilileri ile kanunda açık olarak tanımlanmış görevlerini yerine getirmeyen güvenlik güçlerinin Türk Ceza Kanunu'nun 257. maddesinde düzenlenen görevi kötüye kullanmak, görevi ihmal suçları ve çok uzun zaman olaya müdahale etmeyerek diğer failerin kaçmalarına neden olmalarından ötürü 283. maddede düzenlenen suçluyu kayıma suçundan haklarında kamu davası açılması için suç duyurusunda bulunuyoruz" dedi.

Metin Göktepe ve Cihan Tarho anıldı

Polisler tarafından işkence ile öldürülen Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe, ölümünün 12'nci yıldönümünde de unutulmadı. 8 Ocak 1996'da, İstanbul Eyüp'teki Kapalı Spor Salonu'nda polisler tarafından dövülerek işkence ile öldürülen Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe, Esenler'deki mezarı başında anıldı. Göktepe'nin fotoğraflarını taşıyan kitle, sık sık attıkları "Hepimiz birer Metin'iz", "Evrensel susturulamaz" sloganları eşliğinde Göktepe'nin mezarı başında toplandı. Grup, devrim ve demokrasi mücadelesinde yaşamlarını yitirenler için saygı duruşunda bulundu.

'Binlerce Metin yanımda'

Oğlunun mezarına karanfiller bırakan ve mezarı öpen anne Fadime Göktepe, "Hepiniz benim için birer Metin'siniz. Bir Metin öldü ama binlerce Metin yanımda. Beni yalnız bırakma-

dığınız için sağ olun. Emekçileri, sizleri çok seviyorum" dedi. Evrensel gazetesi Genel Yayın Yönetmeni İhsan Çaralan ise, gerçeği bulma umudunu taşıyan gazeteciler için Metin Göktepe'nin bir mücadele sembolü olduğunu ifade etti. Çaralan, "Gazeteci olmak, gerçeği aramak için en önde yürümeyi gerektirir. Bu, günümüzde daha önemli ve zor. Gerçeği aramanın yolu sıkça anıt mezarlarına rastlanan bir yoldur" dedi. Göktepe ile birlikte Evrensel gazetesinde çalıştıklarını belirten şair-yazar Sennur Sezer de gazeteciliğin git gide zorlaştığını vurguladı. Metin Göktepe davasının başından beri takipçisi olan gazeteci Murat Çelikkhan ise Aşos gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink cinayetine dikkat çekti. Gerçeğin peşinde koşan onlarca gazetecinin öldürüldüğünü belirten Çelikkhan, "Sadece gazeteciler değil, bu ülkede özgürlük ve barış için mücadele edenler de öldürülüyor" diye konuştu.

Cihan Tarho unutulmadı

Malatya'da sivil faşistler tarafından katledilen Ümit Cihan Tarho eylemleri anıldı. Oruç tutmadığı gerekçesiyle 7 Ocak 1998 tarihinde katledilen İnönü Üniversitesi öğrencisi Tarho'yu anmak amacıyla DHP, Partizan, DGH, DÖDER, Eğitim-Sen, EMEP ve SGD üyeleri tarafından iki farklı yerde anma etkinliği gerçekleştirildi. İlk anma etkinliği İnönü Üniversitesi'nde yapıldı. Anma etkinliği kütüphane binası önünden Tarho'nun okuduğu Fen Edebiyat Fakültesi'nin önüne kadar yürüyüş yapılarak gerçekleştirildi. Üniversite öğrencileri tarafından yapılan etkinliğe jandarma ve polisin müdahale etmek istemesi kısa süreli bir gerginliğe yol açtı. Jandarma ve polisin bu tutumu öğrenciler tarafından protesto edildi.

İkinci anma etkinliği ise Malatya Merkez Soykan Parkı önünde Tarho için DHP, ESP, Partizan, EMEP ve Eğitim-Sen'in de içinde bulunduğu birçok devrimci demokratik kurum tarafından yapıldı. Tarho anısına yapılan saygı duruşu ile başlayan anma, kurumlar adına yapılan ortak açıklamayla devam etti. Son süreçte yaşanan sorunlara ve devrimci mücadelenin gerekliliğine dikkat çekilen açıklama, "Şehit namının", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarıyla son buldu.

Doğan ve Merkez

dağıtım protesto edildi

Doğan Holding'e ait Yay-Sat dağıtım şirketinin uygulamaya koyduğu yeni fiyat tarifesine devrimci, demokrat gazete ve dergilerin çalışanları tarafından protesto edildi. Gazeteciler Cemiyeti önünde basın açıklaması yapan gazete ve dergi çalışanları, Yay-Sat'ın bu uygulamasının basına yönelik baskı ve sansürün çeşitli biçimler altında sürdürülmesinin bir çeşidi olduğunu belirttiler.

"Basına yönelik baskı ve sansüre hayır" yazılı pankart açan Atılım, Birgün, Evrensel, Kızıl Bayrak, İşçi Köylü, Odak, Devrimci Hareket ve Proleter Devrimci Duruş gazetesi çalışanları adına basın açıklaması yapan Atılım gazetesi Yazı İşleri Müdürü Sibel Bulut, "Toplumla mücadele yasaının gücüyle donatılan savcılar gazeteleri onlarca kez kapatırken, gazeteciler tutuklanıyor. Gündem, Yürüyüş, Kızıl Bayrak, Atılım gazetesi'nin yayınları çeşitli sürelerle kapatıldı, yayın hakları engellendi. Düzen muhalifi gazete ve dergilerin karşısına bu sefer de dağıtım engeli çıkarıldı. Tekel medyasının, tekel şirketleri olan Merkez Dağıtım ve Doğan Dağıtım, muhalif yayınları artıkt dağıtmayacak" diyerek, Doğan dağıtım şirketinin 2008 sözleşmesinde dayattığı ağır ekonomik koşulların ticari olmaktan çok, özellikle haftalık ve aylık gazete, dergiler için sansür anlamına geldiğini söyledi.

"Özgür basın susturulamaz" sloganının atıldığı eylem Gündem gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Yüksel Genç, Teskop-İş 2 No'lu Şube Temsilcisi Rabia Özkara ve Basın-İş Şube Başkanı Levent Dinçer de destek verdi.

HÖC üyeleri tutuklandı

Ankara'da polisin düzenlediği ev baskınıyla katledilen DHKC savaşçısı Kevser Mızrak'ın Ankara'nın Polatlı ilçesindeki cenazesine katıldıkları gerekçesi ile gözaltına alınan HÖC üyeleri çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı.

8 Ocak'ta Ankara'da evlerine düzenlenen baskınlarla gözaltına alınan ve 11 Ocak tarihinde Ankara Adliyesi'nde mahkemeye çıkarılan Ankara Gençlik Derneği Başkanı Didem Akman, SES MYK Üyesi Maryem Özsoğüt, Erdinç Eroğlu, Evrim Yücel, Eray Destegül, Umut Şener, İbrahim Akın, Ebru Gürlü, Can Bilen, Murat Korkut, Utku Aykar ve Çiğdem Yakışi hakkında "Suçu ve suçluyu övmek, örgüte yardım yataklık ve örgüt üyeliği" iddialarıyla tutuklama kararı verildi.

KONUK YAZAR

M. Kemal COŞKUN*

Üniversite bedavadır ezberi

YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan, “üniversiteler bedava, bu dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir” veciz sözüyle bir cümlede iki yanlış birden yapma başarısını gösterdikten hemen sonra, Murat Belge, Baskın Oran ve Taha Akyol gibi “özgürlükçü” yazarlar, düşünmeden aynı yanlışı tekrar etmekte gecikmediler. Hatta öyle ki, kimisi “bedavacılığın bozulması gereken bir ezber olduğunu” (B. Oran), kimisi “parasız üniversite istemenin etik bir sorun teşkil ettiğini” (M. Belge), bir başkası da “bilimin ticarileştirilmesi gerektiğini ve paralı üniversitenin fırsat eşitliği yaratacağım” (T. Akyol) dillendirdi. Elbette ki bu “özgürlükçü” yazarlar, savunduklarının, sınıfsal gerçekliği gözardı eden kerameti kendinden menkul bireyci bir demokrasi kurgusu ile piyasa faşizmini uzlaştırmaya hizmet edeceğinden bihaberdirler. Böyle düşünen birisi için, “bedava üniversite istemek” etik olmayacak, ama bölüşüm sorununun adını bile ağzına almamak bırakalım “etik” olup olmamayı, bir sorun olarak bile görülmeyecek. Kaldı ki asıl ezber, üniversitelerin “bedava” olduğu üzerinedir ve mutlaka bozulması gerekir.

Bütün dünya mı?

Zira “üniversitelerin bedava” olduğunu söylemek baştan aşağıya yanlıştır. Bugün Türkiye’deki üniversitelerin hiçbiri “bedava” değil. Yok harç parası, yok yurt ücreti, yok kayıt ücreti, yok bağış parası derken üniversiteler zaten parasını ödemediğiniz zaman adınızı atamayacağınız kurumlar haline geldi. Zira 2006-2007 öğretim yılında öğrencilerin bir yıl için ödeyeceği harç ücreti, tıp fakültesinde 483 YTL, mühendislik fakültesinde 317 YTL ve eğitim fakültesinde 232 YTL’dir. “Bunlar da para mı?” denilebilir, ancak asgari ücretin henüz yakın bir tarihte 435 YTL yapıldığı bir ülkede ve asgari ücretle çalışan bir emekçi için bu, evet, paradır. Tabii bu harç ücretleri ikinci öğretim söz konusu olduğunda kat be kat artar. Tek bir örnek vermek gerekirse, mühendislik fakültesi ikinci öğretiminde bu harç ücreti 1.251 YTL’ye çıkıyor. Elbette ki bu harç ücretlerine yurt ücreti, kayıt ve bağış parası dahil değildir.

Diğer taraftan, dünyanın hiçbir yerinde parasız üniversitenin görülmediğini söylemek, bilgisizliğin bir ürünü değilse eğer, insanları yanlış yönlendirmek ve onları ikna etmek için uydurulmuş bir sözden başka bir şey değildir. Bunu söyleyen her kim olursa olsun, Avusturya, Fransa, Almanya, İskandinav ülkeleri ve Küba gibi ülkelerden habersiz olduğunu ilan ediyor demektir. Zira bu ülkelerin bir kısmında hiçbir ücret talep edilmiyor, bir kısmında ise sadece kayıt parası alınıyor. Fransa’da üniversitelerin paralılaştırılması girişimleri başladı ve halen devam ediyor, ancak hem çalışanlardan hem de öğrencilerden büyük bir tepki var. İşin doğrusunu söylemek gerekirse, dünyanın hiçbir yerinde bütünüyle öğrenci parasıyla finanse edilen tek bir üniversite yoktur.

Ödenmeyecek, ödemiyoruz

Üniversite eğitimi bütünüyle paralı hale getirilemez, getirilmemelidir.

Çünkü, eğitim temel bir hak ve devlet tarafından karşılanması gereken bir sorumluluktur. Üniversiteyi paralı hale getirmek, bir “hak”kı “ihtiyaca” dönüştürmek demektir. Üniversiteleri paralı hale getirmeye çalışan AKP hükümeti, “sermayeye hizmet, hakka hizmettir” pervasızlığıyla bilimi satın alma gücüne göre dağıtılan bir metaya, üniversiteleri de ticarethaneye dönüştürmeyi amaçlıyor.

Çünkü, bilim ve bilim eğitimi, bu eğitimden yararlanan bireylerin kendi çıkarlarını gidermelerine ve bu alanı zenginleşme aracı olarak kullanmalarına değil, toplumun gelişmesi ve kendini yeniden üretmesi için gerekli olan entelektüel kapasitesinin geliştirilmesine hizmet eder. Dolayısıyla eğitim, aslında bir kamusal maldır ve fiyatlandırılmaz.

Çünkü, “üniversiteleri paralı yapalım ama ödeyemeyen yoksullara burs verelim” söylemi, E. P. Thompson’un İngiliz İşçi Sınıfının Oluşumu kitabında andığı İngiliz işçilerinin hazırlamış olduğu bir bildirideki ifadeleri anımsatmaktan başka bir işe yaramaz: “Önce yoksullaştırıyorlar, sonra büyük bir tantanayla sadaka dağıtıyorlar”. Kaldı ki, gelir düzeylerini saptamada kriterin ne olacağı ve asıl önemlisi bunun zorluğu da ortadadır. Diğer taraftan, yoksul çocukların okuyamamasının nedeni üniversite eğitiminin hali hazırda zaten paralı olmasıdır. Devlet tarafından verilen harç kredisi ise öğrencilerin sadece yarısını kapsıyor. Üniversitenin paralı olması halinde bu konudaki talepler daha da artacak ve sorun daha da büyümüş olacaktır.

Çünkü, üniversiteler paralı yapıldığı andan itibaren sosyal adaletsizlik giderek daha fazla artmaya başlayacak. Tıpkı, neoliberal modaya kendisini bütünüyle kaptıran Blair’in, yükseköğrenimi yaklaşık yüzde 14 dolayında paralılaştırmasıyla İngiltere’de tüm sosyal konularda olduğu üzere ciddi sorunların patlak vermesi gibi.

Neoliberalizmin her yer sararı, görünüşte masumane, yani “yoksullarınkini devlet karşılayacak” söyleminin aslında ne derece zehirli bir dil olduğunu anlamak için daha fazla örneğe gerek yok sanırım. Zira, 1996 yılında üniversite harçlarına yapılan zammın ardından “üniversiteleri paralı yapmıyoruz, sadece küçük zamlarla üniversitenin finansmanına katkı sağlıyoruz” söyleminden, “üniversiteler parasız olamaz” söylemine geçmek için 11 yıl yetti. Bu zehirli dile karşılık işçi, emekçi ve yoksullar ve onların çocukları gibi “bedavacılar”ın “ahlaksızca” dillendireceği tek şey, Dario Fo’nun o müthiş tiyatro oyununun başlığında başkası değildir: Ödenmeyecek, ödemiyoruz!

* Ankara Üniversitesi, DTÇF, Sosyoloji Bölümü

Bu düzen yıkılmadıkça...

Sana dayatılan bu yaşam tarzı ne kadar, ne alın yazısı, ne de mukadderat.

Sen kahve köşelerinde beş parasız ömür tüketen kardeşim, sen her sabah işçi pazarlarında kuyrukta bekleyen işsiz kardeşim. Sen özenliğini yitirmiş, yoz kültürle oradan oraya savrulan genç kardeşim. Sen ellisini geçmiş, sağlığını yitirmiş, hastane kuyruğunda, banka kuyruğunda ömrünün son günlerini yaşayan emekli kardeşim. Sen yirmi yıl boyunca yemeden, içmeden, yarı aç, yarı tok yaşayarak binbir emekle yaptığın gecekondu başına yıkılan mağdur kardeşim. Sen mil-

liyetinden dolayı horlanan, ormanları yıkılan, köyleri yıkılan, yerinden yurdundan kovulan, üstelik 'terörist' ilan edilen Kürt kardeşim.

Sen inancından dolayı aşağılanan, mum söndü, sapık, satanist ve daha nice sıfatlarla aşağılanan, horlanan, insan dahi sayılmayan Alevi kardeşim.

Sen eksik etek, saçı uzun, akli kısa, kocasının üç adım gerisinde yürümeye mecbur edilen, şeytanla aynı sıfatla tanımlanan, töre cinayetleri ile katledilen kadın kardeşim.

Sen 1915'te bir milyonu aşkın akraba-

sı katledilen, yeri yurdu elinden alınan Ermeni kardeşim.

Sen 1955'te, 6-7 Eylül tarihlerinde 84 bin akraba Kıbrıs'a, Yunanistan'a sürülen, evine, dükkanına, mağazasına el konulan Rum kardeşim.

Sen yüz binlerce akraba katledilen Süryani kardeşim ve daha nice zulümlere, baskılara ve sürgünlere maruz kalmış ezilen tüm halklar, sömürülen yoksullar;

Feryat etmeyi, ah vah çekmeyi, yalvarmayı bırakın. Hepinizin, hepimizin niha-i kurtuluşu, çocuklarımızın, torunlarımızın gerçek kurtuluşu, işçinin, köylünün, emekçinin, tüm ezilen sınıfların kurtuluşu olan, halkın kendi iktidarı olan Sosyalizmde.

Herkes elini taşın altına koymalı, herkes bulunduğu yerden mücadeleye katıl-

malı, bedel ödemeyi göze almalı ve vakit geçirmeden ayağa kalkmalıdır.

Artık görülmüştür ki, 85 yıldır bu faşist düzen bize bir şey vermemiştir. Bu düzenin tüm tarihi, katliamlar, sürgünler ve işkencelerle doludur. Artık şu gerçeği görmeliyiz. Seçim denen aldatmaca ve tiyatro oyunu, bizimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bizim gerçek kurtuluşumuz devrimde, sosyalizmde.

Kahrolsun komprador patron ağa devleti

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni

Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadeleimiz

Yaşasın halkların kardeşliği

Tuzla’dan deri işçisi bir okur

Masallarımız da dejenere ediliyor

Bizim olanı egemenler hep kendine almaya çalışır. Bizim olmayı bizimmiş gibi baskı ve zorla vermeye çalışır. Daha doğrusu bizim olmaktan çıkartılmış, hani derler ya “bunun posası çıkmış” diye, işte bize sunulmak istenen, bizimmiş gibi gösterilen, bu posadan başka bir şey değildir egemenlerin vereceği. Neredeyse her alanda egemenlerin baş vurduğu yöntemlerin başında gelir, “içi zehir, dışı çekici renklerle boyalı drajeler” veya anlatılan, hem de gerçekmiş gibi gösterilmeye çalışılan masallar. Oysaki bizim “masallarımızın” “gibi” gösterilmelerine gerek yok. Çünkü bizim “masallarımız” ütopyalanmızdı. Bizim “masallarımız” tarihtir, kültürdür, hatta sanattır. Teması insan ve doğadır.

Genelde bütün çocuklara masal anlatılmış. Günümüzde de anlatılmaya devam ediliyor. Ninelerimiz, dedelerimiz, sonrasında anne ve babalarımız anlatırdı “masalları”. Bizler, ismi geçen kahramanları hayal ederek uyuduk. Söz konusu olan büyüklerimizin yaşadığı “çağlarda”, günümüzdeki gibi modern beşikler yoktu. Yapaylık değil, doğallıktı söz konusu olan. En güzel olanı, çeşitli boyalarla boyanmış makine üretimi değil, sıcakık, çıkarırsız, hilafsız ana kucağıydı. O günlerde bizlere anlatılanları “masal” olarak dinlemiştik belki, ama bir “ütopya” da oluşturmuştu beyinlerimizde. Sonraları bunların masal olmadığını öğrenmiş olacaktık, yapacağımız ya da yaptığımız araştırmalar ölçüsünde.

Masal değişti diyorum. Çünkü “Mem u Zin”, “Ferhat ile Şirin”, “Arzu ile Kamber”, “Kerem ile Aslı”, “Leyla ile Mecnun” gibi aşk hikâyelerinden başka; “Alişer u Zarife”, “Seyit Rıza u Besi”, “İvise seydali, heme civekes, silosur, use mazlık” bir bütün Dersim. Dersim’in kahramanları/kahramanlıkları günümüzde ise, “Z”, “R.U.D.”, “Y.A.”, “D.D.”, “B”, “O.B.”nin modern aşk ve kahramanlık “masallarının” hem dinleyenleri hem de tanıkları olduk/oluyoruz. Onun içindir ki, “küçükken” masal diye ve de uyutmak için anlatılanların, masal olmadığını, uyutucu değil uyarıcı olduğunu yaşadıkça, “büyüdükçe” daha iyi anladığımızı düşünüyorum.

Onun içindir ki, gerçekmiş gibi anlatımlara, “söylemlere” karşı, tepkimiz anında ortaya çıkıyor, “bana masal anlatma” söyleniyor. Bu söylem ve anlayış, her birey, hatta her aktivist için aynı dercede kabul görmeyebilir. Böyle olmasın (herkesin aynı düzeyde kavraması, yaşama geçirmesi düşünülemez elbette) beklemek, diyalektik yasasına aykırıdır. Yaşadığımız coğrafyada, içinden geldiğimiz toplumun kültürel, tarihsel köklerini de değerlendirmek gerekir. Apolitik bir çevre veya toplumda bunu beklemek elbette olası değildir.

Mersin’den bir okur

GÖREVLERİMİZ

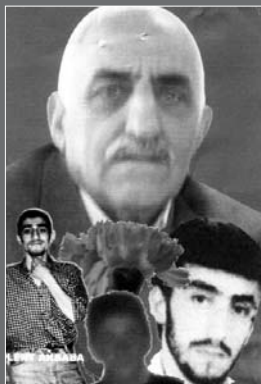
Komünist Parti, tarihteki rolünün bilincinde... En başta proletarya olmak üzere, köylülük, küçük burjuvazi, kır proletaryası ve yine diğer sömürülen sınıfların öncüsü olarak örgütlenen parti, öteki sınıflara da önderlik eder, onların desteğini kazanır ve yine, onların hareketi, mücadeleye katılarken beraberlerinde getirdikleri yalpalama, sapma ve kimi alışkanlıklarına karşı da mücadele eder/etmelidir. Bu Komünist Partisi’nin olmazsa olmaz birincil görevleri arasındadır. Parti, sınıfın ideolojik ve siyasi açıdan en ileri, bilinçli kesimidir. Sınıfın öncüsü, yani gözü kuşağıdır. Bunu söylerken de yanlış anlaşılmalıdır... Tabii ki parti devrimi gerçekleştir-

mez. Sadece devrimin olması yönünde öncülük görevini görür. Bu yüzden halkta da böyle bir izlenim yaratmak ve bunu kalıcılaştırmak olmaması gerektiği gibi, bunu yıkmak da yine bir elzem olacaktır. Bugün kitleler, devrimin devrimciler tarafından yapılabileceğini bekliyor. Ki, söylem ve arayışları da bu yönde olmakla birlikte, geçmişte de olduğu gibi, “Parti gelip bizi kurtaracak” düşüncesi şeklinde, bilinçlerinde yaratmış oldukları bir “tanrı, kurtarıcı” bekleyişi içerisindeler. Bu anlayış ve bekleyişi tersine çevirmek gerekiyor. Yani bir devrimin yalnızca parti ve devrimcilerin değil, kitlelerin eseri olacağını, onların emek ve çabasıyla birlikte, Komünist Parti ile birleşmeleriyle, onun önderliği ve yol göstericiliğiyle olacağını hafızalara kazımak ve işlemek görevini unutmamak gerekiyor. Elbette ki devrimin başarıya ulaşabilmesi için, tüm devrimcilerin ciddi bir prensip ve titizlik içerisinde, tüm görev ve çalışmalarını bilinç üstüne çıkartarak, sorumluluklarını bilmesi gerekiyor. Komünist

Partisi, öncülük görevini ancak ve ancak önderlik ettiği halktan, sınıftan kopmayı önleyebildiği ve tüm kitleleri gerçekten ayağa kaldırıp, ilerletebildiği taktirde yerine getirebilir. Aksi durum ise, sadece marjinalleşmekten, dar bir alana sıkışıp kalmaktan öteye gitmeyeceği gibi, tarihe karşı sorumluluğunu da yerine getirmemiş olacaktır. Siyasi iktidar mücadelesinde, kitlelerin partiden başka bir silahı yoktur. Kitlelerin içine itilmiş olduğu, yoksulluğun, ilkeliliğin, yozlaşmanın ve yabancılaşmanın derinliklerinden kurtulmasını sağlayacağı tek şey, MLM ilke ve ideoloji ile donanmış Komünist Partisi’nin emekçi ve işçi sınıfı ordusu ile bütünleşerek, bu maddi birliği pekiştirip, kaynaştırıp, yenilmez bir güç haline almasıyla olacaktır. Ki bu da kaçınılmaz olduğu gibi, su götürmez bir gerçekliktir. Komünist Partisi’nin bugün yapması gereken sadece, kitlelerin içerisinde daha hızlı bir şekilde nüfuz etmesi ve yaşam bulmasıdır.

Bir okur

Erzincan’dan bir okur

Bülent, Murat ve Levent Akbaba’nın babası, değerli dostumuz Mehmet Ali AKBABA’yı hastalığı sonucu 19 Ocak günü kaybettik. Ailemizin ve yakınlarımızın başı sağ olsun

Bu dünyaya doymamış benim fotoğraf hayatım, sizin gibi bir can arka-daşa emanettir...

Mahmut Güzel

Yeter Güzel ve Murat Güzel’in babası Mahmut Güzel’i geçirdiği rahatsızlık sonucu 9 Ocak tarihinde kaybettik. Ailemizin ve yakınlarımızın başı sağ olsun.

Beyaz Dağ’da şehit düşen Hüseyin Gözlü’nün annesi Sultan Gözlü’yü geçirdiği bir rahatsızlık sonucu 30 Aralık 2007 tarihinde kaybettik. Ailemizin ve yakınlarımızın başı sağ olsun.

YENİ DEMOKRASİ ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ BİRLİĞİ-DEMOKRATİK HAKLAR PLATFORMU

Selehattin Demirtaş: Sabrımızı zorlamayın!

DTP Bağcılar ilçe örgütünün düzenlediği basın açıklamasına polis vahşice saldırdı. Onlarca kişi yerlerde sürüklendi, ağır şekilde yaralandı birçok partili de gözaltına alındı. DTP grup başkan vekili Demirtaş polisin müdahalesini sert bir dille eleştirerek, “Her sabrın bir sınırı var. Bu sabrı bundan daha fazla kimse zorlamamalıdır” dedi.

DTP Bağcılar ilçe teşkilatının Bağcılar Olimpik Spor Salonu'nda düzenlemek istediği şölene izin verilmesini kınamak amacıyla

düzenleyeceği basın açıklamasına polis gaz bombalarıyla saldırdı. Gaz bombaları atarak DTP'lilere vahşice saldıran polis, birçok kişiyi ağır yaraladı, 10'dan fazla partiliyi de gözaltına aldı.

DTP, ‘Kültür Şöleni’nin yasaklanmasını ve ‘Operasyon bölgelerine demokratik yürüyüş’ adıyla başlatılacakları eylemlerinin startını vermek için basın açıklaması yapmak istedi. Aralarında DTP Eşbaşkanı Emine Ayna, İstanbul İl Başkanı Halil Aksoy, Bağcılar İlçe Başkanı Hafize

Aymelek, DTP’li milletvekilleri ve ilçe örgütü temsilcilerinin de bulunduğu yaklaşık bin kişi polis tarafından kuşatmaya alındı. DTP Bağcılar İlçe Başkanı Hafize Aymelek tarafından açıklama yapıldığı esnada polis kitleye saldırdı. Gaz bombaları ve copların kullanıldığı saldırıda çok sayıda kişi gözaltına alındı. Gaz bombalarından bir kısmının yakında bulunan bir düğün salonuna düşmesi sonucu onlarca kişi baygınlık geçirdi. Düğün sahipleri salonu boşaltarak, polise tepki gösterdi.

“Suçlu AKP’dir”

Saldırıyı protesto eden, Demokratik Toplum Partisi (DTP) Grup başkan vekili Selehattin Demirtaş, "Her sabrın bir sınırı var. Bu sabrı bundan daha fazla kimse zorlamamalıdır" dedi. Polisin vahşi müdahalesinin ardından DTP Bağcılar ilçe başkanlığına gelen grup başkan vekili Selehattin Demirtaş ve Siirt Milletvekili Fatma Kurtulan birlikte bir basın açıklaması yaptı. Polisin müdahalesini kabul edilemez olarak gördüklerini belirten Demirtaş, kültür şöleni yapmak isteyen Bağcılar ilçe teşkilatına Bağcılar Olimpik Spor Kompleksi'nin kiralanmaması ile ilgili olarak AKP'yi suçladı. Polisin müdahalesini demokratik haklara saldırı olarak nitelendiren Demirtaş, “Polis eşbaşkanımızı hapse göndereceksiniz, bir eşbaşkanımızı da halkımızla birlikte joplü, biber gazlı saldırıya maruz bırakacaksınız. Ondan sonra halkımızdan sabır bekleyeceksiniz. Her sabrın bir sınırı vardır. Her sabır taşı bir yere kadar dayanır. Bizim halkımızın barışa, kardeşliğe olan inancı nedeniyle sabrı büyüktür. Bu sabrı bundan daha fazla kimse zorlamamalıdır. Kürt halkının bir onuru vardır. Bu onuru kimse rencide edecek davranışlarda bulunmamalıdır.” dedi.

HALKIN GÖZÜYLE

ALEVİLİK

SORULAR

- 1- AKP hükümetinin Alevilerin yas tuttuğu Muharrem ayında yaptığı bir takım girişimler ve son süreçte Alevilik ile ilgili AKP eliyle sürdürülen tartışmalar samimi bulunmayarak birçok Alevi örgütünün ve Alevilerin tepkisini aldı. Bu gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?
- 2- Halkın inançları ile devlet arasında nasıl bir ilişki olmalıdır? Bu bağlamda yaşadığımız ülkeyi kısaca değerlendirir misiniz?

Hüseyin Yalçın

Hüseyin Yalçın

- 1- Az bile tepki gösterildi. Düne kadar bizim yaptığımız (ben de Aleviyim) cemlere cümbüş diyen adamlar şimdi kim olmuş da bizim adımıza iftar yemeği veriyor! Bilmem ne yapıyor, ne bileyim, Alevilik adına bir şeyler yapmaya çalışıyor. Önce Aleviliği bir tanınsınlar. Alevilik nedir, neye göre ibadetini yapar. Bunları bir öğrensinler önce, bilmeden konuşmamak lazım. Yani ben Alevi olmama rağmen tam anlamıyla şu şudur diyemiyorum. Eksiklerim var. Kesinlikle bilmiyorum.
- 2- Halkın inançlarına devletin müdahale etmesi çok yanlış bir olay. Diyanet olacaksa, bir üst kurul gibi bir şey olabilir. Kimin ne yapacağını, nasıl ibadet edeceğini herkes kendisi bilir zaten. Bunun için devletin yönlendirmesine gerek yok. Olması gereken bu.

Burcu Kılıç

- 1- Oyun! Bunu herkes biliyor. Ya sadece yapmacık, yaranmak için bunlar ve bunu herkes biliyor. Zaten Alevilerin geçmişi, kültürü vs. bilinir, önceden yapılan lafları da herkes biliyor, biz de biliyoruz, sonuçta biz Aleviyiz. Ben şöyle düşünüyorum; insanlarımız yine ayımdır, yani biraz kömüre, bir ayakka-

Burcu Kılıç

- biya vb. kendi değerlerinden vazgeçebiliyorlar. Seçim günleri bunları tekrar tekrar gördük, yaşadık. Bunların hepsi bir oyun! Halkımız ve özellikle Aleviler, değerlerine sahip çıkmadıkça, bilinçleri açık olmadıkça maalesef bu oyunlar hep olacak, aldatmacalar devam edecek.
- 2- İnanç diye bir şey yok! İnsanlar para karşılığında Aleviliğini bile satar, namusunu da satar hale düşürülmüş! Karamsarlık ama maalesef her şey de böyle.

Nuri Tatar

- 1- AKP yönetiminin yapmış olduğu davranış toplum içerisindeki ayrımcılık ayıbını yüzümüze vurarak insanların kendi aralarında gereksiz yere tartışmalarını ve düşünce özgürlüğünün boyutunu ön plana çıkartmıştır. Ben bir Sünniyim ama arkadaşlarımız, çevremiş çoğunluğu Alevi. Benim onlara kendi önemli zamanlarımda göstermiş olduğum yaklaşım medya tarafından görüntülenmiş olsa şu an gündemden düşmeyen AKP üyelerine yapılan tepkiden daha fazla tepki alırdım sanırım. Kısaca AKP yönetimi bir reklam amaçlı olarak duygulara hitap etmemiştir. Aksine bizlerin birlik ve beraberlik sağlayarak Türkiye'yi geliştirmeye ve diğer ülkelere karşı hiçbir sorun

Nuri Tatar

- olmadığına ikna etmeye gayret etmeliyiz.
- 2- Devlet tüm inançlara saygı göstermelidir. Halk inançlarında bireysel olarak değil toplumsal olarak söz almalıdır. İnançları ile ilgili günleri medya ile tüm insanlara anlatmalı ve benliğin kaybolmasını engellemelidir.

Nazım Yakıcı

- 1- Ben de bireysel olarak bu duruma karşı tepkiliyim. Bence AKP'nin yaptığı sadece iyileştirme politikasıdır. Yani Alevileri de bu iyileştirme politikası sürecinde özümseyerek yok etmeye çalışmaktadır. Ama bunu sağlayan en önemli faktör biziz. Biz kendi kalelerimizin kapısını kendi ellerimizle açıyoruz. Böyle bir yaklaşıma aç olduğumuz kesin ve bizi sayan ve bizim haklarımıza saygı gösteriyor-muş gibi yapan bu partiye bu hakkı veren bizleriz.
- 2- Ben toplumsal inançlardan çok bireysel inançların ön planda olmasını istiyorum. Gerçi şu anda istemenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinin farkındayım. Evet fazla derine inmeden: halk kendi inançlarına saygı gösteren ve iyimser yaklaşan bir devlet ister. Ama devletin kafasındaki tek düze inanç anlayışını halka benimsetme çabası bunu engelliyor ve açıkçası başarılı

Nazım Yakıcı

- da oluyor. Kısaca pürüzsüz gibi görünen birçok sorun var ama halk da zamanla gözlerini bağlayan şeylerden habersizce yaşıyor. Devlet sınır güvenliğinin dışında zihinsel düşünceleri de sınırlayacak ya da sınırlamak isteyecek.

Celal Tokmak

- 1- Tunceli'de böyle bir örnek var. Tunceli Valiliğinin cemevinde verdiği yemekte Tunceli il müftüsü dua okumuş, fakat cemevlerinde bir müftünün dua okuması doğru değil. Bir Alevi desesi gidip camide dua okusa yer yerinden oynar. Bu AKP'nin verdiği yemekle ayn tutulamaz, oy potansiyeli üzerine oynadığı oyundur. Ayrıca Alevi kültüründe iftar diye bir kavram yoktur. Geçmişte Alevilere her türlü hakareti edenler bugün nasıl bu kadar değiştiler, bunu iyi düşünmek gerek. Tayyip Erdoğan'ın konuşmasında "ben cemevlerine ödenek ayırsam satanistler de gelip benden ödenek ister" şeklinde benzetmesi her şeyin göstergesidir. Aleviler olarak bu girişimi gerçekçi bulmuyoruz.
- 2- İnanç haklarının anayasal güvence altına alınması gerekiyor. Bütün inançlara eşit mesafede durulması gerekiyor, camiler için ödenek varken ce-

Murat Güler

- mevleri için herhangi bir ödenek neden yok.

Murat Güler

- 1- Ben bir Alevi olarak AKP'nin bu tutumunu gerçekten de samimi bulmuyorum. Seçimden dolayı Alevi halkının oylarına yönelmişlerdir bence. Kendi çıkar ve menfaatleri için bu tür oyunlara başvuruyorlar. Yüzyıllardır Alevileri katleden, yok sayan anlayışın temsilcisi olan AKP hükümeti Alevi açılımı adı altında Alevi halkının oylarına yöneliyor. Verilen iftar yemeğine 6-7 Alevi vakıf ve demeği katılmıştır. Bu da onlara Alevi halkının bu tür oyunlara gelmeyeceğinin bir kanıtıdır. Yemeğe giden vakıf ve demekler de bu devletin başına gelenler tarafından satın alınmış kuruluşlardır.
- 2- Devlet tüm inançlara eşit mesafede durmalıdır. Bu sadece inanç değil, dil, ırk ve her türlü kültüre de böyle olmalıdır. Ama bizim ülkemizde böyle değildir. Her köye cemi yaptırırken cemevlerine izin verilmiyor. Bir dönem Tayyip Erdoğan İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı iken yıktırdığı cemevleriyle Alevi halkını nasıl yok saydığını göstermişti. Bu sorunlar devletin başına gelen partilerin değişmesiyle ortadan kalkmıyor, zihniyetin değişmesi gerekiyor.

MAYA

Arif BİLGİN

Kendi aydınlarını öldüren toplum trajedisi

Şu sıralar öldürülen aydınlarla ilgili çeşitli etkinlikler yapılıyor. Bunlardan birinde ben de konuşmacıyım. Çünkü Ocak ayı başta Prof.Dr. Muammer Aksoy, Uğur Mumcu, Metin Göktepe ve Hrant Dink olmak üzere bir dizi aydınının da öldürülme yıldönümleri. Turan Dursun Gönüllüleri Çalışma Grubu da 10 Şubat'ta Stuttgart'da "Aydınlanma Hareketi'nin Dünü, Bugünü ve Turan Dursun" konulu kapsamlı bir panelin duyurusunu yaptı. Şubat'ta katledilen aydınların sayısı daha fazla. İnsan konuya özel bir sorun olarak yoğunlaşınca manzaranın dehşetini daha yakından görüyor ve irkiliyor. İrkildim! Bir toplum kendi ışığına nasıl bu kadar düşman olabilir? Bu yazımı onlar anısına topluma bir uyarı olarak kayda geçirmekten kendimi alamadım.

Ötesini saymayalım, sözde "Aydınlanma" rejimi olan "Cumhuriyet dönemi"ni konu edineceğiz. "Aydın" tanımına elbette sadece yazar-çizer, bilim insanı girmez, aydınlanma devrimi için bilinçli mücadele eden herkes girer; işçiler, köylüler, gençler, sanatçılar da bu tanıma dahildir ve aydınlanma devriminin bel kemiğini oluştururlar. Fakat sadece düşünen, yazan, bilime uğraşan ve kendi halkına bilimi öğreten insanların öldürülmesi, adı "Cumhuriyet" olan bir rejim için gerçek anlamda bir harakiridir, bir intihardır.

Ülkeden sürülen, hapislerde kocayan, açlığa mahkum edilen koca bir kitleyi de saymayalım isterseniz, canlarına kastedilip de ölmeyenleri de... Başta TKP kurucuları (28/29 Ocak 1921) olmak üzere öldürülen yüzlerce komünist, sosyalist, demokrat-aydın politikacıyı da bir tarafa bırakalım. Toplumsal hafızamızın ihanetine uğrayanları da... İlk cinayet "Cumhuriyet'in istihbarat kurumunun öldürdüğü Sabahattin Ali midir (2 Nisan 1948'de), ilk deşilse de en önemlisidir. Öğretmen Mustafa Fehmi Kubi-lay'ı (23 Aralık 1930) katleden şeriatçı çılgını hemen bastıran ve 28'ini derhal idam eden cumhuriyet, 63 yıl sonra Sivas'ta diri diri yakılan cumhuriyet aydınlarını tam 8 saat sadece seyrettiğinde neler değişmişti?

Katledenler faşist, şeriatçı veya "derin devletçi" olsa ne fark eder; hepsi de karanlıktan beslenen aydınlık düşmanları ve söndürdükleri her ışık kendi ışığımsızdır. Öldürülenlerin büyük çoğunluğu bizim gibi düşünmese de bu ülkenin aydınlanydı.

Lafı uzatmadan aydın katliamında hafızalara kazınmış olanlardan bir bölümünü analım.

Ahmet Emin Yalman (1952), "Kanlı Pazar" olayı-Duran Erdoğan ve Ali Turgut Aytaç (16 Şubat 1969), Mehmet Canteğin (19 Eylül 1969), Taylan Özgür (23 Eylül 1969), Mehmet Büyük Sevinç ve Battal Mehe-toğlu (14 Aralık 1969), Dr. Necdet Güçlü (13 Nisan 1970) ve 12 Mart darbesine kadar öldürülen 20 Üniversiteli genç. Bu dönemin hayatta kalan gençlik önderlerini de darbeciler öldürdü, Deniz, Mahir, İbrahim ve arkadaşları ile sayı 50'yi aştı. Toplum isyan edince kısa bir ara verdiler, sonra yeni seri başladı.

10 Temmuz 1974'de işçi Mehmet Filiz ve Hüseyin Örek, öğrenci Şahin Aydın ile başlayıp Ata Yıldırım'la devam eden bu serinin genel bilan-çosunu hatırlatıp bazı örnekler seçmeye devam edelim.

1976-83 yıllarında 5635 kişi terör ve şiddetle can verdi. 1976'da 109, 1977'de 319 kişi öldürüldü, 1978'de 1200, 1979'da 1500, 1980'de 2000 kişi can verdi ve bunların yüzde 80'i aydın yürekli insanlardı.

Doç. Dr. Orhan Yavuz (15 Haziran 1977), 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi öğrencileri katliamı (7), Dr. Necdet Güçlü, Doğan Öz (24 Mart 1978), Doç. Dr. Bedrettin Cömert (11 Temmuz 1978), 10 Ağustos 1978'de Ankara Balgat Katliamı (5), Ord. Prof. Dr. Bedri Karafakioglu (20 Ekim 1978), Doç. Dr. Necdet Bulut (8 Aralık 1978), Maraş katliamı (18-23 Aralık 1978), Cevat Yurdakul (28 Eylül 1979), Prof. Dr. Ümit Doğanay (20 Kasım 1979), Abdi İpekçi (1 Şubat 1979), Prof. Dr. Cavit Orhan Tütengil (7 Aralık 1979), Ümit Kaftancıoğlu (11 Nisan 1980), Mehmet Zeki Tekiner (17 Haziran 1980), Corum Katliamı 52 ölü (28-19 Mayıs 1980), Prof. Dr. Muammer Aksoy (31.01.1990), Recai Ünal (21.07 1980)

Ve 12 Eylül 1980 darbesi:

650 bin kişi gözaltına alındı ve işkenceden geçirildi. 250 bine yakın dava açıldı. 177 kişi işkencede öldürüldü, bir o kadar da hapislane öldü. Neredyse her muhalif ev defalarca arandı anıları talan edildi, 50 kişi idam edildi, 30 bin kişi yurt dışına kaçtı ve 14 bin vatandaşlıktan çıkartıldı, 3 bine yakın subay ve astsubay askerlikten atıldı, 17 bin Pol-Der'li polisten başka onbinlerce memur ve öğretmen işten atıldı. Binlerce bilim insanı üniversitelerden kovuldu. Kitaplar ve filmler yakıldı, kalanları da sahipleri yoketti korkudan. Bu dönemde İlhan Erdost (7 Kasım 1980) gibi onlarca aydın işkenceyle öldürüldü.

Darbeyi yeni bir katliam serisi izledi. Bu kez artık binlerden değil, onbinlerden söz edilir oldu.

Çetin Emeç (7 Mart 1990), Turan Dursun (4 Eylül 1990), Doç. Dr. Bahriye Üçok (6 Ekim 1990), Musa Anter (20 Eylül 1992), Uğur Mumcu (24 Ocak 1993), Özgür Ülke Gazetesi katliamı (3 Aralık 1994), Faik Candan (14 Aralık 1994), Metin Göktepe (8 Ocak 1996), İstanbul Gazi Mahallesi Alevi katliamı (12 Mart 1995), Onat Kutlar (11 Ocak 1995),

Bu seri, insanı dehşete düşüren Susurluk (3 Kasım 1996) bumerangı ile kesintiye uğrayacak sandıldı. Ne gaffet! Adamlar sadece alet değiştiriyorlar. Artık kendilerine direnen herkes hedef halindedir ve işi Yargıtay dairelerini basmaya kadar vardırırlar. Konca Kuriş (16 Temmuz 1998), Ahmet Taner Kışlalı (21 Ekim 1999), Ali Gaffar Okkan (24 Ocak 2001), Necip Hablmitoğlu (18 Aralık 2002), 17 Haziran'da 17 Karanfil (17 Haziran 2005), Danıştay saldırısı (17 Mayıs 2006).

Ve Hrant Dink olayı (19 Ocak 2007) ve olanlar! İsyandı aslında olan şey, "artık isyan ediyorsunuz", "yeter artık", "Edi bese", "güvercinleri bile vuruyorlar!" demekti aslında. Aynı süre içinde Metin Can, Dr. Hasan Kaya ve Vedat Aydın dahil 20'nin üzerinde insan hakları savunucusu güvercin vurulmuştu zaten.

Bu manzarayı önüntüze koyduğunuzda ne düşünürsünüz?

Dünyanın neresinde var kendi ışığına bu kadar düşman bir toplum!

Ayakta kalır mı o ülkede "laiklik", "demokrasi", "cumhuriyet" felan filan? Karanlık örtmez mi her kaş toprağını ülkenin? Niye şikayet ediyorsunuz, olan budur işte!.. Siz güneşi vurunca gündüz mü olacağını sandız!

Şu sıralar hastaneleri vuruyorlarmış "sizin ötesinde" ve "yerle bir ettik"lerine dair övünüyorlar. Hastaneleri vurma-nın kahramanlığı ha, yüzünüz kızamaz mı hiç! Oraya yüzlerinizi döndükleri an, biliniz ki ülkemizde ışığın ölümü de atacak. Sanki bizim için söylemişler: "Başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz!" diye, ezilenlere vurdu-kça, bizim ışığımız da sö-nüyor parça parça. O yüzden isyan ediyorsunuz: artık yeter, yeter, yeterli..